RAFAEL SABATINI

Vulturul mãrilor

www.virtual-project.eu

RAFAEL SABATINI

Vulturul mărilor

OMEGAPRES
București
1991

NOTĂ

Lordul Henry Goade care cunoaște personal — după cum vom vedea — pe sir Oliver, ne spune cu asprime că nu prea fusese favorizat de soartă. Dar Excelența Sa e dedată la judecări aspre și observațiile sale nu sînt totdeauna exacte. El spune, de pildă, despre Anne de Cleves, că era „cea mai urîtă femeie pe care am văzut-o vreodată". Atît de mult, cît se poate vedea din propriile sale lucrări voluminoase, pare foarte îndoielnic dacă măcar a văzut-o vreodată pe Anne de Cleves, și-l bănuim aici de a nu fi fost decît sclavul unui ecou al părerii comune, care atribuia căderea lui Cromwell urîțeniei acestei mirese, pe care el o procurase stăpînului său, Barbă Albastră. Acestei păreri comune, îi prefer documentul din bi-

blioteca de la Holmein, care ne îngăduie să ne formulăm propriile noastre opinii și ne arată o femeie, care e desigur foarte departe de portretul răutăcios al Excelenței Sale.

De asemenea, îmi place să cred că lordul Henry a fost greșit în părerea sa asupra lui sir Oliver și sînt încurajat în această credință de portretul pe care el însuși i-l face. „El era", spune dînsul, „un om înalt, puternic, bine făcut, exceptînd doar că brațele sale erau prea lungi, iar mîinile și picioarele le avea de o mărime neobișnuită. Fața îi era acoperită de o barbă neagră. Nasul și fruntea le avea mari, iar ochii săi, înfundați adînc sub sprîncenele stufoase, erau de o culoare stearsă, cruzi și sinistri. El avea — și asta am remarcat întotdeauna a fi un semn de mare virilitate la un bărbat — o voce aspră și adîncă, fără îndoială întrebuințată mai des la jurăminte false și prostii, decît la adorațiunea Creatorului". Astfel, lordul Henry își arată dezaprobarea ce o avea față de acest om. Adevărul e — după cum dovedesc numeroasele lui scrieri — că Excelența Sa era puțin mizantrop. Mizantropia sa îl ducea — ca și pe alții de altfel — la o judecată greșită. El ridica pana nu numai pentru a scrie o cronică a timpurilor sale, ci ca pînă la sfîrșit să adauge și amărăciunea ce o avea, deoarece căzuse în dizgrație. Ca o consecință, el avea puțin bine de spus despre oricine și rareori făcea mențiuni asupra unora din contemporanii săi, pentru a utiliza sursele unei vorbe de ocară.

La urma urmei, e cu putință să-i găsim scuze. El era odată un om de gîndire și acțiune, o îmbinare pe cît de rară, pe atît de obișnuit deplorabilă. Omul de acțiune din el ar fi putut merge mai departe,

dacă n-ar fi fost ruinat de omul de gîndire. Fiind un marinar deosebit, ar fi putut deveni marele lord amiral al Angliei, dacă n-ar fi avut o înclinare pentru intrigă. Din fericire pentru el — căci altfel cu greu și-ar fi putut menține capul acolo unde natura i-l pusese — intră sub un noian de bănuieli. Cariera sa suferi o lovitură ; dar era necesar să i se acorde unele compensații, deoarece bănuielile nu putuseră fi dovedite. În consecință, fu destituit din postul său și numit, din grația reginei, locotenentul ei pentru Cornwall, o poziție în care se socotise că nu poate face rău.

Acolo, acrit de înfrîngerea ambițiilor sale și ducînd o viață de pustnic, el caută consolarea în pana sa. El scrie mica și superficiala „Istorie a lordului Henry Goade", care e o minune de excentricități, neexactități și abateri. În 18 volume enorme, umplute cu caracterele sale gotice, el dă versiunea lui asupra disgrației sale.

Cronicile sale neglijează complet istoria Angliei, fapt care explică de ce au rămas nepublicate. Dar pentru studentul care încearcă să urmărească istoria acelui extraordinar om, sir Oliver Tressilian, ele sînt neprețuite. Și, deoarece am făcut din această istorie subiectul lucrării mele, mă simt foarte îndatorat acelor cronici. Fără ele, ar fi fost într-adevăr imposibil să reconstitui viața acelui gentleman care a devenit un renegat și un corsar berber și ar fi putut deveni pașă al Algerului, dacă nu ar fi intervenit anumite întîmplări, pe care le veți citi.

R. S.

Partea întîi

VULTURUL MĂRILOR

CAPITOLUL I

ŞARLATANUL

Sir Oliver Tressilian stătea comod în eleganta sufragerie a locuinţei sale Penarrow, căruia un inginer italian, Bagnolo, venit în Anglia cu o jumătate de secol în urmă, ca asistent al celebrului Torigianni, îi dăduse, reconstituind-o, o curată graţie arhitectonică italiană, neîntîlnită pînă atunci în acel colţ din Cornwale. Bagnolo, care împreuna talentul său artistic cu un temperament vulcanic, avusese nenorocul să ucidă un om, într-o încăierare, într-o tavernă din Southwark. Fugi din oraş, temîndu-se de urmările faptei sale. În ce împrejurări făcu cunoştinţă

cu tatăl actualului sir Oliver, nu știu. Dar lucru sigur e că această întîlnire a fost prielnică pentru amîndoi. Ralph Tressilian — care se pare să se fi simțit în largul lui, atunci cînd era în tovărășia nelegiuiților — oferi adăpost fugarului, iar Bagnolo îl răsplăti oferindu-se să reconstruiască vechiul și ruinatul conac al bătrînului. Luînd lucrarea asupra-și porni la înfăptuirea cu tot entuziasmul adevăratului artist, realizînd, pentru protectorul său, o reședință cum nu se mai văzuse pînă atunci prin partea locului. Sub supravegherea acestui inginer, se ridică o locuință splendidă, cu două etaje, din cărămizi roșcate, puternic luminată de razele soarelui, care pătrundeau prin ferestrele uriașe ce ocupau aproape întreaga fațadă. Intrarea principală era într-o aripă ieșită în afară, iar deasupra ei se ridica un balcon masiv, sprijinit pe o boltă, de o grație minunată. Atît balconul, cît și bolta, erau înfășurate într-o mantie de frunziș verde. Din țiglele roșii ca focul ale acoperișului, se ridicau majestuoase niște coșuri masive de cărămizi. Dar adevărata glorie a Penarrow-ului — aceea a noului Penarrow conceput de Bagnolo era grădina. La munca lui Bagnolo, timpul și natura și-o adăugaseră pe a lor. Bagnolo construise fîntîna și faunul, care, din mijlocul ei, domina grădina. Tot el construise statuile care străluceau în bătaia soarelui, ca niște bijuterii din verdele grădinii. Dar timpul și natura desăvîrșiseră restul, care făcea din grădina Penarrow-ului una din cele mai frumoase din ținut.

Sir Oliver stătea confortabil în sufragerie, gîndindu-se la toate acestea, într-o zi de septembrie, și dîndu-și seama că viața merită să fie trăită. Și,

într-adevăr, sir Oliver avea mai multe cauze care îi îngăduiau să arate un optimism foarte mare. Prima din acestea — deşi departe de a fi bănuială — era buna digestie pe care o avusese în ziua aceea ; a doua, era faptul că, pentru contribuţia sa în luptele ce Anglia le dusese contra invincibilei Armada, reuşise să primească în anul al 25-lea al vieţii sale, titlul de cavaler din mîna reginei ; a treia şi ultima cauză — pe care am lăsat-o special la sfîrşit — era faptul că dragostea lui pentru mistress Rosamund Godolphin era favorizată de zeul amorului.

Aşa că sir Oliver stătea vesel în scaunul său înalt, cu picioarele întinse şi cu un zîmbet pe buzele umbrite de o mică mustăcioară. (Portretul Lordului Henry despre sir Oliver fusese făcut la o perioadă mai înaintată).

Era amiază şi gentleman-ul nostru tocmai luase masa, după cum mărturiseau farfuriile şi sticla goală din faţa lui. Pufăia gînditor dintr-o pipă lungă — căci se deprinsese cu acest obicei nou importat — şi visa la iubita sa, mulţumind cu recunoştinţă soartei că îl făcuse destul de capabil, pentru a obţine dragostea Rosamundei.

Natura îl făcuse pe sir Oliver un om puternic („tare cît 20 de draci", aceasta era expresia lordului Henry) şi de asemenea foarte învăţat. Strămoşii îl ştiuseră pe acest băiat, ca fiind un copil nevinovat şi visător, dar se înşelaseră.

În timp ce ochii săi zîmbitori priveau terasa însorită prin fereastră, o umbră acoperi lumina soarelui pentru o clipă şi dînsul se gîndi că aceeaşi umbră care întunecase pentru o clipă fereastra, întuneca puţin şi viaţa sa. Căci umbra, purtînd o pălărie

mare spaniolă, împodobită cu pene și jucîndu-se cu un baston lung de abanos, trecu prin fața ferestrei. Zîmbetul de pe buzele lui sir Oliver se stinse. Fața i se întunecă, sprîncenele negre i se încruntară, pînă ce se întîlniră aproape, apoi încetișor zîmbetul îi reapăru pe față, dar nu mai era același zîmbet blînd dinainte. Se transformase într-un zîmbet hotărît, care-i contracta buzele și dădea ochilor lui o privire batjocoritoare.

Intră Nicholas, servitorul său, pentru a-i anunța pe master Peter Godolphin și în spatele servitorului apăru însuși Peter Godolphin, sprijinindu-se pe bastonul său și scoțîndu-și marea sa pălărie. Era un gentleman înalt și slab, cu o față de tot rasă și se poate spune chiar frumoasă, pe care era însă întipărită veșnic o expresie mîndră. Era cu doi, sau trei ani mai tînăr ca sir Oliver. Își purta părul mai lung decît se cerea pe atunci, totuși nu destul, pentru a putea fi numit extravagant.

Sir Oliver se sculă, înclinîndu-se în semn de salut. O pufăire din pipă a făcut pe vizitator să strănute și să tușească.

— Văd, remarcă acesta, înnecîndu-se, că ai căpătat acest obicei păcătos !

— Am avut și altele și mai păcătoase, replică sir Oliver ironic.

— Nu mă îndoiesc, spuse master Godolphin.

— Cu toate acestea, urmă sir Oliver sper că vei fi îngăduitor cu metehnele mele. Nick, un scaun pentru master Godolphin și încă o cupă ! Îți urez bun sosit la Penarrow.

Un zîmbet batjocoritor trecu pe fața tînărului vizitator.

— Îmi faci un compliment, sir, pe care mă tem că nu voi avea prilejul să ți-l înapoiez.

— Vei avea poate prilejul, răspunse sir Oliver, cu un umor fin.

— Cînd și cum ?

— Cînd îmi vei oferi ospitalitatea casei dumitale, explică sir Oliver.

— Tocmai despre această chestiune am venit să-ți vorbesc.

— Ia loc, te rog, îl invită sir Oliver, arătînd scaunul adus de Nicholas.

Cu același gest făcu semn servitorului să se îndepărteze. Master Godolphin nu luă în seamă invitația.

— Ai fost, spuse el, la Godolphin Court, ieri, am aflat, se opri și, deoarece sir Oliver tăcea, continuă cu răceală. Am venit spre a te informa sir că onoarea vizitelor dumitale e una pe care am dori să n-o mai avem.

În efortul făcut, pentru a-și menține stăpînirea de sine în fața jignirii atît de fățiș primită, sir Oliver păli.

— Vei înțelege, Peter, spuse el liniștit, că ai spus prea multe, afară doar dacă nu mai ai ceva de adăugat. Se opri o clipă, măsurîndu-și vizitatorul cu privirea. Nu știu dacă Rosamund ți-a spus că ieri mi-a făcut onoarea de a consimți să devină soția mea.

— E un copil care nu știe ce face, îl întrerupse celălalt.

— Cunoști oare vreun motiv care ar putea-o face să-și schimbe hotărîrea ? întrebă sir Oliver cu un aer provocator.

Master Godolphin se așeză, puse picior peste picior și își așeză pălăria pe genunchi.

— Cunosc o duzină, răspunse el, dar nu văd încă nevoia de a le arăta. Va fi deajuns să-ți reamintesc că Rosamund are doar 17 ani și e deci sub tutela mea și a lui sir John Killigrew. Nici eu și nici sir John nu putem aproba această căsătorie.

— Mă lipsesc, întrerupse sir Oliver. Cine vă cere aprobarea ? Cu ajutorul lui Dumnezeu, sora dumitale va fi curînd o femeie stăpînă pe ea însăși. Nu sînt grăbit să mă văd căsătorit și de felul meu — poate ai observat — sînt un om foarte răbdător. Pot aștepta, și pufăi din pipă.

— Așteptarea nu-ți va aduce nici un folos, sir Oliver. Va fi mai bine să înțelegi că eu și sir John sîntem hotărîți.

— Sînteți ? Pentru Dumnezeu. Trimite-l pe sir John la mine, să-mi spună cîteva din hotărîrile sale și eu îi voi spune cîteva din ale mele. Spune-i din partea mea, master Godolphin, că dacă se va osteni să vină pînă la Penarrow, îi voi face ceea ce trebuia să-i facă de mult călăul. Îi voi tăia urechile, cu mîna aceasta !

— Între timp, spuse master Godolphin, rece, nu-ți vei încerca vitejiile dumitale tîlhărești și cu mine ?

— Cu dumneata ?, mormăi sir Oliver și privi la dînsul cu veselie.

— Nu sînt măcelar de miei, tinere. Afară de asta ești fratele surorii tale. Se întinse peste masă, schimbînd tonul. Hai Peter ! Ce e la baza acestui refuz ? Nu putem îndepărta barierele ce ne despart ? Asta nu-l privește pe sir John. Acesta nu merită să vor-

bim de el. Dar cu dumneata e ceva deosebit. Ești fratele ei. Nu putem fi ca niște prieteni sinceri ?

— Prieteni ? rînji celălalt. Părinții noștri ne-au dovedit-o asta limpede.

— Are importanță ceea ce au făcut părinții noștri ? Rușine lor, că, deși vecini, n-au putut fi și prieteni. Să urmăm oare un exemplu atît de trist.

— Nu vei spune doar că vina era a tatălui meu, strigă celălalt cu mînie.

— Nu spun nimic, tinere. Îi învinovățesc pe amîndoi.

— Îndrăznești, strigă master Peter, să defăimezi un mort ?

— Dacă aș face-o, îi defăimez pe amîndoi. Dar nu o fac. Nu fac mai mult decît să condamn o vină, pe care amîndoi au avut-o.

— Atunci, sir, restrînge-ți învinuirile asupra propriului dumitale tată, cu care nici un om de onoare n-ar fi trebuit să trăiască în pace.

— Liniștește-te, liniștește-te, bunul meu domn !

— Nu poate fi vorba de liniște. Ralph Tressilian a fost rușinea și scandalul ținutului. Toate satele dimprejur cunosc originea desfrînată a Tressilianilor.

Ochii lui sir Oliver se îngustară și zîmbi.

— Mă întreb care o fi fost originea dumitale, se miră el.

Master Godolphin sări în sus, răsturnînd scaunul pe care ședea.

— Sir, fulgeră el, insulți memoria mamei mele !

Sir Oliver rîse.

— Am fost cam prea liber la gură, poate, dar asta e o consecință a amabilităților spuse la adresa tatălui meu.

Master Godolphin îl privi cu mînie, apoi, împins de furie, ridică bastonul și-l lovi pe sir Oliver peste umăr, apoi se îndreptă spre ușă. La jumătatea drumului se opri însă.

— Îți voi aștepta martorii, spuse el.

Sir Oliver rîse din nou.

— Nu cred că mă voi osteni să ți-i trimit, răspunse el.

Master Godolphin, uimit, se întoarse.

— Cum ? Refuzi o provocare ?

Sir Oliver ridică din umeri.

— Nimeni n-a văzut-o, spuse el.

— Dar voi spune că te-am lovit.

— Te voi face mincinos, căci nimeni nu te va crede. Apoi își schimbă din nou tonul. Hai, Peter, o facem prea lată. Cît despre provocare, mărturisesc că am meritat-o. Cuiva îi e mai sfîntă mama decît tatăl. Deci sîntem de acord în această chestiune. De ce nu putem fi de acord și pe chestiunea care a separat pe tații noștri ?

— E mai mult decît atîta între noi, spuse master Godolphin. Nu-mi voi mărita sora cu un pirat.

— Un pirat ? Sfinte Doamne ! Bine că nu te-a auzit cineva, căci de cînd regina mi-a acordat grația ei, pentru isprăvile mele pe mare, vorbele dumitale ar putea fi considerate ca trădare. Cred că ceea ce dînsa aprobă, poți aproba și dumneata și chiar mentorul dumitale, sir John. Ascultați de el, căci el e cel care te-a trimis aici.

— Nu ascult de nimeni, răspunse celălalt cu necaz, respingînd învinuirea, mai ales deoarece cuprindea mult adevăr.

— E o nebunie să mă numești pirat. Hawkins, cu care am călătorit, a primit de asemenea onoruri, și cine ne numește pirați insultă pe regina însăși. Afară de asta, tu care vezi deci că e o vină inexistentă, ce alta mai ai împotriva mea? Sper că sînt tot atît de bun, ca și oricare altul din Cornwall. Rosamund m-a cinstit cu dragostea ei și sînt destul de bogat.

— Bogat cu fructul prădăciunilor pe mare, bogat cu comorile vaselor scufundate și a prețurilor pe sclavii capturați în Franța și vînduți, la plantații, bogat ca vampirul, cu sîngele oamenilor morți.

— Sir John a spus asta? întrebă sir Oliver cu o voce aspră.

— Eu o spun!

— Te-am auzit, dar te întreb unde ai învățat această lecție. Sir John e perceptorul dumitale? Este, este. Nu e nevoie să-mi spui. Mă voi socoti cu el. Între timp, lasă-mă să-ți dezvălui adevărata origine a urii lui sir John. Vei vedea ce cinstit gentleman e sir John, care era prietenul tatălui dumitale și perceptorul dumitale.

— Nu voi asculta ceea ce vei spune despre el.

— Totuși trebuie, pentru că m-ai făcut să ascult cele spuse de el despre mine. Sir John dorește să obțină o licență, spre a construi la gurile Fall-ului. El speră să vadă răsărind un oraș la umbra castelului său, de la Arwenack. El se arată interesat în

prosperarea țării, dar uită să arate că locul e al lui și că deci prosperitatea va fi doar a lui și a familiei sale. Printr-o întîmplare norocoasă, ne-am întîlnit la Londra, în timp ce el era acolo pentru această afacere. Se întîmplă însă ca și eu să am interese în Truro și Penryn ; dar — contrar lui sir John — nu mi-e teamă să arăt că interesele mele sînt sincere. Dacă ceea ce dorește el se realizează, aceste două sate vor avea de suferit și asta mă necăjește tot atît de mult, cît și pe sir John faptul contrar. I-am spus lucrul acesta, căci nu sînt rușinos, și i-am spus și reginei, sub forma unei petiții. El ridică din umeri. Momentul era în favoarea mea. Eram unul din marinarii care ajutaseră la înfrîngerea invincibilei Armada a regelui Filip. Am avut deci întîietatea în fața reginei și sir John n-a obținut nimic. Te miră deci de ce mă urăște ? Știind ce fel de om e, te miră că mă numește pirat, sau chiar mai rău ? E deajuns lucrul acesta, ca să nu poată aproba faptele mele pe mare, odată ce acestea l-au făcut să-și piardă cîștigul. Și-a ales bîrfeala ca armă de luptă, dar arma aceasta e și a mea, și îi voi arăta chiar azi lucrul acesta. Dacă nu mă crezi, vino cu mine, spre a fi de față la convorbirea pe care sper să o am cu acest calic.

— Uiți, spune master Godolphin, că și eu am de asemenea interese apropiate de ale lui sir John și că deci ai lovit și în interesele mele ?

— Aha !, exlamă sir Oliver. În sfîrșit, soarele adevărului apare din dosul norilor de indignare la adresa sîngelui meu și a isprăvilor mele de pirat !

Și dumneata nu ești decît un speculant. Acum văd ce prost am fost, să te cred sincer și să stau de vorbă cu dumneata, ca un om cinstit. Vocea i se umflă și buzele i se strînseră, într-o strîmbătură de dispreț, care făcu pe celălalt să se cutremure. Jur că n-aș fi răsuflat același aer cu dumneata, urmă sir Oliver, dacă aș fi știut ce fel de om ești.

— Aceste cuvinte..., începu master Godolphin, înălțîndu-se mîndru.

— Sînt ceva mai puțin aspre, decît ai merita, îl întrerupse celălalt. Nick !

— Vei da socoteală pentru ele, șuieră vizitatorul.

— Voi da socoteală acum, fu răspunsul. A veni aici și a insulta memoria tatălui meu mort, a mă acuza de piraterie și felul meu de viață, a face din acestea cauza care împiedică căsătoria mea cu sora dumitale, în timp ce adevărata cauză este a urii pe care o nutrești față de mine, pentru că te-am împiedicat de a specula cîțiva bieți săteni, e o insultă, pe care nu o pot califica. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă !

Nick intră în acel moment.

— Vei mai auzi de mine, sir Oliver, spuse celălalt, alb de mînie. Îmi vei plăti aceste cuvinte.

— Nu lupt cu... șarlatanii !, spuse hotărît sir Oliver.

— Îndrăznești să mă numești astfel ?

— Într-adevăr, mărturisesc că discreditez șarlatanii, numindu-te astfel. Nick, ușa pentru master Godolphin !

CAPITOLUL II

ROSAMUND

După plecarea vizitatorului, sir Oliver se liniști. Apoi, fiind în stare se să gîndească la poziția sa, se necăji, amintindu-și mînia care-l făcuse să-și ridice alte noi piedici la cele destul de mari, de pînă acum, care erau între el și Rosamund. Mînia sa se îndreptă acum asupra lui sir John Killigrew. Va aranja cu dînsul imediat. Pe Dumnezeu, că va aranja odată pentru totdeauna. Ceru lui Nick să-i aducă cizmele.

—Unde e master Lionel ?, întrebă el, cînd cizmele fură aduse.

— Vine încoace, sir Oliver.

— Spune-i să se grăbească.

Gata, ca răspuns la această cerere, intră fratele vitreg al lui sir Oliver, un tînăr subțirel, care semăna cu mama lui, cea de a doua soție a lui Ralph Tressilian. Semăna cu sir Oliver și la trup și la suflet. Avea o înfățișare feminină, fața îi era frumoasă și delicată, părul blond, iar ochii de un albastru adînc. Avea o grație încîntătoare — era abia de 21 de ani — îmbrăcat cu toată grija unui tînăr de la curte.

— Acest cățel de Godolphin a venit să te viziteze ?, întrebă el, în timp ce intra.

— Da, murmură sir Oliver. A venit să-mi spună unele lucruri și să asculte altele, ca răspuns.

— Ha ! Am trecut pe lîngă el, la intrare, și a făcut pe surdul la salutul meu. Insuportabil specimen !

— Judeci bine oamenii, Lal. Sir Oliver se ridică, după ce-și trase cizmele. Plec la Arwenack, să schimb cîteva complimente cu sir John.

Buzele sale strînse și aerul său hotărît îi subliniau vorbele atît de bine, încît Lionel îl prinse de braț.

— N-ai de gînd... n-ai de gînd... ?

— Ba da, și cu afecțiune, vrînd să potolească grija tînărului, îl bătu pe umeri. Sir John, explică el, vorbește prea mult. Această vină cere o pedeapsă. Mă duc să-l învăț virtutea tăcerii.

— Vor fi neplăceri, Oliver.

— Da, pentru el. Dacă cineva spune despre mine că sînt un pirat, un vînător de sclavi, un ucigaș și cerul mai știe ce, trebuie să fii pregătit pentru urmări. Dar ai întîrziat Lal. Unde ai fost ?

— Am călărit pînă la Malpas.

— La Malpas ? Ochii lui sir Oliver se îngustară. Am auzit din șoapte cam ce te atrage la Malpas spuse el. Fii prudent, băiete. Mergi prea des la Malpas.

— Ce vrei să spui ? întrebă rece Lionel.

— Vreau să spun că ești fiul tatălui tău. Amintește-ți asta și străduiește-te să nu urmezi căile care l-au dus pe el la pieire. Aceste înclinări ale lui mi-au fost amintite chiar acum, de către bunul master Godolphin. Nu te mai duce la Malpas, iar brațul care-l ținea pe umărul fratelui său mai tînăr și căldura îmbrățișării sale făcu ca prevederea sa să fie deșartă.

După plecarea sa, Lionel se așeză spre a lua masa. Mîncă puțin și, contrar obiceiului său, nu se adresă deloc bătrînului servitor. Era foarte gînditor. În gînd, își urmă fratele în vizita lui la Arwenack. Killigrew nu era o babă, ci un soldat destul de puternic. Dacă i se întîmpla ceva lui Oliver... Tremură la gîndul acesta. Se gîndi la urmările ce le-ar avea

asupra lui. Soarta sa va fi complet schimbată, se gîndi el. Cu un fel de oroare, căută să îndepărteze acest gînd din mintea sa. Dar acesta nu se lăsă așa de ușor înlăturat. Tot ceea ce avea datora fratelui său. Tatăl lor murise, cum mor cei mai mulți oameni de obicei, lăsînd îndărătul lui ipoteci și datorii. Penarrow era ipotecat și banii luați de el, băuți, pierduți la joc sau în vreuna din aventurile amoroase ale lui Ralph Tressilian. Apoi, Oliver vînduse o mică proprietate, în apropiere de Helston, moștenită de la mama sa. Cu banii luați, cumpără un vas și navigase cu Hawkins, într-una din acele aventuri, pe care Killigrew le numise acte de piraterie. El se întorsese cu destule parale, pentru a răscumpăra patrimoniul Tressilianilor. Navigase pe urmă din nou și se întorsese și mai bogat. Și în tot acest timp, Lionel stătuse liniștit și confortabil acasă. Iubea confortul. Era nepăsător de felul lui și avea acele gusturi extravagante, care se asociază întotdeauna cu nepasărea. Nu fusese născut să înfrunte viața și nimeni nu încercase să-i schimbe caracterul. Uneori se întreba ce-i rezervă oare viitorul, în cazul cînd Oliver s-ar însura. Se temea că nu va mai putea duce o viață atît de ușoară, ca și pînă acum. Dar nu prea lua în serios această teamă. Nu era în firea lui să se gîndească prea mult asupra viitorului. Se gîndea că Oliver îl iubește și nu-l va lăsa să aibă griji. Și avea aproape dreptate. Oliver îi era mai curînd părinte, decît frate. Cînd tatăl lor fusese rănit de moarte, de un soț înșelat, Oliver luase asupra sa grija fratelui său mai mic. Pe atunci Oliver era de 17 ani și Lionel de 12. Dar Oliver părea mai bătrîn.

Era unul din acei oameni care schimbă lumea după nevoile sale și nu se lasă învins de greutăți. Toate aceste gînduri se învîrteau în capul lui Lionel în timp ce stătea acolo, și din nou îi reveni acel gînd odios că, dacă fratele său ar fi ucis la Arwenack, el va avea poate un mare profit ; că toate aceste lucruri de care se bucura vor fi numai ale lui. Indignat apoi de acea pornire egoistă care se ridica în el, se gîndi la dragostea cu care îl înconjurase Oliver în toți acești ani și se rușină că îi putuseră veni astfel de gînduri, măcar în minte. Atît de emoționat era de lupta ce se dădea în el, între conștiința sa și egoism, încît sări în picioare, strigînd :

— Piei, satano !

Bătrînul Nicholas privi la dînsul mirat și văzu că fața tînărului era albă ca și ceara.

— Master Lionel ! Master Lionel !, scrigă el, în vreme ce ochii cercetau fața celuilalt. Ce s-a întîmplat ?

Lionel își reveni.

— Sir Oliver a plecat la Arwenack, pentru a pedepsi pe cineva, spuse el.

— Și ce-i cu asta, conașule ?

— A plecat să pedepsească pe sir John, pentru că l-a bîrfit.

Fața aspră a lui Nicholas se lumină.

— Așa ? Era și timpul. Sir John are o limbă prea lungă.

Lionel rămase uimit de mărturisirea și încrederea servitorului în victoria stăpînului său.

— Nu... nu te temi, Nicholas... ?

Nu adăugă de ce avea să se teamă. Dar servitorul înțelese și fața i se lumină și mai mult.

— Teamă ? Haida de ? Să mă tem pentru sir Oliver ? Sir Oliver își va mînca cina cu mai multă poftă, astă seară. Asta va fi singura urmare a luptei.

Vorbele servitorului fură adeverite de întîmplări, deși, printr-o ușoară greșeală de judecată, sir Oliver nu făcut tot ceea ce își propusese. La mînie era — după cum insisită cronicarul și după cum veți vedea cu proprii dumneavoastră ochi, înainte ca această poveste să fie terminată — nemilos ca un tigru. Călărea spre Arwenack, hotărît să ucidă pe calomniator. Altceva nu l-ar fi putut mulțumi. Sosind la acel frumos castel al lui Killigrew, care domina intrarea. în estuarul Fall-ului și dintre ale cărui creneluri ținutul putea fi văzut pînă la o depărtare de 15 mile împrejur, întîlni pe Peter Godolphin. Prezența lui Peter făcu pe sir Oliver să-și întărească învinuirea în contra lui sir John. El dorea, învinuindu-l pe sir John, să arate cît mai curînd adevărul fratelui Rosamundei. Sir John, însă, era gata de ceartă. Pornirea sa împotriva piratului de la Penarrow — cum îl poreclise pe sir Oliver — îl făcuse aproape tot atît de mînios, ca și pe vizitatorul lui. Găsiră în parc un colț potrivit pentru treburile lor și aici sir John — un gentleman înalt și subțire, cam de vreo 30 de ani — provocă pe sir Oliver, cu spada și pumnalul, după cum înainte îl provocase cu limba. Dar impetuozitatea sa nu-i folosi la nimic. Sir Oliver venise aici cu o anumită intenție și nu obișnuia să nu îndeplinească un lucru pe care și l-a propus. În trei minute totul era terminat și sir Oliver își curăța cu îngrijire lama spadei, în timp ce sir John zăcea tușind, susținut de Peter Godolphin și un servitor, care

asistase ca martor. Sir Oliver își strînse armele și veni lîngă învins.

— Cred că l-am amuțit pentru cîtăva vreme, spuse el, și mărturisesc că mă așteptam să fac mai mult. Sper, cu toate acestea, că lecția îl va învăța minte și nu va mai minți.

— Îți bați joc de un om învins ? protestă, indignat, master Godolphin.

— Ferească Dumnezeu !, spuse sir Oliver liniștit. În inima mea nu e o batjocură. Nu e, poți să mă crezi, decît regretul că nu am făcut treaba mai bine. Bună ziua, master Peter !

De la Arwenack, călări prin Penryn înspre casă. Dar nu merse direct într-acolo. Se opri la locuința Godolphinilor, așezată lîngă Trefusis Point. Trecu prin poarta cea veche și intră în curte. Pășind pe lespezile cu care era pavată, se anunță Rosamundei. O găsi în budoarul ei, o cameră mică, luminoasă, cu ferestrele care dădeau pe coastele împădurite din-apoia casei. Dînsa stătea cu o carte în mînă, la fereastră, cînd el intră, precedat și anunțat de Sally Pentreath, care fusese doica fetei. Ea se ridică cu o exclamație de bucurie și privi la dînsul, cu ochii strălucitori și obrajii aprinși. Ce nevoie e s-o descriu ? Ca și fratele ei, era tot atît de frumoasă, ba chiar îl întrecea.

— Nu te așteptam atît de devreme,... începu ea, cînd observă că fața lui era foarte serioasă. Ce..., ce s-a întîmplat ?

— Nimic care să te poată neliniști, iubito. Cel mult ceva care te-ar putea supăra nițel. Își petrecu brațul în jurul ei și se așeză la fereastră, lîngă dînsa.

Ai o afecțiune pentru sir John Killigrew ?, spuse el șovăitor.

— Desigur ! Era mentorul nostru, pînă ce fratele meu a devenit major.

Sir Oliver făcu o mutră acră.

— Ei bine, l-am rănit grav !

Ea se trase înapoi, în scaun, și dînsul văzu întipărindu-se oroarea pe chipul fetei. Se grăbi să-i explice cauzele care-l duseseră la aceasta. Îi povesti calomniile pe care le răspîndise sir John împotriva sa.

— Astea nu aveau mare importanță, spuse el. Le știam dinainte și nu mă prea sinchiseam de ele. Dar a mers mai departe, Rose. A otrăvit mintea fratelui tău împotriva mea, aducîndu-i aminte de dușmănia dintre părinții noștri. Astăzi, Peter a fost la mine, cu intenția vădită de a se certa. M-a insultat, cum n-a îndrăznit nimeni pînă acum.

Aici dînsa strigă speriată. El zîmbi.

— Nu crezi doar că aș putea să-i fac vreun rău. E fratele tău și deci sfînt pentru mine. A venit să-mi spună că nu poate avea loc căsătoria noastră, oprindu-mă să te mai vizitez, numindu-mă vampir și terfelind memoria tatălui meu. Am bănuit că toate acestea pornesc de la Killigrew și am călărit spre Arwenack, spre a înlătura această sursă de știri. N-am făcut tot ce aveam de gînd. Vezi, Rose, sînt sincer. Se poate ca sir John să trăiască. Dacă va fi așa, sper că va profita de această lecție. Am venit direct la tine, spuse el, scurt, ca să auzi povestea de la mine, înainte ca altcineva să-ți împuie capul cu minciuni despre această întîmplare.

— Vrei să-l înțelegi pe Peter ?, strigă ea.

— Exact, confirmă el.

Rosamund rămase tăcută, cu privirea ațintită drept înainte. În sfîrșit vorbi.

— Nu mă pricep la oameni, spuse ea, cu o voce înnecată. Am dus o viață singuratică. Mi s-a spus despre tine că ești un om violent, crud și aspru cu inferiorii.

— Și tu de asemenea, l-ai ascultat pe sir John, murmură el și rîse scurt.

— Tot ce mi s-a spus, urmă ea, ca și cum n-ar fi auzit, am refuzat să cred, din dragoste pentru tine, și totuși... totuși ce fel de dovadă mi-ai dat azi ?

— De indulgență, spuse el scurt.

— Indulgență ?, repetă ea și buzele i se strînseră într-un zîmbet ironic. Îți bați joc de mine.

— Ți-am spus, îi explică el, ce a făcut sir John. Ți-am spus aproape totul. Tot ce mi-a atins onoarea. Știam asta de mult, dar am suferit în tăcere. Arată asta neîndurare din partea mea ? Nu e doar indulgență ? Cînd cu toate acestea, își continuă intrigile, prin fratele tău, trimițîndu-l să mă insulte, sînt iarăși indulgent, căci îmi dau seama că nu-i decît un instrument. Pentru că știam de afecțiunea ce i-o porți lui sir John, i-am permis ce nu i-ar fi permis nici-un om de onoare din Anglia. Apoi, văzînd că dînsa rămăsese tot la atitudinea aceea înghețată, de oroare, la gîndul că omul pe care-l iubește și-a pătat mîinile cu sîngele unui alt om iubit, de asemenea, pledoaria lui luă o întorsătură mai călduroasă. Îngenunche în fața ei, luînd în mîna sa mare degetele delicate ale fetei.

— Rose, strigă el și vocea-i tremură de pasiune, uită tot ce-ai auzit. Socotește toate acestea ca un

fapt trecut. Închipuie-ți că Lionel, fratele meu, ar veni la tine și ți-ar spune că nu poate avea loc căsătoria noastră, din cauză că nu ești vrednică să-mi porți numele și închipuie-ți că la aceasta ar mai adăuga și insulte la adresa tatălui tău mort. Ce i-ai răspunde? Vorbește, Rose! Fii sinceră, cu mine și cu tine. Pune-te în locul meu și spune-mi sincer dacă mă mai poți condamna pentru cele ce am făcut. Spune dacă se deosebește mult de ceea ce ai fi făcut tu, de ai fi fost în locul meu.

Ochii ei cercetau fața lui, din care se vădea rugămintea pentru o dreaptă judecată. Fața ei se înăspri. Își așeză mîinile pe umerii lui și-l privi drept în ochi.

— Îmi poți jura, Noll, că totul e exact, așa cum mi-ai povestit, și că n-ai adăugat nimic neadevărat în sprijinul tău?

— Ai nevoie de un asemenea jurămînt de la mine?, întrebă el și dînsa văzu supărarea ce apăruse pe fața lui.

— Dacă aș avea, nu te-aș iubi, Noll. Dar în astfel de clipe, am nevoie de asigurările tale. Nu vrei să mă scapi de povara îndoielii?

— Dumnezeu mi-e martor că tot ce-am spus e adevărat, răspunse el solemn.

Ea își rezemă capul de umărul lui, plîngînd încetișor.

— Atunci, spuse ea, ai făcut ceea ce era drept. Sînt de aceeași părere că un om de onoare n-ar fi putut face altfel. Te cred, Noll, pentru că, dacă nu te-aș crede, n-aș mai crede în nimic și n-aș mai spera în nimic. Sînt mulțumită că ești sincer.

— Voi fi întotdeauna sincer, iubito, șopti el cu pasiune. Cum aș putea fi altfel, de cînd te-am cunoscut ?

Ea privi din nou la dînsul, zîmbind printre lacrimi.

— Te vei împăca cu Peter ?, îl rugă ea.

— Nu mă va mai face niciodată să mă supăr, răspunse el. Jur și asta. Știi că azi m-a lovit ?

— Te-a lovit ? Asta nu mi-ai spus !

— Cu el n-am avut nimic, ci cu bestia care l-a trimis. Am rîs, cînd m-a provocat. N-a fost sfînt pentru mine ?

— Are inimă bună, Noll, urmă ea. Curînd te va iubi și tu vei ști că-ți merită dragostea.

— O merită de acuma, prin faptul că te iubește pe tine. Voi căuta să mă feresc de a-l întîlni în cursul acestui an, pînă la majoratul tău. Mi-a interzis să vin aici. N-o voi face. Ce înseamnă un an de așteptare, cînd știi ce speranțe te așteaptă la sfîrșitul acestui an ?

— Ai fost foarte blînd cu mine, întotdeauna, Noll, murmură ea cu dragoste. Nu pot crede că ești atît de aspru cu alții, după cum spun ei.

— Nu-i asculta, răspunse el. Poate că am fost așa, iar tu m-ai schimbat, Rose. Care om care te iubește poate fi altfel decît blînd ? O sărută și se ridică. E mai bine să plec acum, spuse el. Mîine dimineață voi călări pînă la Trefusis Point. Dacă vei fi dispusă...

Ea rîse și se sculă.

— Voi fi acolo, dragă Noll !

— Pe mîine, deci, îi zîmbi el și plecă.

Ea-l conduse pînă la capătul scării și-l observă cu ochii plini de mîndrie și fericire, pe cînd cobora.

CAPITOLUL III

POTCOVĂRIA

Dorința lui sir Oliver, de a fi primul care să aducă Rosamundei vestea despre cele întîmplate, se dovedi a fi îndreptățită, cînd master Godolphin se înapoie acasă. El intră direct în camera surorii sale și întîmplările din ziua aceea îl tulburară atît de mult încît anunță, fără nici-un menajament :

— Madame, spuse el, sir John e pe moarte.

Răspunsul ei nu făcu decît să-i sporească mînia.

— Știu, spuse ea, și cred că a meritat-o. Cine calomniază, trebuie să sufere.

El o privi cu o furie mută, apoi izbucni în cuvinte grele la adresa acelui ființe rîios de Tressilian, care o subjugase.

— Din fericire pentru mine, spuse ea, el a venit aici înaintea ta, pentru a-mi destăinui adevărul. Apoi își pierdu calmul. Oh Peter ! Peter !, strigă ea disperată. Sper că sir John va supraviețui. Sînt tulburată de această întîmplare. Dar fii drept, te implor. Sir Oliver mi-a spus cum l-ai insultat.

— Trebuia insultat și mai rău. Dacă crezi că această crimă va rămîne nepedepsită...

Ea zbură la pieptul lui, implorîndu-l să nu ducă această dușmănie mai departe. Îi vorbi despre dragostea ei pentru sir Oliver și despre hotărîrea ei

fermă de a se mărita cu dînsul, în ciuda tuturor obstacolelor ce le-ar sta în cale. Dar dragostea ce-i unise totdeauna pe frate și soră, îl făcu pe Peter să-i promită că, dacă sir John se va face bine, atunci va uita întîmplarea. Dar dacă sir John va muri — după cum părea — onoarea îl silea să răzbune această crimă, în care era el însuși amestecat.

— Citesc în omul acesta ca într-o carte deschisă, spuse bătrînul, cu necaz. Are șiretenia satanei, totuși nu mă poate înșela. Din cauza mea s-a răzbunat pe Killigrew. Pentru că te dorește Rosamund, nu poate — după cum mi-a spus — să se socotească cu mine, deși l-am provocat, deși l-am lovit chiar. M-ar fi putut ucide. Dar, făcînd aceasta, știa că te-ar fi pierdut. E prevăzător ca toți diavolii iadului. Deci, pentru a răzbuna rușinea ce i-am făcut-o, a aruncat vina pe Killigrew și aproape l-a ucis, folosind asta ca un avertisment pentru mine. Dar dacă Killigrew moare...

Și cu vorbele acestea plecă, umplîndu-i inima de amărăciune, la gîndul dușmăniei ce există între cei doi oameni, pe care îi iubea cel mai mult pe lume. Și dacă din nenorocire unul ar fi ucis pe celălalt, ea nu s-ar mai fi putut uita la supraviețuitor. Se mai liniști, gîndindu-se la jurămîntul făcut de sir Oliver, că viața fratelui ei va fi cruțată. Se încredea în el. La gîndul acesta, mîndria ei pentru el spori și mulțumi lui Dumnezeu, că-i dăduse un iubit, care era superior în toate celorlalți oameni.

Dar sir John Killigrew nu muri. Se zbătu între viață și moarte șapte zile, la sfîrșitul cărora începu să se restabilească. În octombrie fu iarăși pe picioare, foarte slăbit încă, arătînd mai curînd a umbră, decît a om: Una din primele sale vizite, fu la Godolphin

Court. El venise să discute cu Rosamund despre căsătoria ei, la cererea lui Peter. Dar nu mai era atît de pornit, cum se aşteptase ea. Realitatea era că, văzîndu-se în faţă cu moartea, sir John privise faptele printr-o prismă sinceră şi ajunsese la concluzia — o concluzie imposibilă în alte împrejurări — că avuse ceea ce a meritat. Îşi dăduse seama că se purtase necinstit, inconştient poate de gravitatea celor ce făcuse ; că armele cu care luptase împotriva lui sir Oliver, nu erau acelea demne de un gentleman. Recunoscuse că necazul ce i-l produsese afacerea aceea veche de licenţă, precum şi gelozia ce i-o provocase faptele sale marinăreşti ale lui sir Oliver, îl făcuseră să-şi piardă capul. Cu toate acestea, în orele acelea de reacţie, nu mersese atît de departe încît să admită că sir Oliver ar fi bărbatul potrivit pentru Rosemund. Ea şi fratele ei îi fuseseră încredinţaţi de tatăl lor să-şi îndeplinească corect tutela, pînă la majoratul lui Peter. Afecţiunea sa pentru Rosamund era tot atît de puternică ca a unui îndrăgostit, adăugată cu aceea a unui părinte.

Şi nu dorea ca Rosamund să se mărite cu sir Oliver, din mai multe motive. Înainte de toate, era sîngele stricat al Tressilianilor. Era imposibil ca sir Oliver să fi scăpat de el, căci sir John nu observase nimic, care să-i adeverească această supoziţie. Îi displăcea tradiţionala violenţă a Tressilianilor, de care sir Oliver dăduse adesea dovadă. Era acesta, se întreba el cu sinceritate, soţul potrivit pentru Rosamund ? Putea el să încredinţeze fericirea ei în mîinile acestui om ? Desigur că nu. De aceea încercă să o convingă, după cum credea de datoria sa şi

după cum Peter îl povățuise, că sir Oliver nu e bărbatul potrivit pentru dînsa.

— Dar, sir John, protestă ea, dacă fiecare om ar fi condamnat pentru vina strămoșilor lui, doar cîțiva ar rămîne necondamnați.

— Tatăl său..., începu sir John.

— Nu-mi vorbi de tatăl său, ci de el, îl întrerupse ea.

— Venim și aici, spuse el supărat, căci întreruperile ei îl făcuseră să uite cele mai bune argumente. E sigur că multe din defectele tatălui său au fost moștenite de el, după cum dovedește felul lui de viață. Și că nu mai are și altele ascunse, asta n-o poate arăta decît viitorul.

— Cu alte cuvinte, îl ironiză ea, trebuie să aștept, pînă ce va muri de bătrînețe, ca să văd dacă a avut sau nu defecte ascunse, care m-ar fi împiedicat să-l iau de bărbat.

— Nu, nu !, strigă el, Sfinte Doamne ! Ce încăpățînată ești !

— Încăpățînarea e a dumitale, sir John. Eu sînt doar oglinda ei.

— Fie și așa, mormăi el, ghemuindu-se în scaun. Să vedem calitățile pe care le-a arătat, și sir John le enumeră.

— Dar asta e doar judecata dumitale despre el, nu mai mult decît ceea ce gîndești dumneata despre el.

— La fel gîndește toată lumea despre el.

— Nu mă voi mărita însă cu un bărbat după felul cum gîndește lumea despre el, ci după felul cum gîndesc eu. Și după părerea mea, îl judeci greșit. N-am descoperit pînă acum aceste vicii la el.

— Tocmai pentru a nu face această descoperire, te sfătuiesc să nu te măriți cu el.

— Și chiar dacă mă mărit cu el, nu voi face o asemenea descoperire. Iar pînă ce n-o voi face, voi continua să-l iubesc și să-l doresc de bărbat. Trebuie să-mi petrec toată viața așa ? Ea rîse și veni lîngă el, punîndu-i o mînă în jurul gîtului, cum era obișnuită să facă tatălui ei cu ani în urmă. Ești învins de logica unei femei, sir John, și asta-ți displace.

— Sînt învins de încăpățînarea și prostia unei femei, hotărîtă să nu vadă adevărul pe care i l-am arătat.

— Nu mi-ai arătat nimic, sir John.

— Tot ceea ce am spus e nimic ?

— Vorbele nu sînt fapte. Spui că e așa și așa. Dar cînd te întreb pe ce bază îl judeci astfel, îmi răspunzi doar că tu crezi despre el ceea ce ai spus. Gîndurile dumitale pot fi cinstite, sir John, dar logica dumitale este de disprețuit, și rîse din nou, văzînd dezamăgirea lui. Haide, fii ca un judecător cinstit și arată-mi o faptă de-a sa — asupra căreia să nu mai încapă nici-o îndoială — care să-l poată arăta așa cum l-ai descris. Haide, sir John !

El privi mirat la dînsa și în fine zîmbi.

— Șireato ?, strigă el, — și în viitor el avea să-și amintească de aceste vorbe. Dacă vreodată va fi judecat, nu-i pot dori un avocat mai bun, decît pe tine.

Și dînsa, nelăsînd să-i scape avantajul pe care îl avea acum asupra lui, îl sărută, spunîndu-i :

— Nici eu nu-i pot dori un judecător mai cinstit, decît pe dumneata.

Ce mai putea face sir John, după aceasta ?

Ceea ce-a făcut. Să-l viziteze pe sir Oliver, pentru a sfîrși cu dușmănia dintre ei. Recunoașterea vinei sale fu făcută corect și primită de sir Oliver, într-un spirit nu mai puțin corect. Dar cînd veni vorba despre Rosamund, sir John fu mai puțin generos. El spuse că atît timp cît nu poate privi pe sir Oliver ca un soț potrivit pentru ea, nimic din cele discutate împreună, nu însemna consimțirea lui la această căsătorie.

— Dar asta, adaugă el, nu înseamnă că mă opun. O dezaprob, dar rămîn de o parte. Pînă la majorat, fratele ei îți va refuza consimțămîntul. După aceea, chestiunea nu va depinde nici de el și nici de mine.

— Sper, spuse sir Oliver, că va lua o atitudine înțeleaptă. Dar oricare atitudine va lua, nu importă. Cît pentru rest, sir John, îți mulțumesc pentru sinceritatea dumitale și mă bucur să știu, că, dacă nu te pot număra printre prietenii mei, nu te pot număra nici printre dușmanii mei.

Dar, dacă astfel sir John fu cîștigat pentru o atitudine neutră, ura lui master Peter nu fu abătută cu nimic. Și o întîmplare — de care sir Oliver nu știa nimic — veni să o înăsprească.

Dînsul știa că fratele său, Lionel, călătorește zilnic la Malpas și știa și obiectul acestor vizite. El auzise de doamna care ținea un fel de casă, pentru tinerii mai bogați din Truro, Penryn și Helston, și știa, de asemenea, proasta reputație pe care o căpătase acea doamnă în oraș, reputație care fusese de fapt motivul plecării ei din oraș. El îi spusese fratelui său cîteva adevăruri neplăcute despre ea, prevenindu-l și, pentru prima oară, frații fuseseră gata

de a se lua la ceartă. După aceea, sir Oliver nu mai deschisese discuţia asupra acestui lucru. El ştia că, în felul său indolent, Lionel putea fi încăpăţînat şi cunoştea îndestul viaţa, pentru a şti că intervenţia lui ar putea creea o situaţie neplăcută între ei. Deci, Oliver se resemnă şi-l lăsă în pace, fără a mai pomeni de Malpas şi de sirena care trona acolo.

În acest timp, toamna se preschimbase în iarnă şi odată cu sosirea vremii urîte, sir Oliver şi Rosamund nu mai avură ocazia de a se întîlni. La Godolphin Court nu se ducea, de cînd ea dorise astfel şi el gîndea că e mai bine aşa, decît să rişte o ceartă, cu stăpînul casei, care-l oprise să mai calce pe acolo. În acele zile văzu pe Peter Godolphin foarte rar, iar în rarele ocazii, cînd se întîlneau, treceau unul pe lîngă altul, cu nu salut foarte rece. Sir Oliver era fericit şi oamenii observară ce blîndă îi devenise vocea, ce luminoasă îi devenise faţa, pe care o ştiau mereu aspră. El îşi aştepta fericirea, cu o încredere neclintită în viitor. Răbdare, atît îi cerea destinul şi el i-o dăruia, gîndindu-se la răsplata aşteptată. Într-adevăr, anul aproape trecuse şi viitoarea iarnă va găsi la Penarrow o stăpînă. Aceasta îi părea atît de sigur, ca şi anotimpul însuşi.

Într-o zi, o săptămînă înainte de Crăciun, avu ocazia să meargă în Helston, pentru o afacere. De o jumătate de săptămînă, o furtună măturа coasta, împiedicîndu-l să părăsească casa. Dar în a patra zi, furtuna trecuse, soarele apăru, cerul fu curăţat de nori şi tot ţinutul se mai înveseli. Sir Oliver încălecă şi porni prin nămeţii de zăpadă. Se reîntoarse acasă devreme, după-amiază, iar la două mile de Helston, observă cum calul îşi pierduse o potcoavă. Descălecă

și porni pe jos, ducînd calul de frîu. Sosi astfel la Smithick și se îndreptă spre o potcovărie. În jurul acesteia erau adunați un grup de pescari și săteni, căci în lipsa vreunui han în sat, acea potcovărie era locul de clacă. Pe lîngă săteni mai erau de față și sir Andrew Flack, pastorul din Penryn, și master Gregory Baine, unul din judecătorii din Truro. Amîndoi cunoșteau pe sir Oliver și acesta stătu discutînd cu ei, în timp ce-și aștepta calul. Toate aceste întîmplări, de la pierderea potcoavei pînă la întîlnirea cu cei doi gentlemani, fură nenorocoase. Căci cum sir Oliver stătea discutînd, dinspre Arwenack venea călare master Peter Godolphin.

Se spunea după aceea de către sir Andrew și master Baine, că master Peter părea să fie beat, atît de tulburată era fața sa, atît de grosolană și ciudată îi era vorbirea. Și era adevărat. Tînărul era un adept al lui Bachus, iar sir John era și el. Cei doi cinaseră împreună. Vederea lui sir Oliver, înfierbîntă și mai mult simțurile tînărului. Smuci hățurile atît de tare, încît calul se ridică în două picioare, dar el reuși să se țină în șa. Apoi descălecă și porni cu pași nesiguri spre sir Oliver.

— Vin de la Arwenack, anunță el, fără să fie nevoie. Vorbeam despre dumneata.

— Nici nu puteați avea un subiect mai bun de conversație, spuse sir Oliver, zîmbind, cu toate că ochii nu-i îndreptățeau zîmbetul.

— Ai dreptate. Sînt multe lucruri de discutat despre dumneata și destrăbălatul d-tale tată.

— Sir, răspunse sir Oliver, am mai fost odată poftit la discuție, în privința mamei dumitale.

Vorbele îi porniseră de pe buze fulgerător, sub durerea înțepăturii pricinuită de insulta ce-i fusese adresată și fură cu atît mai grele, cu cît fură primite cu șușoteli, din partea țăranilor. În momentul următor ar fi dat orice, ca să nu le fi pronunțat.

Fața lui master Godolphin se făcu albă ca varul și ochii îi fulgerau. Un moment stătu, măsurîndu-și dușmanul, apoi ridică cravașa.

— Cîine, răcni el, cu o voce sugrumată. Cîine !, și cravașa porni, lăsînd o urmă însîngerată pe obrazul întunecat al lui sir Oliver.

Cu strigăte de dezaprobare și mînie, ceilalți — pastorul, judecătorul și sătenii — se așezară între cei doi bărbați, căci sir Oliver părea gata să izbucnească și era cunoscut de toți ca un om de temut.

— Rușine, master Godolphin ! exclamă pastorul. Dacă iese ceva rău de aici, voi povesti grosolana dumitale agresiune. Pleacă !

— Du-te la dracu sir !, spuse cu grosolănie master Godolphin. Numele mamei mele să fie pronunțat de buzele unui bastard ? Pe Dumnezeu, întîmplarea nu se va opri aici. Îmi va trimite martori, sau îl voi biciui, de fiecare dată, cînd ne vom întîlni. Mă auzi, sir Oliver ?

Sir Oliver nu răspunse.

— Mă auzi, urlă el. De data asta nu te mai poți răzbuna pe sir John Killigrew. Vino la mine, să-ți iei pedeapsa. Această biciuire e doar un început.

Apoi cu un rîs grosolan, încălecă și plecă.

— Stai niței, răcni sir Oliver după el. Nu vei mai călări mult, bețiv nebun !

Şi furios, împinse la o parte pe pastor şi pe judecător, care încercau să-l liniştească, ceru calul, sări în şa şi porni ca un vîrtej.

Preotul privi la judecător şi acesta ridică din umeri, cu buzele strînse.

— Tînărul e beat, spuse sir Andrew, clătinînd capul său alb. Cred că-şi va găsi naşul.

— Mă întreb dacă întîmplarea va avea urmări, spuse judecătorul, căci ceea ce s-a întîmplat azi nu se poate termina decît prin sînge.

CAPITOLUL IV

NEPOTUL

Preotul vru să pornească după sir Oliver şi ceru judecătorului să-l întovărăşească. Dar judecătorul fu de părere că nu se putea face nimic şi că e mai bine să te fereşti din calea unui Tressilian înfuriat. Sir Andrew, care era departe de a fi curajos, se gîndi că judecătorul avea dreptate şi că avea destule necazuri, fără să se ocupe şi de ale altora. Sir Oliver şi Peter Godolphin se duşmăneau şi, dacă aveau să-şi taie gîturile unul celuilalt, atunci ţara avea să scape de doi oameni zurbagii. Sătenii se mulţumiră să împrăştie doar ştirea de cele întîmplate acolo şi că desigur întîmplarea se va sfîrşi sîngeros. Acest pronostic al lor se bizuia pe violenţa cunoscută a Tressilianilor. Dar asupra acestei chestiuni se înşelau.

E adevărat că sir Oliver galopa de-a lungul drumului care ducea la rîul Penryn şi că traversa podul,

în urmărirea lui Godolphin, cu gînd de omor. Oamenii care-l văzuseră galopînd sălbatic, cu dunga însingerată pe obraz, spuneau că arăta ca un diavol. Traversă podul Penryn, o jumătate de oră după apusul soarelui, şi poate că aerul răcoros al serii îi aduse puţină linişte simţurilor, căci, ajungînd pe malul celălalt al rîului, îşi încetini galopul calului şi galopul gîndurilor sale. Amintirea acelui jurămînt făcut cu trei luni în urmă Rosamundei, avu efectul unui duş rece asupra lui. Gîndind la el, încetini pasul de tot. Tremură, gîndindu-se cît de aproape fusese de distrugerea completă a fericirii, pe care o aştepta. Ce însemna biciuirea unui copil faţă de soarta viitorului său ? Chiar dacă oamenii l-ar fi numit laş, pentru că nu răspunsese insultei, ce însemna aceasta ? Sir Oliver ridică ochii în sus, privind la o stea ce tocmai răsărise şi mulţumi cerului că nu ajunsese pe Peter Godolphin, în timp ce fusese înfuriat.

La o milă de Penryn, o luă pe drumul care trecea pe coasta dealului, îndreptîndu-se spre casă. Nu era drumul său obişnuit. Întotdeauna trecea pe la Trefusis Point, spre a arunca o privire la pereţii casei în care locuia Rosamund. Dar în seara aceea, se gîndi că e mai bine să urmeze celălalt drum, care era şi mai scurt. Căci dacă ar fi trecut pe la Godolphin Court, s-ar fi putut întîlni iarăşi cu Peter şi ar fi revină iar mînia, împingîndu-l să facă o faptă necugetată. Se gîndi chiar să plece de la Penarrow, pentru cîtva timp. Încotro ? Nu era hotărît încă. La Londra, sau în altă parte, numai în apropierea lui Godolphin Court nu, pînă ce nu va putea avea de soţie pe Rosamund. Aproape opt luni de exil.

Dar ce importa ? Mai bine așa, decît să fie constrîns să facă ceva, care l-ar îndepărta pentru totdeauna de ea. Îi va scrie și ea îl va înțelege și aproba, cînd îi va spune ce s-a întîmplat în acea zi. Hotărîrea îi era luată, cînd ajunse la Penarrow și se simțea ușurat de asigurarea pe care o dădea viitorului său. Își duse calul la grajd, singur, căci din cei doi servitori pe care îi avea, unul plecase la Devon, să-și petreacă Crăciunul cu părinții, iar celălalt se îmbolnăvise și fusese băgat în pat de sir Oliver, care era grijuliu cu cei aflați în serviciul său. În sufragerie găsi cina pregătită și un foc vesel, în căminul enorm din perete, împrăștia o căldură plăcută prin camera de o mărime neobișnuită. Auzindu-i pașii, bătrînul Nicholas intră, aducînd un sfeșnic, pe care îl așeză pe masă.

— Ai întîrziat, sir Oliver, spuse bătrînul. Nici master Lionel nu s-a întors încă.

Sir Oliver se încruntă, reamintindu-și de Malpas. Își scoase fără un cuvînt haina și o atîrnă în cuierul în care își pusese mai înainte pălăria. Apoi se așeză și Nicholas se aplecă să-i scoată cizmele. După ce îndeplini treaba aceasta, sir Oliver ceru să-i servească masa.

— Master Lionel nu mai poate întîrzia mult, spuse el, și dă-mi de băut, Nick. Am nevoie de asta.

— Nimic mai bun ca băutura, pe o seară geroasă ca asta, sir Oliver.

Se îndepărtă, pentru ca să se reîntoarcă cu o carafă de vin care — după părerea lui — ar învia și morții. Își găsi stăpînul stînd în aceeași atitudine, cu ochii ațintiți la foc. Gîndurile lui sir Oliver erau îndreptate spre fratele lui și la Malpas. Erau atît de

apăsătoare, încît uită pentru un moment de necazurile sale. Se întreba dacă nu era de datoria sa să mai încerce să-l înduplece pe băiat. În sfîrşit se ridică şi se aşeză la masă. Se interesă de soarta servitorului bolnav. Nicholas îl informă că se simte mai bine şi sir Oliver umplu o cupă de vin şi i-o întinse bătrînului.

— Du-i asta, spuse el. Nu există medicament mai bun.

De afară se auzi un zăngănit de pinteni.

— În sfîrşit a venit şi master Lionel, spuse servitorul.

— Fără îndoială, răspunse sir Oliver. Nu e nevoie să-l aştepţi. Are totul pregătit. Du paharul lui Tom.

Dorea ca servitorul să nu fie de faţă la primirea pe care i-o va face. În interesul fratelui său, era decis să-i tragă o săpuneală. Luă o atitudine severă, tocmai cînd uşa fu deschisă şi Lionel apăru în prag. Sir Oliver se întoarse cu reproşul pregătit pe buze.

— Aşa..., începu el, dar nu mai continuă.

Priveliştea pe care ochii săi o întîlniră, îl făcu să uite toate vorbele pe care le pregătise. Cu un strigăt de uimire se ridică în picioare.

— Lionel !

Lionel intră, închise uşa, în dosul lui, trase un zăvor şi se sprijini de el, privind la fratele său. Era palid ca un mort, cu cearcăne negre sub ochi. Mîna dreaptă şi-o apăsa pe piept şi era pătată de sînge. Pe vesta sa galbenă, în partea dreaptă, era o pată neagră, pe care sir Oliver nu o observă imediat.

— Sfinte Dumnezeule, strigă el şi alergă înspre fratele său. Ce s-a întîmplat, Lal ? Cine a făcut asta ?

— Peter Godolphin, veni răspunsul, după buzele care se strînseră într-un zîmbet ciudat.

Sir Oliver nu spuse un cuvînt, dar își mușcă buzele și strînse pumnii, pînă ce simți că unghiile îi intraseră în carne. Apoi puse mîna pe acest tînăr, pe care-l iubea atît de mult, și-l sprijini pînă la foc. Aici, Lionel se lăsă pe scaunul care fusese ocupat înainte de sir Oliver.

— Ești rănit grav, băiete ?, întrebă el cu teamă.

— O sgîrîietură doar, dar am pierdut mult sînge. Credeam că mi se va scurge tot, înainte de a putea ajunge acasă.

Sir Oliver trase pumnalul și îi tăie vesta și cămașa, dezgolind carnea albă a băiatului. După o scurtă examinare, răsuflă ușurat.

— Ești o babă Lal, strigă el ușurat. Să călărești fără să-ți bandajezi rana și să pierzi atîta sînge, cu toate că e sîngele stricat al Tressilianilor, și rîse, în ușurarea care urmă spaimei de la început. Stai aici, pînă ce chem pe Nick, să-mi ajute să te pansez.

— Nu ! În vocea băiatului era frică și mîna sa apucă mîneca fratelui său. Nick nu trebuie să știe. Numeni nu trebuie să știe, sau altfel sînt distrus.

Sir Oliver îl privi uimit. Lionel zîmbi din nou cu acel zîmbet ciudat și înfricoșat.

— Am dat mai bine decît am luat, Noll, spuse el. Master Godolphin e tot atît de rece, ca și zăpada pe care l-am lăsat.

Schimbarea apărută pe fața fratelui său, sperie puțin pe Lionel. El observă, aproape fără să-și dea seama, urma roșie de pe obrazul lui sir Oliver, acum cînd culoarea dispăruse din obrajii acestuia, cu toate

că nu ar fi căutat să afle de unde provine. Afacerile sale îl preocupau prea mult

— Ce va să zică asta ? întrebă, în sfîrșit cu greutate.

Lionel își plecă ochii, neputînd să suporte privirea aceea, care devenea tot mai teribilă.

— Și-a făcut-o singur, gemu el, sub greutatea reproșului care se putea citi pe fiecare trăsătură de pe fața fratelui său. L-am prevenit să nu-mi iasă în cale. Dar în noaptea asta, cred că înnebunise. M-a insultat grav, Noll. A spus lucruri care întreceau orice limită a răbdării și..., dădu din umeri, spre a-și completa fraza.

— Ei bine, spuse Oliver, cu o voce joasă. Întîi să-ți pansăm rana.

— Nu chema pe Nick, fu răspunsul grăbit al celuilalt. Nu înțelegi, Noll ?, explică el, răspunzînd la privirea întrebătoare a fratelui său. Nu înțelegi că ne-am luptat acolo, aproape în întuneric, și fără martori. Se... El se cutremură, se va chema crimă, deși a fost o luptă dreaptă și dacă se va afla că eu am fost... Se cutremură iarăși și privirea îi deveni sălbatică.

— Înțeleg, spuse Oliver și adăugă cu amărăciune : Nebunule !

— Nu aveam de ales, protestă Lionel. A venit la mine, cu spada scoasă. Cred că era beat. L-am prevenit de ceea ce se poate întîmpla celuilalt, dacă unul din noi cade, dar mi-a cerut să nu mă tem de urmări, căci nu voi avea prilejul să le suport. Ne-a insultat îngrozitor numele. M-a lovit cu latul spadei și m-a amenințat că mă omoară, dacă nu

mă apăr. Ce puteam face? N-am vrut să-l omor. Dumnezeu mi-e martor că n-am vrut, Noll.

Fără o vorbă, Oliver se duse la o masă pe care era un lighean și o cană. Turnă apă și apoi, la fel de tăcut, veni să spele rana fratelui său. Povestea pe care Lionel o spusese, făcea orice vină cu neputință de imputat. N-avea decît să-și amintească de felul în care călărise după Peter Godolphin, n-avea decît să-și amintească faptul că numai considerația lui pentru Rosamund izbutise să-l oprească din furia lui sîngeroasă.

După ce spălă rana, rupse o bucată din fața de masă și o tăie în fîșii cu pumnalul. Lama pătrunsese în mușchii pieptului. Cu multă atenție, Oliver bandajă rana. După ce legă rana, deschise fereastra și aruncă apa pătată de sînge. Restul de fîșii le aruncă în foc. Trebuia să distrugă toate urmele, care l-ar fi mirat pe Nick. Avea o încredere nemărginită în fidelitatea servitorului. Dar fapta era prea gravă ca să nu aducă cel mai mic risc. El era de acord cu temerile lui Lionel, că lupta, oricît de dreaptă ar fi fost, în fața justiției ar fi fost considerată ca o crimă. Cerîndu-i lui Lionel să-și pună haina, sir Oliver trase zăvorul și urcă la etaj să aducă haine de schimb pentru fratele său. Pe scară îl întîlni pe Nicholas, care cobora. Îl ținu o clipă de vorbă, întrebîndu-l despre servitorul bolnav, apoi îl trimise din nou sus, cu o treabă oarecare, ca să-i poată îngădui să se întoarcă neobservat cu hainele. Le aduse și după ce ajută pe Lionel să se schimbe, căutînd să-i ferească, pe cît era cu putință, rana, luă hainele pătate de sînge și le aruncă în foc. Cînd, după cîteva momente, Nicholas intră în cameră, găsi pe

cei doi frați așezați confortabil la masă. Dacă ar fi văzut fața lui Lionel, s-ar fi mirat de paloarea ei, dar nu apucă să o vadă. Lionel sătea cu spatele la ușă și înaintarea servitorului fu oprită de sir Oliver, care îi spuse că n-are nevoie de el. Nicholas se retrase și frații fură din nou singuri. Lionel mîncă foarte puțin. Îi era sete în schimb și-ar fi golit toată carafa, dacă sir Oliver nu l-ar fi împiedicat, nelăsîndu-l să bea decît apă, căci se temea că ar putea să capete temperatură. Masa se termină repede și în tăcere, căci niciunul nu prea avea poftă. În sfîrșit, sir Oliver se ridică și cu pași apăsați se îndreptă spre cămin. Puse cîteva lemne pe foc și luă pipa de pe cămin, precum și cutia cu tutun. Umplu încetișor pipa și apoi scoase cu cleștele din foc un tăciune și și-o aprinse. Se reîntoarse la masă și, aplecîndu-se peste fratele său, rupse tăcerea care stăruia în odaie.

— Care a fost cauza certii voastre? întrebă el brusc.

Lionel tresări. Între degetul gros și arătător morfolea o bucățică de miez de pîine, privind-o fix.

— Abia îmi mai amintesc, răspunse el.

— Lal, acesta nu e adevărul.

— Cum?

— Acesta nu e adevărul. Nu mă poți mișca cu un astfel de răspuns. Singur ai spus că-l preveniseși să nu-mi mai iasă în cale. Despre ce era vorba?

Lionel își rezemă coatele de masă, și-și prinse capul în mîini. Slăbit de pierderea sîngelui și surmenat de întîmplările din ziua aceea, nu avea puterea să se împotrivească fratelui său. Din contră,

mărturisindu-se lui Oliver, simțea că va găsi la dînsul un refugiu.

— Acea scorpie de la Malpas a fost de vină, mărturisi el. Și ochii lui sir Oliver scăpărară la auzul acestui cuvînt. Am crezut-o cu totul altfel. Am fost un nebun! Eu..., se întrerupse zguduit de un sughiț nervos, credeam că mă iubește. M-aș fi însurat cu ea. Jur că m-aș fi însurat. Sir Oliver răsuflă adînc. Am crezut-o cinstită și..., se opri, apoi urmă iar: La urma urmei, cine sînt eu, să spun că nu era? Nu era vina ei. Era a acelui cîine de Godolphin, care a pervertit-o. Totul era bine, pînă ce a venit el. Și apoi...

— Înțeleg, spuse sir Oliver încetișor. Cred că ai avea de ce să-i mulțumești mai curînd, căci ți-a arătat caracterul adevărat al acelei creaturi. Te-am prevenit, băiete. Dar... n-am avut destulă putere de convingere.

— Nu e așa! Nu ea era...

— Spun că era, și dacă spun merit să fiu crezut, Lionel. Nu terfelesc reputația unei femei, fără motive temeinice. Fii sigur de asta.

Lionel privi disperat la el.

— Dumnezeule! strigă el. Nu mai știu ce să cred. Sînt ca un fulg aruncat de colo-colo.

— Crede-mă, spuse sir Oliver cu milă. Aruncă toate îndoielile. Apoi zîmbi. Deci aceasta este secretul virtuosului master Peter. Ipocrizia omului! și rise iarăși, dar deodată zîmbetul îi dispăru. Ea știe oare? întrebă el cu teamă. Știe oare această stricată? Va bănui ea oare că ești amestecat?

— Da, va bănui, răspunse celălalt. I-am spus astă seară, cînd m-a alungat, din cauza lui, că-l voi

căuta şi-l voi învăţa eu minte. Eram în drum spre Godolphin Court, cînd l-am întîlnit în Parc.

— Atunci m-ai mințit iarăşi, Lionel. Căci ai spus că el te-a atacat.

— Şi chiar aşa a fost, protestă Lionel. Nu mi-a dat timp să vorbesc, ci a venit la mine înfuriat ca un cocoş. Era gata de luptă ca şi mine, şi la fel de mînios.

— Deci, femeia de la Malpas ştie, spuse sir Oliver, întunecîndu-se, şi dacă vorbeşte...

— Nu va vorbi, strigă Lionel. Nu va îndrăzni, de teamă să nu-şi strice reputaţia.

— Într-adevăr, cred că ai dreptate, consimţi fratele său, cu uşurare. Nu va îndrăzni, pentru alte motive. Reputaţia ei e deja stricată şi, dacă se va afla că ea a fost cauza crimei, chiar şi indirectă, cetăţenii vor cere să fie pedepsită. Eşti sigur că nimeni altul nu te-a văzut venind sau plecînd ?

— Nimeni.

Sir Oliver se plimbă prin odaie, pufăind din pipă.

— Totul va fi bine, spuse el. Du-te la culcare. Te voi însoţi pînă sus.

Ridică pe Lionel în braţele sale puternice, ca pe un copil, ducîndu-l sus. După ce îl culcă, se reîntoarse jos, închise uşa holului, trase marele scaun de stejar lîngă foc şi stătu acolo, gîndindu-se şi gemînd. Spusese lui Lionel că totul va fi bine. Dar cum va fi el însuşi, cu povara acestui secret pe suflet ? Dacă victima ar fi fost altcineva decît fratele Rosamundei, puţin l-ar fi interesat. Faptul că Godolphin fusese ucis nu-l necăjea, asta trebuia să o mărturisească. Godolphin îşi merita sfîrşitul, căci dacă n-ar fi fost fratele Rosamundei, ar fi avut a-

celaşi sfîrşit, cu mult înainte, de mîna lui sir Oliver însuşi. Fratele ei fusese ucis de fratele lui. Ea îşi iubea fratele mai mult ca orice pe lume, aşa cum el îl iubea pe Lionel. El îi putea cunoaşte durerea ei. Căci toate durerile ei, erau şi ale lui. Se ridică şi, sprijinindu-se de cămin, se întrebă ce era de făcut. Trebuia să poarte această povară în tăcere, asta era totul. Trebuia să păstreze secretul chiar faţă de Rosamund. I se rupea inima, gîndindu-se că va trebui să joace acest rol, în faţa ei. Dar nu avea altă cale de ales, afară de aceea de a se lipsi de dînsa, iar aceasta era peste puterile sale. Hotărîrea-i fiind luată, se duse la culcare.

CAPITOLUL V

SCUTUL

Bătrînul Nicholas aduse veştile celor doi fraţi, în dimineaţa următoare, pe cînd aceştia luau micul dejun. Lionel ar fi trebuit să nu părăsească patul, dar nu îndrăznise, spre a nu trezi bănuieli. Avea puţină febră, ca urmare firească, de altfel, a rănii sale şi a pierderii de sînge suferită. Avea să se bucure mai curînd de aceasta, decît să-i displacă, căci îi colora obrajii, care altfel ar fi fost palizi. Deci, sprijinit de fratele său, coborîseră, înainte ca tîrzielnicul soare al lunii decembrie să fi răsărit încă bine.

Nicholas pătrunse înăuntru, tremurînd şi cu faţa albă. Povesti întîmplarea, cu o voce sugrumată şi

amîndoi frații se prefăcură a fi speriați, uimiți și neîncrezători. Dar partea cea mai proastă a povestirii bătrînului nu fusese încă rostită.

— Și ei spun, strigă el, tremurînd de mînie, că dumneata l-ai ucis, sir Oliver.

— Eu ? răbufni sir Oliver, reamintindu-și fulgerător o sută de motive — pe care pînă atunci le uitase — care din ele ar fi putut face ținutul să-l bănuiască pe el, de fapta asta. Unde ai auzit această minciună sîruntată ?

În înfrigurarea care-i cuprinse mintea, nici nu auzi răspunsul lui Nicholas. Ce importa de unde auzise ? În acel moment, desigur că învinuirea era pe buzele fiecăruia. Avea un singur lucru de făcut și trebuia să-l facă cît mai repede, așa cum mai făcuse odată. Terbuia să se ducă la Rosamund, pentru a anunța înaintea celorlalți. Dumnezeu să-l ajute să nu fie de acum prea tîrziu. Nu mai zăbovi, decît să-și pună cizmele și pălăria, încălecă și porni pe scurtul drum ce despărțea Penarrow de Godolphin Court. Nu întîlni pe nimeni, pînă ce descălecă la Godolphin Court. Acolo, pe măsură ce se apropia, îl izbi un zgomot de glasuri. La apariția sa, însă, se lăsă o tăcere mormîntală. O duzină de oameni aproape erau strînși aici, privindu-l la început cu uimire și curiozitate și apoi cu ură. Descălecă și stătu un moment, așteptînd pe unul din cei trei grăjdari ai casei să vină, să-i ia calul. Văzînd că nimeni nu mișcă...

— Ce-i asta ? strigă el. Nu e nimeni aici ? Repede ia-mi calul !

Grăjdarul căruia i se adresase șovăi un moment, apoi, sub privirea poruncitoare a lui sir Oliver, îna-

intă, spre a face ceea ce i se ceruse Un murmur se ridică din grup. Sir Oliver îi fulgeră cu privirea şi toţi amuţiră. În această tăcere mormîntală, urcă scările şi pătrunse în hol. Depărtîndu-se auzi ridicîndu-se iarăşi murmurul, şi mai tare. Dar nu-l luă în seamă. Se întîlni faţă în faţă cu un servitor, care-l privi la fel ca şi cei de afară. Simţi o lovitură în inimă. Era sigur că sosise prea tîrziu, că vestea ajunsese aici, înaintea lui.

— Unde ţi-e stăpîna ? întrebă el.

— Îi... îi voi spune că sînteţi aici, sir Oliver, răspunse omul cu o voce tremurîndă şi trecu printr-o uşă din dreapta.

Sir Oliver stătu un moment, plesindu-şi cizmele cu cravaşa. Faţa îi pălise şi cearcăne i se iviseră sub ochi. În sfîrşit, servitorul reapăru, închizînd uşa în urma lui.

— Mistress Rosamund vă roagă să plecaţi. Nu doreşte să vă vadă.

Un moment sir Oliver scrută faţa omului sau cel puţin aşa părea, căci era îndoielnic dacă putea vedea măcar înaintea lui. Apoi, ca răspuns, se îndreptă spre uşa de unde ieşise omul. Servitorul i se puse în calc, cu o atitudine hotărîtă.

— Sir Oliver, mistress Rosamund nu doreşte să vă vadă.

— La o parte !, răcni el furios şi, cum omul nu se mişca, sir Oliver îl împinse cît colo şi intră.

Ea stătea în cameră, îmbrăcată într-o rochie albă, care nu era totuşi atît de albă ca faţa ei. Ochii îi luceau ca două nestemate, mîndri, demni şi plini de ură, cînd văzură pe nepoftitul, care nu se lăsa refuzat. Buzele îi erau deschise, dar nu avea nici-o

vorbă pentru el. Privea cu oroare, care răpea și ultima speranță a lui sir Oliver. În sfîrșit, el vorbi :

— Văd că ai aflat, spuse el, minciuna care cutreiră ținutul. Asta e destul de rău. Dar văd că o crezi. Asta e și mai rău.

Ea continua să-l privească cu ură și răceală, deși cu două zile în urmă, de abia, îl privise cu încredere și adorație.

— Rosamund !, strigă el și se apropie de ea cu un pas. Rosamund ! Am venit să-ți spun că e o minciună.

— Pleacă mai bine, spuse ea și vocea ei avea o intonație care îl făcu să se cutremure.

— Să plec ? repetă el prostit. Îmi ceri să plec ? Nu vrei să mă asculți ?

— Am consimțit să te ascult mai mult decît odată. Am refuzat să cred pe alții, care știau mai bine decît mine, am refuzat să le ascult prevenirile. Nu mai avem nimic să ne spunem. Mă voi ruga lui Dumnezeu să poți fi prins și spînzurat.

Fața lui se albise ca varul și, pentru prima oară în viață, știu ce e frica, simțind cum îi tremură mîinile și picioarele.

— Mă pot spînzura dacă tu crezi lucrul acesta. Nu-mi pot face mai mare rău, decît ce-ai făcut tu acuma. Nu mai am pentru ce trăi, de cînd am văzut că încrederea ta în mine e un lucru care poate fi spulberat, la primele zvonuri din ținut.

El văzu buzele ei strîngîndu-se într-un zîmbet amar.

— E mai mult decît numai zvonuri, cred, spuse ea. E mai mult decît ar putea minciunile tale să acopere.

— Minciunile mele ? strigă el. Rosamund, îți jur pe onoarea mea că nu sînt amestecat în uciderea lui Peter. Să mă trăznească Dumnezeu, dacă nu e adevărat !

— Se pare, spuse o voce aspră în dosul lui, că te temi de Dumnezeu, tot atît de puțin, ca și de oameni.

El se întoarse repede, pentru a se găsi în față cu sir John Killigrew, care intrase după dînsul.

— Așa, spuse el încetișor și ochii îi aruncară fulgere. Asta ți-o datoresc dumitale, și arătă către Rosamund.

Era clar la ce făcea aluzie.

— Mie ? întrebă sir John. Închise ușa și înaintă în cameră. Sir, se pare că îndrăzneala și nerușinarea dumitale întrec orice margini. Ești...

— Termină cu asta, îl întrerupse sir Oliver și lovi cu pumnul său mare în masă. Lasă vorbele pentru proști sir John, și criticile pentru aceia care le pot îndepărta.

— Vorbești ca un om sîngeros. Ai venit pălăvrăgind în casa asta îndoliată, în casa asupra căreia ai aruncat umbra morții și a durerii.

— Termină, îți spun, sau crimă va fi de acum încolo, aici. Vocea sa era teribilă, dar se stăpîni și se întoarse către Rosamund. Ah, iartă-mă, se rugă el. Sînt nebun, nebun de durere, pentru fapta ce mi se impută. N-am iubit pe fratele tău, e adevărat. Dar îți jur că nu eu l-am ucis. Am fost provocat de el și am zîmbit ; dar ieri m-a insultat și m-a bruiuit în public, după cum arată semnul de pe obrazul meu. Omul care spune că n-aș fi avut dreptate dacă l-aș fi ucis e un mincinos și un ipocrit. Totuși,

Rosamund, gîndul la tine m-a făcut să mă stăpînesc. Şi acum, cînd dintr-o împrejurare nenorocită şi-a găsit moartea, răsplata întregii mele răbdări e că sînt acuzat de această ucidere şi tu o crezi.

— Nu putea altfel, răspunse Killigrew.

— Sir John, strigă el. Te rog nu te amesteca. Dacă dumneata o crezi, atunci eşti un prost, şi cu proştii nu discut. Pentru Dumnezeu, cum puteţi crede că, dacă aş fi avut intenţia să-l pedepsesc, mi-aş fi ales tocmai aceste împrejurări, care mă pot da pe mîna călăului ? În felul acesta te-am pedepsit pe dumneata, sir John, atunci cînd ai vorbit ce nu trebuia — după însăşi mărturisirile dumitale ? Pentru Dumnezeu, omule, gîndeşte-te. Dacă aş fi vrut să mă măsor cu Peter, n-aş fi putut alege un loc deschis, cu martori — la fel cum am făcut cu dumneata — pentru ca, chiar dacă l-aş fi ucis astfel, să nu mi se poată aduce vreo învinuire ?

Sir John rămase gînditor. Logica era tare şi clară ; dar cavalerul de la Arwenack nu era prost. Dar, în timp ce dînsul rămase tăcut, la capătul acestei lungi tirade, Rosamund fu aceea care-i răspunse lui sir Oliver.

— Spui că n-ai fi avut primi învinuiri de la nimeni ?

El se întoarse uimit. Cunoştea gîndul ce se ivise în mintea ei.

— Vrei să spui, zise el încetişor, cu un accent de reproş, că sînt atît de fals, încît n-am îndrăznit să-l ucid deschis, pentru a nu te pierde ? Asta vrei să spui, Rosamund ? Ard de ruşine pentru tine, că poţi avea asemenea gînduri despre cineva... despre cineva pe care l-ai iubit.

Liniştea o părăsi. Sub biciuirea învinuirii lui, mînia o făcu aproape să uite durerea pentru moartea fratelui ei.

— Mincinosule ! strigă ea. Ai fost auzit dorindu-i moartea. Vorbele tale mi-au ajuns la urechi. Şi de la locul unde l-au găsit, pînă la uşa casei tale, o urmă de sînge păta zăpada. Mai ai curajul să minţi înainte ?

Ei îl văzură pălind. Îi văzură ochii mărindu-i-se cu teamă şi mîinile căzîndu-i de-a lungul trupului.

— O... o urmă de sînge ?, întrebă el prosteşte.

— Da ! răspunde la aceasta, interveni sir John, smuls din îndoielile sale de pînă acum.

Sir Oliver se întoarse iarăşi către Killigrew. Vorbele cavalerului îi readuseră curajul, care-l părăsise la vorbele Rosamundei. Cu un bărbat putea lupta. Cu un bărbat nu avea nevoie să-şi aleagă cuvintele.

— Nu pot răspunde la asta, spuse el, cu un ton care nu admitea replică. Dacă spui aşa, se vede că aşa e. Dar chiar de e aşa, ce dovedeşte ? Arată, fără nici-o îndoială, că eu l-am ucis ? Poate îndreptăţi pe femeia care m-a iubit să mă creadă un ucigaş ?

Se opri şi o privi iarăşi cu un aer dojenitor. Ea căzuse într-un scaun şi stătea, frămîntîndu-şi mîinile, cu faţa împietrită de o durere de neînchipuit.

— Poţi să spui ce alta dovedeşte sir ? întrebă sir John şovăitor.

Sir Oliver observă aceasta şi o speranţă îl zgudui.

— Ai milă, Dumnezeule, strigă el. În vocea dumitale e îndoială, dar în a ei nu. Ai fost duşmanul meu şi totuşi te îndoieşti că aş fi putut face acest

lucru. Dar ea... ea care m-a iubit, n-are loc pentru nici-o îndoială !

— Sir Oliver, îi răspunse ea. Fapta pe care ai făcut-o mi-a sfîșiat inima. Cred că te-aș fi putut ierta, dacă ai făcut-o deschis, cinstit, deși n-aș mai fi putut fi soția dumitale. Te-aș fi putut ierta doar așa.

El o privi, apoi se întoarse pe călcîie, îndreptîndu-se spre ușă. Acolo se opri.

— Ești hotărîtă, spuse el. Dorești să fiu judecat pentru această crimă. El rîse. Dar cine mă va acuza în fața justiției ? Dumneata, sir John ?

— Dacă Rosamund dorește, replică cavalerul.

— Fie și așa. Însă desigur că nu mă crezi omul, care m-aș lăsa dus la spînzurătoare, pe temeiuri care mulțumesc numai pe această doamnă. Dacă vine vreo învinuire pe temeiul urmei de sînge care duce la ușa mea și pe unele vorbe pe care le-am rostit, va fi judecată, însă judecată pe seama acuzatorului. E dreptul meu și mă voi servi de el. Te îndoiești de hotărîrea soartei ? Rog pe Dumnezeu să hotărască între mine și el. Dacă sînt vinovat, să-mi înțepenească mîna, cînd o voi ridica.

— Eu însămi te voi acuza, rosti vocea Rosamundei. Și dacă vei voi, vei putea să-ți încerci drepturile dumitale cu mine și să mă măcelărești așa cum l-ai măcelărit pe el.

— Dumnezeu să te ierte, Rosamund, spuse sir Oliver și ieși.

Se reîntoarse acasă cu inima zdrobită.

Nu știa ce-i rezervă viitorul, dar atît de mare era sentimentul său pentru Rosamund, încît nu era disperat. Nu-l va spînzura. Va lupta contra lor și

totuşi Lionel nu trebuia să sufere. Va avea grijă de asta. Şi apoi gîndul la Lionel îl făcu să cugete puţin. Ce uşor ar fi putut scutura învinuirea lor, ce uşor ar fi putut s-o aducă pe genunchii ei mîndri, implorîndu-i iertarea ! Cu o vorbă ar fi putut-o face dar această vorbă i-ar fi primejduit fratele. În timpul nopţii, în vreme ce stătea treaz, gîndindu-se, o schimbare se făcu în mintea sa. El revăzu toate dovezile care o duseseră pe ea la concluzia aceea şi fu nevoit să mărturisească că avea oarecum dreptate. Dacă ea îl judecase greşit, el o judecase şi mai greşit, pe ea. De mult timp, ea dăduse ascultare acelor intrigi otrăvite, şoptite de duşmanii lui şi refuzase să le creadă, pentru că îl iubea. Legăturile cu fratele ei suferiseră din cauza aceasta. Şi acum, toate acele intrigi îi reveniseră, ducînd-o la credinţa că Peter căzuse în mîna lui. Se putea spune chiar că era părtaşă şi ea la uciderea fratelui ei, prin încrederea acordată omului urît de acesta. El înţelegea şi era mai blînd, judecînd-o. Fusese aşa cum ar fi trebuit să fie, nu putea să-i impute nimic. Tăcerea era o povară grea de purtat. Şi totuşi, pentru siguranţa lui Lionel, trebuia să o îndure, cu toată puterea de care era în stare. Lionel nu trebuia să fie sacrificat egoismului său, pentru o crimă care nu putea fi altfel decît îndreptăţită. La urma urmei nu căuta un drum de scăpare ? Va reuşi oricum.

Dar, dacă el nu se îngrijea, Lionel în schimb trăia în teroare acele zile, o teroare care-l împiedica să doarmă şi care-i urca febra într-atît, încît a doua zi părea o fantomă. Sir Oliver încercase să-l liniştească, dar alte veşti noi veniră să-i mărească spaima. Justiţia din Truro fusese pusă la curent cu întîmplarea

şi acuzaţia fusese formulată, dar justiţia refuzase să ia o hotărîre. Motivul era că unul dintre judecători era acelaşi master Gregory Baine, care fusese martor la insulta adusă lui sir Oliver. El declară că ceea ce se întîmplase lui master Godolphin, nu era mai mult decît ceea ce meritase şi decise că conştiinţa sa, fiind aceea a unui om cinstit, refuza să dea curs acuzaţiei primite. Sir Oliver primi aceste ştiri de la celălalt martor, pastorul, care suferise şi el neplăceri, din cauza lui Godolphin, şi care, ca un om al păcii ce era, aproba în totul hotărîrea justiţiei. Sir Oliver îi mulţumi, spunîndu-i că atît el cît şi master Baine sînt prea buni, adoptînd acest punct de vedere, şi-l asigură că, deşi aparenţele sînt contra lui, totuşi e nevinovat.

Cu toate acestea, cînd două zile mai tîrziu, află că întreg ţinutul se ridicase împotriva lui master Baine, ca o urmare a atitudinii luată de acesta, sir Oliver, însoţit de pastor, plecă la casa judecătorului din Truro, spre a-i prezenta anumite dovezi, pe care le ascunsese faţă de Rosamund şi sir John.

— Master Baine, începu el, cînd toţi trei fură adunaţi în biblioteca acestuia, am auzit de hotărîrea dreaptă şi bărbătească pe care ai dat-o şi am venit să-ţi mulţumesc şi să-mi arăt admiraţia pentru curajul dumitale.

Master Baine se înclină cu gravitate. Natura îl făcuse sobru.

— Dar, deoarece doresc să nu ai cumva neplăceri, după urma sentinţei dumitale, am venit, spre a-ţi da o dovadă că ai procedat mai drept decît crezi, căci nu eu sînt ucigaşul.

— Nu ești dumneata ?, îl întrerupse master Baine, uimit.

— Oh, te asigur că nu voi umbla cu ascunzișuri față de dumneata, după cum poate gîndești. Îți pot dovedi, după cum ai mai spus. Am venit înainte ca timpul să fi distrus dovada. Nu doresc însă să fie dată la iveală acum, master Baine, dar vreau să facem un document, care ar putea mulțumi forurile superioare, dacă chestiunea ar ajunge pînă acolo, după cum cred.

Era o pledoarie iscusită. Dovada crimei o va avea Lionel, nu el. Și dacă vreodată documentul va fi dat publicității, timpul va fi distrus, pînă atunci, dovada acuzatoare, rana lui Lionel.

— Dar te asigur, sir Oliver, că, dacă l-ai fi ucis după cele petrecute, nu ți-aș fi putut aduce nici-o învinuire, decît că ți-ai făcut datoria.

— Știu, sir. Dar n-a fost așa. Una din dovezile împotriva mea — și cea mai importantă chiar — e că de la corpul lui Godolphin pînă la ușa casei mele, a fost o dîră de sînge. Cei doi deveniră mai atenți. Urmează deci în mod logic, că ucigașul trebuie să fie rănit în luptă. Sîngele nu putea fi al victimei, ci deci al ucigașului. Că ucigașul a fost rănit știi, deoarece pe sabia lui Godolphin s-au găsit urme de sînge. Acum, master Baine și dumneata sir Andrew, veți fi martori că pe corpul meu nu se găsește nici o rană căpătată de curînd. Mă voi dezbrăca aici, în fața dumneavoastră și voi rămîne în costumul în care m-am născut și vă veți convinge. După aceea, master Baine, îți voi cere să faci documentul pomenit ; și-și scoase haina, în timp ce vorbea. Dar,

dîndu-vă această dovadă va trebui să vă rog, domnilor, să nu o faceţi cunoscută, pînă ce evenimentele nu o vor cere.

Ei primiră dreptatea propunerii sale şi consimţiră, deşi cu puţin scepticism. Dar, după ce făcură examinarea, orice bănuieli le dispărură. Master Baine întocmi documentul, îl semnă, iar sir Andrew îşi adăugă şi semnătura sa, pentru mărturie. Cu această dovadă, care putea fi scutul său în viitor, sir Oliver se reîntorcea acasă, liniştit. La timpul respectiv, acest document putea fi fluturat prin faţa ochilor Rosamundei şi a lui sir John, iar totul se putea schimba în bine.

CAPITOLUL VI

JASPER LEIGH

Dacă acel Crăciun fu unul trist pentru Godolphin Court, nu fu mai puţin trist pentru Penarrow. Sir Oliver era tăcut şi întunecat în zilele acelea. Stătea cu orele în faţa focului, repetîndu-şi fiecare vorbă schimbată la ultima lui întîlnire cu Rosamund. Acum o învinuia că crezuse atît de repede învinuirile ce i se aduceau, acum găsea că nu putuse face altfel.

Fratele său se mişca fără zgomot prin casă, neîndrăznind să-i tulbure gîndurile. El ştia ce se întîmplase la Godolphin Court, ştia că Rosamund îl alungase pentru totdeauna pe sir Oliver şi inima sa se întreba dacă e drept oare, să lase această povară să-i apese fratele, cînd, de drept, ar fi trebuit să o

susţină el. Acest lueru îl preocupa atît de mult, încît într-o seară nu se mai putu abţine şi reîncepu discuţia.

— Noll, zise el, stînd lîngă fratele său, cu mîna pe umărul acestuia. Nu era mai bine să fi spus întregul adevăr ?

Sir Oliver privi repede în sus la el, cutremurîndu-se.

— Eşti nebun ! spuse el. Adevărul te-ar duce la spînzurătoare, Lal.

— Poate că nu. Şi oricum, tu suferi mai mult decît atît. Te-am observat toate ceasurile acestea, din săptămîna trecută, şi ştiu durerea pe care o înduri. Nu e drept, şi stărui : să spunem mai bine adevărul.

Sir Oliver zîmbi. Întinse mîna şi o strînse pe a fratelui său.

— Îţi face cinste propunerea ta, Lal.

— Nu e nimic pe lîngă ceea ce suferi tu, dintr-o vină a mea.

— Ah ! exclamă sir Oliver, dînd din umeri nepăsător. Privirea sa se abătu de la faţa lui Lionel, îndreptîndu-se iarăşi spre foc. La urma urmei, mă pot descotorosi de această povară, oricînd voi dori. Am o dovadă, care m-ar putea susţine în faţa oricărei judecăţi.

El vorbise cu un ton cinic şi aspru, care-l făcu pe Lionel să îngheţe la aceste vorbe. Stătu mult timp, chinuindu-se să le afle rostul. Se gîndi să-şi întrebe fratele asupra înţelesului lor, dar curajul îl părăsise. Se temea ca nu cumva sir Oliver să-i întărească temerile. Ieşi din cameră, ducîndu-se la culcare. În

zilele următoare, vorbele acestea nu-l lăsară liniștit. Mă pot descotorosi de această povară, oricînd voi voi! În el crescu convingerea că sir Oliver înțelesese că poate scăpa oricînd, dezvăluind adevărul. Că sir Oliver ar fi putut face aceasta, totuși nu-i venea să creadă. Într-adevăr, era absolut sigur că sir Oliver era departe de intenția aceasta. Totuși se putea să-și schimbe gîndul. Povara putea deveni prea grea, dorul de Rosamund prea arzător, învinuirea ei prea copleșitoare. Sufletul lui Lionel tremura la gîndul urmărilor ce le-ar putea suferi. El își dădea seama ce departe de sinceritate fusese propunerea lui de a spune tot adevărul; că nu fusese decît un artificiu de moment. O propunere pe care, dacă fratele său ar fi primit-o, ar fi fost nevoit să și-o retragă. Și se gîndi că oare cu era ca toți oamenii care, prin ascunzișuri emoționante, își ascund adevărata lașitate? Se poate oare ca și fratele său, într-un moment de disperare, cînd va găsi povara prea copleșitoare, să-l trădeze într-o bună zi? Lionel încercă să se asigure că fratele său e un om care nu-și poate pierde stăpînirea de sine. Dar din nou își puse întrebarea, dacă trecutul putea fi lua ca o garanție pentru viitor. Că fiecare om își avea o margine a răbdării și poate că sir Oliver va ajunge la această margine, în cursul acestei afaceri. Dacă asta s-ar fi întîmplat, ce se alegea de el? Răspunsul la această întrebare era un tablou, pe care se temea să și-l închipuiască. Pericolul de a fi judecat și condamnat ar fi fost mai mare acum, deoarece nu mărturisise imediat. Povestea pe care ar fi putut spune-o atunci l-ar fi salvat poate, căci era cunoscut ca un om de

onoare și cuvîntul lui avea oarecare greutate. Dar, acum, nimeni nu l-ar fi crezut. Faptul că lăsase pe fratele său să sufere urmările faptei sale, l-ar fi dezonorat și s-ar fi spus că a procedat așa, deoarece nu avea nici-o scuză de adus în apărarea sa. Va ajunge de batjocura tuturora, și la moartea sa nimeni nu va vărsa vreo lacrimă. Ajunse astfel la concluzia că în loc să procedeze bine, făcuse cum nu se poate mai rău. Dacă Oliver vorbea, era pierdut. Și iarăși reveni la întrebarea : Ce asigurare avea că Oliver nu va vorbi ? Această temă începu să-l urmărească zi și noapte și, deși rana i se vindecase, paliditatea obrazului nu-i dispăru. Spaima din sufletul său i se putea citi în ochi. Deveni nervos și tresărea la fiecare zgomot. Neîncrederea în Oliver începu să se arate prin ieșiri nelalocul lor.

Într-o după-amiază, venind în sufragerie, care era întotdeauna camera favorită a lui sir Oliver, Lionel își găsi fratele stînd cu coatele pe genunchi și cu bărbia sprijinită în palme, privind la foc. Această poziție a lui sir Oliver devenise atît de obișnuită, încît irita nervii slăbiți ai lui Lionel. I se părea că aceasta era o atitudine de reproș la adresa sa.

— Pentru ce oare stai mereu așa, ca o statuie ?, întrebă el, arătînd astfel neliniștea ce-l chinuia.

Sir Oliver îl privi cu mirare. Apoi ochii i se îndreptară spre ferestrele cele mari.

— Plouă ! spuse el.

— Nu din cauza ploii ești așezat aici. Pe ploaie, sau pe soare, e mereu la fel. Nu ieși niciodată afară.

— Pentru ce aș ieși ? întrebă sir Oliver cu blîndețe, iar apoi o strîmbătură de tulburare îi încreți

sprîncenele negre. Crezi că îmi place să mă văd privit cu mare curiozitate și să aud murmure ridicîndu-se pe unde trec ?

— Aha ! strigă ascuțit Lionel, cu ochii scăpărători. Ai ajuns în sfîrșit să-mi faci reproșuri pentru ceea ce ai făcut, de bună voia ta, pentru mine.

— Eu ? strigă uimit sir Oliver.

— Chiar vorbele tale sînt un reproș. Crezi că nu le pricep subînțelesul ?

Sir Oliver se ridică încetișor, privind la fratele său. Clătină capul și zîmbi.

— Lal, Lal, spuse el. Rana ți-a distrus nervii băiete. Eu ce ți-am reproșat ? Care a fost înțelesul ascuns al vorbelor mele ? Vei înțelege că ieșind, mă expun să fiu silit la vreo faptă necugetată, căci n-aș putea îndura neîncrederea, cu care mă privesc concetățenii mei. Asta e totul. El înaintă și-și puse mîinile pe umerii fratelui său. Ținîndu-l astfel la o depărtare de un braț, stătu, observîndu-l, în timp ce Lionel își lăsă rușinat capul în piept.

— Prostuțule, spuse Oliver, scuturîndu-l. Ce te roade ? Ești palid, nervos și parcă nu ești tu însuți. Cunosc un leac pentru acest rău. Îmi voi procura un vas și vei călători cu mine, prin locurile fostelor mele aventuri. Aia e viața, viața care îți va reda vigoarea și liniștea, ca și mie de altfel. Ce spui ?

Lionel își ridică privirea strălucitoare. Apoi un gînd îl frămîntă, un gînd care-l făcut din nou să se rușineze. Și totuși nu-l putea îndepărta. Dacă va pleca cu Oliver, lumea va spune că e complice la vina atribuită lui sir Oliver. El știa — din unele observații ce-i fuseseră adresate pe ici, pe colea — că

întreg ținutul credea că anumite neînțelegeri se iviseră între el și fratele său, pe chestia de la Godolphin Court. Înfățișarea lui rea contribuise la părerea că fratele său îi face necazuri. Întotdeauna fusese cunoscut ca un tînăr blînd, cu totul deosebit față de turbulentul sir Oliver, care își asuprea acum fratele, pentru că acesta îi condamna crima. Un val de simpatie se ridicase pentru Lionel și îi era dovedit adeseori. Primind propunerea lui Oliver, ar fi năruit toate aceste simpatii. El își dădu seama de mîrșăvia gîndului său și se indignă pe el însuși, pentru că putuse să-l aibă. Totuși nu se putea scutura de influența lui. Era mai puternică decît voința sa. Fratele său, observîndu-i șovăiala și înțelegînd-o greșit, îl trase lîngă foc, silindu-l să se așeze.

— Ascultă, spuse el, așezîndu-se pe celălalt scaun. Un vas frumos e gata lîngă Smithick. L-ai văzut. Stăpînul lui e un aventurier numit Jasper Leigh, care poate fi găsit în fiecare după-amiază, la berăria din Penycumwick. Îl cunosc de mult. El și vasul său pot fi luați. E copt pentru aventuri, iar cu bani îi putem cumpăra și corpul și sufletul. Deci, vasul și căpitanul l-am găsit, restul — echipajul, munițiile, armamentul — îl voi procura, și pe la sfîrșitul lui martie vom putea pleca. Ce spui, Lal? Asta va fi desigur mai bine, decît traiul de aici.

— Mă... mă voi gîndi, spuse Lionel, dar atît de distrat, încît tot entuziasmul lui sir Oliver se spulberă imediat și nu mai vorbi despre aceasta.

Dar Lionel nu respinse complet propunerea. Dacă pe de o parte o respinsese, pe de altă parte, în ciuda voinței sale, se simțea atras de ea. Merse chiar atît de departe, încît își făcu un obicei de a călări zilnic

la Penycumwick și acolo făcu cunoștința acelui aventurier detractat, de care sir Oliver îi vorbise și asculta la poveștile individului — prea exagerate, pentru a fi adevărate — despre aventurile sale marinărești.

Într-o zi, la începutul lui martie, master Jasper Leigh avu o altfel de poveste pentru el, o noutate care îndepărtă tot interesul lui Lionel pentru aventurile căpitanului, pe coastele spaniole.

— Să-ți spun o vorbă, master Tressilian, spuse el. Știi ce se complotează împotriva fratelui dumitale?

— Împotriva fratelui meu ?

— Da, în chestiunea uciderii lui master Godolphin, iarna trecută. Văzînd că justiția nu se sesizează, unele persoane au făcut o petiție la guvernatorul Cornwall-ului, cerînd să silească justiția la fapte. Dar justiția refuză să asculte ordinele guvernatorului, spunînd că nu depinde decît de regină și deci nu sînt răspunzători decît față de Majestatea Sa. Și acum am aflat că a fost trimisă la Londra o petiție adresată chiar Majestății Sale, în care se cere ca justiția să fie silită să-și facă datoria.

Lionel răsuflă adînc și ochii i se împăienjeniră. Jasper se frecă la nas și urmă.

— Am crezut că trebuie să te previn, sir, ca dumneata, la rîndul dumitale, să-l încunoștiințezi pe sir Oliver. E un marinar cumsecade și marinarii trebuie să se ajute între ei.

Lionel își scoase punga din buzunar și, fără să-i mai controleze conținutul, o aruncă în mîna marinarului, mormăind cîteva vorbe de mulțumire. Călări înapoi acasă, cuprins de spaimă. Inevitabilul era aproape de sfîrșit și fratele său va fi silit să vorbească.

La Penarrow, o altă lovitură îl aştepta. Află de la bătrînul Nicholas, că fratele său plecase la Godolphin Court. Concluzia trasă imediat de spaima lui Lionel, fu că vestea se aflase de acum de către sir Oliver şi acesta intrase în acţiune ; căci nu putea concepe că fratele său s-ar fi putut duce la Godolphin Court pentru altceva. Dar temerile sale erau neîntemeiate. Sir Oliver, nemaiputînd îndura starea aceea de lucruri, plecase spre a arăta Rosamundei acel document, care-i spulbera vina. Putea face acest lucru, fără a se teme pentru Lionel. Cu toate acestea, călătoria sa fu fără rezultat. Ea refuzase să-l vadă, cu toate stăruinţele lui. Se reîntorsese zdrobit la Pennarrow, unde îşi găsi fratele, aşteptîndu-l cu nerăbdare.

— Ei bine ? îl salută Lionel. Ce vei face acum ?

— Ce să fac ? Despre ce vorbeşti ? întrebă sir Oliver.

— N-ai aflat ? şi Lionel îi povesti noutatea.

Sir Oliver rămase cu privirea pierdută în gol, după ce Lionel termină, apoi buzele i se strînseră şi sprîncenele i se încreţiră.

— Aşa ? strigă el. De aceea a refuzat să mă vadă. Credea că poate am venit să-i cer îndurarea ? A putut crede asta ? A putut ?

Se îndreptă spre cămin şi zgîndări focul cu piciorul, cu un gest nervos. El vorbise cu o asprime care-l sperie pe Lionel. Oare ar putea fratele acesta, care îl iubeşte atîta, să-l trădeze ? Nu putea crede.

— Le... le voi spune adevărul ? zise el, cu o voce tremurătoare.

Sir Oliver, se întoarse şi-l privi cu atenţie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lal, ce ai în minte ?, întrebă el aproape cu asprime. Să le spun adevărul ? Desigur — dar atît cît cred de cuviință. Nu-ți închipui doar că le voi spune că tu ai fost ? Doar nu mă crezi capabil de așa ceva.

— Ce-ți rămîne de făcut ?

Sir Oliver îi explică. Explicația îl ușură pe Lionel. Dar ușurarea îi fu doar trecătoare. Reflecțiile îi aduseră altă teamă. Dacă sir Oliver se dovedește a fi nevinovat, urma desigur, ca el să fie socotit vinovat. Dacă Oliver dovedea că sîngele nu era al lui, atunci, desigur, se trăgea ușor concluzia că era sîngele lui. Terorizat de acest gînd, se simți irevocabil pierdut. Dacă și-ar fi mărturisit teama lui Oliver, acesta i-ar fi arătat că acum, odată ce el arăta dovada, era prea tîrziu ca altcineva să mai poată fi învinuit. Dar Lionel nu îndrăzni să-și cerceteze fratele în această chestiune. În inima sa era rușinat de temerile sale. Știa că e un laș. Își dădea seama de odiosul său egoism și totuși nu și-l putea stăpîni. Pe scurt, se iubea pe sine, mai mult decît pe fratele său, sau chiar decît 20 de frați.

Ziua următoare — o zi întunecată de martie tîrziu — îl găsi din nou la berăria din Penycumwick, în tovărășia lui Jasper Leigh. Un gînd îl urmărea, singurul gînd acum cu putință. Seara trecută, fratele său hotărîse să prezinte dovada lui sir John, de cînd Rosamund refuzase să-l primească. Prin Killigrew va ajunge la ea, spusese el și o vedea de acum în genunchi, în fața lui, implorîndu-i iertarea, pentru răul pe care i-l făcuse. Lionel știa că Killigrew lipsea tocmai atunci de acasă, dar era așteptat să se reîntoarcă pe la Paște, și pînă la Paște nu era decît o

săptămînă. Deci avea un timp scurt, în care să se zbată, să execute proiectul care-i venise în minte. Se blestema, pentru că se gîndise la el, totuşi se agăţase de el, cu toată slăbiciunea firii sale. Dar cînd şezu faţă în faţă cu Jasper Leigh, în hanul acela mic, cu masa murdară între ei, îl cam părăsi curajul de a-şi arăta propunerea. Doar după ce bău o mare cantitate de cherry, Lionel putut să-şi recapete curajul. Prin cap îi trecură vorbele spuse de fratele său cu mult timp în urmă, cînd vorbiseră pentru prima oară de Jasper Leigh. Un aventurier detractat, gata la orice. Banii trebuincioşi pentru a-l cumpăra, Lionel îi avea ; dar erau banii lui sir Oliver, puşi la dispoziţia fratelui său, în marea lui bunătate. Şi acești bani aveau acum să fie întrebuinţaţi împotriva lui. Degeaba se căznea Lionel să îndepărteze din minte monstruosul plan care-l preocupa. În clipa cealaltă îi revenea la loc, cu toată strădania sa de a nu face o asemenea ticăloşie. Deodată, căpitanul puse o întrebare, care îi stinse şi ultima scînteie de rezistenţă ce mai avea.

— Ai comunicat înştiinţarea mea lui sir Oliver ? întrebă el cu vocea scăzută, pentru a nu fi auzit şi de altcineva.

— Da, răspunse Lionel nervos, dar Oliver e încăpăţînat. Nu vrea să mă asculte.

Vorbise cu un ton atît de curios, încît simţi privirea căpitanului care-l iscodea de sub sprîncenele roşii. Master Lionel se ridică brusc.

— Să ne plimbăm pe afară, căpitane, spuse el.

Ochii căpitanului se îngustară. El mirosise că avea să-i spună ceva. Bău restul de bere, îşi şterse gura cu dosul palmei şi se sculă.

— La ordinele dumneavoastră, master Tressilian, spuse el.

Afară, gentlemanul nostru își dezlegă calul și, ținîndu-l de frîu, o porni pe drumul ce ducea la estuar, către Smithick. O briză venită de la nord agita apa. Cerul strălucea, spuzit parcă cu pietre prețioase. În depărtare se zărea conturul negru al RÎNDUNICII, corabia căpitanului. Lionel pășea în tăcere, ezitînd încă și acum. Vicleanul marinar vedea ezitarea lui și nădăjduind un profit din această afacere, încercă să-l facă pe Lionel să vorbească.

— Cred că ai ceva să-mi propui, spuse el cu diplomație. Niciodată nu vei găsi un om mai dornic să te servească.

— Realitatea e, spuse Lionel, observînd îndelung fața celuilalt, că sînt într-o situație grea, master Leigh.

— Și eu am fost în multe, rîse căpitanul, dar nu încă într-una pe care să n-o pot învinge. Spune-o pe a dumitale și bucuros voi face pentru dumneata, tot ce aș fi făcut și pentru mine însumi.

— Da, cred că ar fi bine, spuse celălalt. Fratele meu va fi desigur spînzurat, dacă e adus în fața judecății. Și în acest caz și eu sînt pierdut. O familie e dezonorată, dacă vreun membru de al ei a fost spînzurat. E un lucru îngrozitor.

— Într-adevăr, într-adevăr, aprobă marinarul, încurajîndu-l.

— Aș vrea să-l scap de aceasta, urmă Lionel. Aș vrea să-l scap de aceasta, deși e în contra conștiinței mele să rămînă nepedepsit; căci îți jur, master Leigh, că înfierez crima aceasta lașă!

— Ah, spuse căpitanul, și cum această exclamație păru să mire pe Lionel, se grăbi să adauge. Desigur ! Desigur.

Master Lionel se opri, întorcîndu-se cu fața la celălalt. Acest loc era atît de singuratic, cum și l-ar fi dorit orice conspirator.

— Voi vorbi deschis cu dumneata, master Leigh. Peter Godolphin era prietenul meu. Aș plăti mult omului care l-ar putea scăpa pe Oliver de la spînzurătoare, făcîndu-l totuși să-și primească pedeapsa în același timp.

Era ciudat, gîndea el, chiar acum după ce vorbise, că putuse aduce pe buze acele vorbe, pe care le ura atîta. Căpitanul puse un deget murdar pe haina lui sir Lionel, în dreptul inimii false acestuia.

— Sînt omul de care ai nevoie, spuse el. Dar riscul e mare. Spuneai totuși că ai da mult...

— Dumneata vei fixa prețul, spuse Lionel repede, cu ochii arzînd de febră și obrajii albi.

— Cred că voi putea, spuse căpitanul. Știu ce-ți trebuie. Ce spui, dacă l-aș duce peste mare la vreo plantație, unde au nevoie de muncitori, ca el ?

Vocea îi scăzu și vorbi cu o ușoară ezitare, temîndu-se că propunerea ar fi mai mult decît ceea ce dorise Lionel.

— Se poate reîntoarce, fi răspunsul, care-i spulberă toate îndoielile în această privință.

— Aha ! spuse aventurierul. Ce spui atunci de pirații berberi ? Ei cumpără sclavi, deși nu dau prețuri mai bune. N-am auzit de unul care să se mai reîntoarcă, odată pus la una din galerele lor. Am avut unele afaceri comerciale cu ei.

Lionel răsuflă adînc.

— E o soartă oribilă, nu ?

Căpitanul își mîngîie barba.

— Și cu toate acestea e mai bună decît spînzurătoarea și mai puțin dezonorantă decît ea. Astfel îl servește pe el și pe dumneata.

— Asta e așa !, strigă Lionel, cu cruzime. Și prețul ?

Marinarul se ridică pe picioarele sale scurte, pentru a fi mai impunător.

— O sută de pfunzi, sugeră el cu prudență.

— În regulă, fu răspunsul prompt, atît de prompt, încît căpitanul căută să îndrepte greșeala sa de a fi cerut un preț atît de accesibil.

— O sută de pfunzi pentru mine, corectă el încetișor. Apoi va mai trebui angajat un echipaj, pentru a săvîrși treaba. Asta va însemna altă sută de pfunzi.

Master Lionel se gîndi un moment.

— E mai mult decît pot avea. Dar vei avea 150 de pfunzi în bani și restul în bijuterii. Nu vei fi în pierdere, îți promit. Și cînd te vei reîntoarce, să mă înștiințezi că s-a făcut. Mai vorbim noi.

Astfel, învoiala se făcu. Și cînd Lionel începu să discute condițiile răpirii, văzu că se aliase cu un om care-l înțelegea perfect. Tot ajutorul pe care-l ceru căpitanul lui Lionel, fu acela de a-și atrage fratele într-un loc mai apropiat de apă. Aici, Leigh l-ar fi așteptat cu vasul și oamenii săi, care vor face restul. Fulgerător, Lionel găsi locul potrivit. Se întoarse și indică peste apă la Trefusis Point și Godolphin Court, care era scăldat în lumina lunii, acum.

— Colo, la Trefusis Point, în umbra lui Godolphin Court. Mîine seară la ora opt, cînd nu va fi

lună. Voi purta de grijă să fie acolo. Dar pe viața ta, nu pierde ocazia!

— Încrede-te în mine, spuse master Leigh. Și banii?

— Cînd îl vei avea în siguranță la bord, vino la mine la Pennarrow răspunse Lionel, arătînd că totuși nu avea prea mare încredere în master Leigh.

Căpitanul fu satisfăcut. Căci îl avea în mînă acum pe Lionel. Cu aceasta se despărțiră. Lionel încălecă și se depărtă, în timp ce master Leigh își duse mîinile la gură și strigă ceva pe vas. În timp ce aștepta ca vasul să se apropie, un zîmbet șiret trecu pe fața aspră a aventurierului. Dacă master Lionel l-ar fi văzut, s-ar fi întrebat poate, dacă era oare prudent să facă asemenea învoieli cu un pungaș, care e credincios doar atît timp cît poate profita. Și în această afacere, master Leigh văzu putința de a împreuna credința cu profitul și gîndindu-se la aceasta, găsi că are de ce să fie vesel.

CAPITOLUL VII

RĂPIT

În ziua următoare master Lionel lipsi toată ziua, sub pretextul unor cumpărături la Truro. Era pe la 7 jumătate, cînd se reîntoarse și intrînd, îl întîlni pe sir Oliver în hol.

— Am un mesaj pentru tine de la Godolphin Court, vesti el și văzu fața fratelui său îmbujorîn-

du-se. Un băiat m-a oprit la poartă și mi-a cerut să-ți spun că Rosamund dorește să-ți vorbească.

Inima lui sir Oliver se opri aproape, apoi începu să-i bată cu putere. Îl chemase! Se muiase în asprimea ei! Consimțise să-l primească!

— Fii binecuvîntat pentru aceste vești, răspunse el tulburat. Plec imediat, și se depărtă.

Atît de mare era graba sa, încît uită să ia și acel document care-l putea dezvinovăți. Master Lionel nu scoase o vorbă, în timp ce fratele său fugi. Se trase în umbră. Era alb ca varul și simțea că va leșina. După ce ușa se închise, își reveni. Ar fi dorit să-l urmeze pe sir Oliver. Conștiința îi spunea că nu poate lăsa să se întîmple acel lucru. Dar teama îi amuțea acest glas. Dacă nu lăsa să se întîmple ce era hotărît, putea plăti aceasta cu viața. Se întoarse și intră în sufragerie, cu picioarele tremurînde. Găsi masa pregătită, ca în seara aceea, cînd venise rănit și Oliver îl îngrijise. Nu se apropie de masă. Se îndreptă spre cămin și întinse mîinile spre dogoarea focului. Îi era frig și nu-și putea stăpîni tremuratul. Dinții îi clănțăneau. Nicholas veni să întrebe dacă trebuie să servească masa. El răspunse distrat că în ciuda orei tîrzii, va aștepta întoarcerea lui sir Oliver.

— Sir Oliver a ieșit?, întrebă servitorul mirat.

— A plecat chiar acum. Nu știu unde, răspunse Lionel. Dar, deoarece nu a luat masa, nu cred să întîrzie.

După aceasta concedie servitorul și rămase tulburat de gîndurile pe care nu le putea alunga. Nu se gîndea decît la afecțiunea neprecupețită, pe care

sir Oliver i-o arătase. În această afacere a lui Godolphin oare ce nu făcuse dînsul, pentru a-l ascunde ? Din dragostea pe care i-o arătase, Lionel începu să creadă cum că nici în cel mai mare pericol sir Oliver nu l-ar fi trădat. Și apoi îi reveni nenorocita aceea de teamă, care făcuse din el un laș, reamintindu-i că totuși nu se putea bizui sigur, pe aceasta, că poate la încercarea supremă sir Oliver să nu fi putut rezista și atunci ar fi fost într-adevăr pierdut. Judecata unui om despre ceilalți se bazează pe cunoașterea lui însuși, și Lionel, neștiindu-se în stare de a face vreun sacrificiu pentru Oliver, nu putea crede că acesta ar fi putut stărui în acest sarificiu, pînă la capăt. Își reaminti vorbele spuse de Oliver, chiar în acea odaie, cu două seri în urmă, și socoti că nu puteau avea decît un singur înțeles. Apoi își dădu seama că se amăgește singur, pentru a-și potoli remușcările. Își luă capul între mîini, gemînd. Era un nelegiuit, un laș cu inima neagră ! Veni un moment, cînd se ridică șovăitor în această a 11-a oră, pentru a merge după fratele său și a-l salva de la pericolul ce-l aștepta în noapte. Dar iarăși hotărîrea îi fu împietrită de acea teamă egoistă. Se reașeză, și gîndurile sale se mai limpeziră. Își dădu seama că remușcările sale aveau și un oarecare cîștig, căci Oliver nemaifiind, el va intra în toate drepturile acestuia. Orologiul de pe cămin bătu ora opt. Lionel tresări la auzul acestui zgomot. Fapta se comitea acum. O văzu în minte, fratele său alergînd către Godolphin Court și apoi forme întunecate ivindu-se din întunericul înconjurător, copleșindu-l în tăcere. Îl văzu luptîndu-se un moment, apoi legat de mîini

și de picioare, cu un căluș în gură, transportat către țărm, la vaporul care aștepta. Altă jumătate de oră trecu. Lucrul era terminat acum și această asigurare păru să-l liniștească acum. Apoi veni din nou Nicholas, temîndu-se să nu se fi întîmplat ceva stăpînului său.

— Ce i s-ar putea întîmpla? întrebă Lionel tulburat.

— Nu știu ce, într-adevăr, răspunse servitorul. Dar sir Oliver are destui dușmani și nu e prudent din partea lui să iasă pe întuneric.

Master Lionel respinse ideea, apoi spuse că nu va mai aștepta. Nicholas îi aduse masa și-l părăsi din nou, ducîndu-se la ușă. O deschise și cercetă întunericul. Se duse la grajd și se convinse că sir Oliver nu plecase călare.

Între timp, Lionel trebuia să se prefacă că mănîncă, deși înghițea numai noduri. Apoi se prefăcu neliniștit și veni să-l caute pe Nicholas. Astfel își petrecu noaptea întreagă, așteptînd reîntoarcerea aceluia despre care Lionel știa că nu se va mai întoarce niciodată. În zori treziră servitorii și-i trimiseră în ținut, spre a-l căuta și a vesti dispariția lui sir Oliver. Lionel însuși călători la Arwenack, spre a întreba disperat pe sir John, dacă nu știe ceva despre această întîmplare. Sir John se arătă mirat, dar jură că nu-l văzuse pe Oliver, de mult timp. El fu gentil cu Lionel, pe care-l plăcea, ca toată lumea de altfel. Tînărul era atît de deosebit de fratele său, încît calitățile ce le avea păreau și mai strălucitoare în acest contrast.

— Mărturisesc că era natural să vii la mine, spuse sir John. Dar ai cuvîntul meu că nu știu nimic de el.

N-am obiceiul să mă scap de dușmani, pe întuneric

— Desigur, sir John, nu m-am gîndit la așa ceva, răspunse Lionel. Iartă-mă, că am putut veni, spre a te întreba așa ceva. Pune-o pe socoteala nervilor mei zdruncinați. N-am mai fost același om, în aceste ultime luni, de cînd cu întîmplarea de la Godolphin M-a tulburat. E o povară grea să știi că propriul tău frate — deși mulțumesc lui Dumnezeu că mi-e frate vitreg — e vinovat de o asemenea crimă.

— Cum ?, strigă uimit Killigrew. Spui asta ? Și dumneata crezi ?

Master Lionel îl privi zăpăcit, o privire pe care sir John o înțelese greșit în favoarea tînărului. Și din acest moment se născu între acești doi oameni o prietenie mărită de mila lui sir John Killigrew pentru acest tînăr blînd și cinstit, care fusese oropsit cu un asemenea frate ticălos.

— Înțeleg, înțeleg, spuse el. Știi că așteptăm zilnic un ordin de la regină către judecătorii săi, care să-i silească să deschidă acțiunea pe care au refuzat-o, împotriva fratelui..., împotriva lui sir Oliver Rămase gînditor. Crezi că sir Oliver știe asta ?

Instantaneu, Lionel ghici ce era în mintea celuilalt.

— Știe, răspunse el. Eu însumi l-am prevenit. Dar de ce întrebi ?

— Oare nu ne ajută asta să înțelegem și să explicăm dispariția lui sir Oliver ? Desigur că știind aceasta, ar fi un nebun, dacă ar rămîne aici, căci fără nici o îndoială va fi spînzurat.

— Sfinte Dumnezeule, strigă Lionel, minunîndu-se. Crezi... crezi că a fugit, atunci ?

Sir John ridică din umeri.

— Ce altceva aș putea crede ?

— Lionel clătină capul.

— Ce altceva, într-adevăr ?, spuse el și plecă ca un om copleșit, așa cum și era de altfel. Nu se gîndise niciodată la această idee care trebuia să urmeze faptei sale, pentru a o explica și a nu mai lăsa nici un fel de îndoială.

Se întoarse la Pennarrow și spuse răstit lui Nicholas ceea ce bănuia sir John, și de ceea ce el însuși se temea să nu fie cauza dispariției lui sir Oliver. Servitorul, însă, nu era așa de ușor de convins.

— Crezi că a făcut asta ? strigă Nicholas, cu o voce dojenitoare.

— Să mă ierte Dumnezeu, dar ce pot crede acum, după fuga sa ?

Nicholas își strînse buzele și puse două degete pe brațul tînărului.

— N-a fugit, master Lionel, spuse el cu hotărîre. Nu e un laș. Sir Oliver nu se teme de nici un om, sau diavol și, dacă l-ar fi ucis pe master Godolphin, nu ar fi tăgăduit. Nu-l crede pe sir John. Întotdeauna l-a urît.

Dar în tot ținutul, singur servitorul era de părerea aceasta. Dacă mai exista vreo îndoială asupra vinovăției lui sir Oliver, acum se spulberase la fuga sa, înaintea ordinelor așteptate de la regină.

Tîrziu, în ziua aceea, veni la Pennarrow căpitanul Jasper Leigh, întrebînd de sir Oliver. Nicholas îl anunță lui master Lionel, care-l primi imediat. Micul și îndesatul marinar se rostogoli pe picioarele sale scurte în cameră, și cînd rămaseră singuri, vorbi.

— E legat în siguranță la bord, vesti el. Treaba s-a făcut cît ai spune pește. Repede și în liniște.

— De ce ai întrebat de el ? spuse Lionel.

— De ce ? se chiorî Jasper. Afacerile mele erau cu el. A fost vorba de un voiaj pe care să-l facă cu mine. Am aflat la Smithick. Asta nu va da de bănuit. El își frecă nasul. Ar fi fost imprudent să întreb de dumneata sir. Știi pentru ce am venit.

Lionel îi plăti prețul convenit și-l concedie, după ce primi asigurarea că RÎNDUNICA va porni la apropiatul reflux.

Cînd se află că sir Oliver fusese în tratative, cu Jasper Leigh, pentru o călătorie pe mare, chiar și Nicholas începu să se îndoiască. Treptat, Lionel își recăpătă liniștea, pe măsură cu zilele treceau. Ce se făcuse, se făcuse și nu se mai putea îndrepta. Nu știa cît îl ajutase soarta, cum de obicei îi ajută pe ticăloși. Ordinul regal veni la o săptămînă după aceea și master Baine era chemat la Londra pentru a da socoteală de refuzul său pentru a deschide acțiunea. Dacă sir Andrew Folck ar fi supraviețuit răcelii care îl omorîse cu o lună înainte, judecătorul Baine ar fi putut înlătura ușor învinuirea ce i se aducea. Dar așa, cînd declară că făcuse examinarea la care sir Oliver se supusese voluntar, cuvîntul său singur nu aduse nici cea mai ușoară convingere. Nici-un moment nu se bănuia că ar fi fost altceva, decît subterfugiul unui om, care nu-și făcuse datoria și care căuta acum să se salveze de la urmărire. Și faptul că citase ca martor pe un om, acum mort, întări opinia judecătorilor săi. Fu destituit din slujbă și astfel afacerea se termină, pînă la descoperirea vreunei urme a dispărutului sir Oliver.

Pentru Lionel, o nouă existență începu din ziua aceea. Privit ca un om care suferă pentru greșeala

fratelui său, tot ținutul se hotărî să-l ajute, să-și poarte povara. Această pornire de simpatie era condusă de sir John și deveni atît de puternică, încît Lionel fu aproape încredințat că nu e decît ceea ce merita, uitînd dușmănia de dinainte a oamenilor, pentru neamul detractat al Tressilianilor.

CAPITOLUL VIII

SPANIOLUL

RÎNDUNICA, trecînd printr-o furtună în golful Biscaiei — o furtună pe care o trecuse foarte bine — înconjură capul Finister și astfel intră într-un loc mai liniștit, pe o mare azurie. Era ca o trecere bruscă, de la iarnă la vară, și corabia alerga acum ușor, zguduită de briza plăcută a mării. Intenția lui master Leigh n-ar fi fost să se îndepărteze atît de mult, pînă ce nu s-ar fi înțeles cu prizonierul său. Dar vîntul fusese mai tare decît intențiile sale și fusese mînat de furia lui, în spre sud. Astfel se întîmplă — și asta în avantajul lui Lionel, după cum vom vedea — că marinarul, înainte de a putea vorbi cu sir Oliver, fu forțat să aștepte, pînă ce atingeau coasta Portugaliei, adică linia ei, căci coasta Portugaliei nu era prea sigură pe atunci, pentru marinarii englezi.

În mica cabină de la pupa vasului, căpitanul stătea la o masă murdară, pe care o lampă se balansa, după legănările vasului. Fuma o pipă, al cărei fum îmbîcsea aerul micii încăperi și lîngă cotul său era o sticlă cu rachiu.

Aici fu introdus sir Oliver, cu mîinile legate la spate. Era murdar și neîngrijit, cu barba crescută de o săptămînă pe obrazul său. Îmbrăcămintea îi era încă în dezordine, după lupta pe care o susținuse, cînd fusese răpit, și pe care nu și-o schimbase de atunci. Deoarece înălțimea sa îl împiedica să stea drept în cabina scundă, îi fu adus un scăunel, de către unul din piratii care alcătuiau echipajul lui Leigh. Se așeză tăcu și privi la căpitan. Master Leigh fu oarecum încurcat de acest calm, cînd el se aștepta la o ieșire violentă. Concedie pe cei doi marinari, care îl aduseseră, și, după ce ieșiră, închizînd ușa cabinei, se adresă prizonierului.

— Sir Oliver, spuse el, mîngîindu-și barba sa roșie, s-a abuzat de dumneata.

Soarele pătrunse prin una din ferestrele cabinei căzînd pe fața lipsită de expresie a lui sir Oliver.

— Nu era nevoie, tîlharule, să mă aduci pînă aici, ca să-mi spui asta, răspunse el.

— Desigur, spuse master Leigh. Dar mai am ceva de adăugat. Crezi că ți-am făcut un rău? Greșești. Prin mine, vei cunoaște prietenii adevărați și dușmanii ascunși. De acum înainte vei ști în cine să te încrezi și în cine nu.

Sir Oliver păru că își iese puțin din nepăsarea lui, în ciuda voinței sale, stîrnit de nerușinarea banditului. Zîmbi ironic.

— Vei sfîrși prin a-mi spune că-ți sînt obligat, zise el.

— Vei sfîrși prin a-mi spune asta singur, îl asigură căpitanul. Știi ce mi s-a cerut să fac cu dumneata?

— Crede-mă, nu știu și nici nu-mi pasă, fu răspunsul surprinzător. Dacă vrei să-mi spui, numai pentru a mă distra, îți cer atunci să nu te obosești.

Nu era un răspuns care să-i fi ajutat căpitanului. Pufăi din pipă o clipă.

— Mi s-a cerut, continuă el, să te duc pe coasta Africii și să te vînd berberilor. Ca să te pot servi, m-am făcut că primesc.

— Pentru Dumnezeu, strigă sir Oliver. Îți duci jocul prea departe.

— Vremea a fost împotriva mea. Nu aveam intenția să vin atît de departe, înspre sud, cu dumneata. Dar am fost dușI de furtună. Aceasta a trecut și, dacă îmi promiți că nu vei face nimic împotriva mea și că îmi vei răsplăti pierderea pe care am suferit-o, prin drumul acesta, care nu era în planurile mele, te voi readuce acasă, în siguranță, cel mult într-o săptămînă.

Sir Oliver îl privi și zîmbi fioros.

— Ce fel de tîlhar ești, că nu poți fi credincios nimănui ? strigă el. Întîi iei bani, ca să mă îndepărtezi și apoi îmi ceri să-ți plătesc, pentru a mă readuce înapoi.

— Mă judeci greșit, zău ! Pot fi credincios oamenilor cinstiți și trebuie s-o știi, sir Oliver. Dar cine e credincios unui ticălos, e un nebun și eu nu sînt, după cum știi. Am făcut acest lucru, pentru ca să cunoști un ticălos și să-l pedepsești, precum și pentru a trage un mic profit de pe urma vasului acesta. Sînt cinstit cu dumneata, sir Oliver. Am primit două sute de pfunzi, în bani și bijuterii de la fratele dumitale. Dă-mi la fel și...

Acum, calmul lui sir Oliver dispăru. Căzu de pe el ca o haină și privi mînios înainte.

— Ce-ai spus ?, strigă el ascuțit.

Căpitanul privi la el, uitînd de pipă.

— Am spus că, dacă îmi vei plăti aceeași sumă, pe care mi-a dat-o fratele dumitale, pentru a te îndepărta...

— Fratele meu !... urlă cavalerul. Ai spus, fratele meu ?

— Exact.

— Master Lionel ?, întrebă totuși celălalt.

— Ce alt frate mai ai ? răspunse Leigh.

Urmă o pauză și sir Oliver privi în gol, cu capul ghemuit între umeri.

— Lasă-mă să pricep, spuse el în sfîrșit. Spui că fratele meu, Lionel, ți-a plătit pentru a mă îndepărta, cu alte cuvinte, că prezența mea aici se datorează lui ?

— Pe cine altul ai bănuit ? Sau crezi că am făcut-o pentru propria mea plăcere ?

— Răspunde-mi ! ceru sir Oliver, scuturîndu-și legăturile.

— Ți-am răspuns mai mult decît odată, pînă acum. Și totuși îți voi mai spune odată, căci văd că înțelegi greu că mi-au fost plătiți două sute de pfunzi de către master Lionel Tressillian, pentru a te duce în Berberia și a te vinde ca sclav. E clar ?

— Tot atît de clar, pe cît e de fals. Minți, cîine !

— Ușurel, ușurel, murmură master Leigh.

— Îți spun că minți !

Master Leigh îl privi un moment, apoi spuse :

— Îți voi dovedi, spuse el în sfîrșit, și, fără altă vorbă, se ridică și se îndreptă spre o cutie prinsă

de peretele cabinei. O deschise și scoase din ea o casetă. Bägă mîna înăuntru și o scoase plină cu bijuterii. Le aruncă sub nasul lui sir Oliver. Cred, spuse el, că le recunoști. Mi-au fost date, pentru a împlini suma care-i lipsea fratelui dumitale. Privește-le !

Sir Oliver recunoscu un inel și o perlă frumoasă de cercel, care fuseseră ale fratelui său. Recunoscu un medalion pe care el însuși i-l dăruise lui Lionel, cu doi ani în urmă, și așa, una după alta, recunoscu fiecare bijuterie, din fața sa. Capul îi căzu în piept și stătu astfel, ca un om trăsnit.

— Dumnezeule, gemu el în sfîrșit. Cine deci mi-a mai rămas ? Și Lionel, de asemenea ! Și Lionel ! Un fior îi străbătu trupul. Sînt blestemat, spuse el.

Fără o asemenea dovadă, n-ar fi crezut niciodată. Din momentul în care fusese atacat la porțile lui Godolphin Court, el crezuse că fapta se datorește lui Rosamund, care, convinsă de vinovăția lui, voise să-l pedepsească în chipul acesta. Crezuse că mesajul adus de Lionel, fusese o cursă a Rosamundei. Convingerea aceasta fusese fermă într-însul și-l redusese la o indiferență a soartei sale, odată ce nu mai avea nimic de sperat. Și totuși nu fusese atît de amară, ca această destăinuire. La urma urmei, ea ar fi fost poate îndreptățită să facă un asemenea lucru. Dar Lionel ce scuze avea ? Ce motive puteau să-l determine la o asemenea acțiune, afară de egoismul monstruos, care îl va fi făcut să se lepede pentru totdeauna, de vina ce apăsa asupra lui, aruncînd-o pe umerii acelui care-i fusese frate, părinte și totul pentru el ?

Se cutremură de oroare. Era de necrezut și totuși nu mai putea fi nici-o îndoială. Pentru toată dragostea și sacrificiile făcute, asta era răsplata lui Lionel ? Chiar dacă toată lumea ar fi fost împotriva lui, îl avea pe Lionel în care să se încreadă... iar acum... Singurătatea îl copleși. Apoi, încet, necazul lui se prefăcea în mînie. Își trase capul înapoi și ochii săi injectați de sînge se ațintiră asupra căpitanului Leigh, care stătea pe cutia din care scosese caseta, observîndu-l și așteptînd să-și revină în fire.

— Master Leigh, spuse el. Ce preț vrei, pentru a mă readuce în Anglia ?

— Cred, sir Oliver, răspunse căpitanul, că prețul pe care l-am primit, pentru a te îndepărta, va fi acceptabil.

— Vei avea suma dublă, în momentul cînd mă vei lăsa înapoi, la Trefusis Point, fu răspunsul prompt.

Ochii căpitanului scăpărară de lăcomie. Dar era un consimțămînt prea neașteptat. În dosul lui se ascundea ceva, sau nu mai cunoștea el oamenii.

— Ce planuri ai, se zborși el.

— Planuri ? Cu tine ? Sir Oliver rîse. Pentru Dumnezeu, te prețuiești prea mult, ticălosule, dacă tu crezi că în mintea mea e loc pentru vreun gînd, despre tine.

Era adevărat. Atît de mare era mînia sa împotriva lui Lionel, încît nu se putea gîndi la altceva.

— Îmi dai cuvîntul că te vei ține de promisiune ?

— Cuvîntul meu ? Pshaw, omule ! Mi l-am dat de acum. Îți jur că îți va fi plătită suma pe care am numit-o, în momentul cînd mă vei lăsa pe țărmul

Angliei. E destul ? Atunci, desfă-mi legăturile și să terminăm cu această situație.

— Bine, mă bucur că pot face o învoială cu un om atît de sensibil ! Știi bine că ceea ce am făcut, n-am făcut-o din răutate și că de vină e acela care m-a pus la cale. Eu am fost doar un instrument.

— Admit doar că ești un instrument, un instrument aurit, dar nimic mai mult. Taie-mi legăturile, pentru numele lui Dumnezeu.

Căpitanul își scoase briceagul, veni lîngă sir Oliver și-i tăie legăturile, fără un cuvînt. Sir Oliver se ridică atît de brusc, încît se izbi cu capul de tavanul scund al cabinei și se așeză din nou. În acest moment, veni de asemenea un strigăt care atrase pe căpitan la ușa cabinei. O deschise, lăsînd soarele să pătrundă înăuntru. Ieși pe punte și sir Oliver îl urmă.

Pe punte, mai mulți oameni stăteau rezemați de parapet, privind zarea. Pe catarg și frînghii alți marinari stăteau de asemenea privind peste apă. Erau în apropiere de capul Roca și, cînd căpitanul Leigh văzu cu cît se apropiase vasul de coastă, de cînd el părăsise cîrma, înjură grozav pe cîrmaci, care stătea agățat de roată.

În depărtare, la stînga vasului, în linie cu gurile Tagus-ului, de unde ieșise — și unde fără îndoială că așteptase să-i pice așa ceva — venea o mare corabie cu catarge uriașe și cu toate pînzele ridicate, fluturînd în bătaia vîntului. RÎNDUNICA cu toate pînzele ridicate, ca și cea de la mizenă, nu avea nici o cincime din viteza spaniolului, căci corabia era fără îndoială spaniolă, judecînd după locul de unde ieșise.

— La pînze ! răcni căpitanul și se agăță de roata cîrmei, prăvălind cît colo pe cîrmaci, cu un ghiont.

— Dumneata singur mi-ai spus să țin direcția drept înainte, protestă omul.

— Idiotule ! urlă căpitanul. Ți-am spus să mergi paralel cu coasta. Dacă e vreo limbă de pămînt ieșită în afară, vrei să ții drept, pînă ce eșuăm pe ea ?

El prinse roata cu mîinile sale puternice și întoarse corabia, în direcția vîntului. Apoi predă din nou roata cîrmaciului.

— Ține-o așa !, comandă el și dădu ordine, așteptînd să le vadă executate.

Oamenii se urcară pe catarge, pentru a întinde pînzele, în timp ce alții făcură același lucru, cu catargul de la mezină. Curînd zburau deasupra apei, cu toate pînzele întinse, îndreptîndu-se spre larg. De pe covertă, sir Oliver observa pe spaniol. El văzu că vasul a făcut un ocol, pentru a le ieși înainte și deși această manevră scădea din puterea vîntului, totuși echipată așa cum era, cu de două ori atîtea pînze ca a lor, îi putea ajunge foarte repede. Căpitanul veni și el pe covertă, observînd apropierea celuilalt vas și blestemîndu-se pentru neatenția care-l adusese în această cursă și blestemînd și mai mult încă pe cîrmaci. Sir Oliver observase între timp armamentul RÎNDUNICII, atît cît era vizibil, și observînd că aproape lipsește, se adresă căpitanului, cu indiferență, ca și cum ar fi fost un spectator pasiv.

— Sînt eu omul care să fug din calea unui spaniol, dacă aș fi bine echipat ? Așa însă nu pot face nimic, decît să încerc să mă îndepărtez, răcni Leigh.

Sir Oliver înțelese și rămase tăcut. El observă pe ofițerul secund al vasului, împărțind oamenilor cîteva pușți. Apoi, tunarul, un om masiv, despuiat pînă la brîu, cu capul înfășurat într-o basma roșie, se postă la tunul de aramă, așezat la marginea punții, urmat de vreo cîțiva oameni. Leigh chemă pe ofițer, și trimise pe cîrmaci la pupă, unde alt tun era gata să intre în acțiune. Urmă apoi o cursă de întrecere, spaniolul cîștigînd mereu teren, în timp ce țărmul abia se mai vedea ca o linie subțire. Deodată dinspre spaniol izbucni o trîmbă de fum alb, bubuitura unui tun se auzi și ghiuleaua sfîșie o pînză a RÎNDUNICII. Tunarul stătea gata să răspundă, cînd ar fi primit ordin. De pe celălalt vas porni iarăși o lovitură de tun.

— Are un tir mai lung decît alte multe corăbii, mormăi Leigh. N-o putem ajunge încă cu tirul nostru.

În timp ce vorbea, o a treia detunătură răsună și unul din catargele ce se clătinau în bătaia vîntului se frînse în două, cu un zgomot amenințător și căzu, prinzînd sub greutatea sa cîțiva oameni, pe punte. Se părea că bătălia începuse. Totuși, căpitanul Leigh nu se grăbi.

— Fii gata! răcni el către tunarul care atît aștepta.

Prin căderea catargului, mersul se încetinise și mai mult și spaniolul se apropia cu repeziciune, acum. În sfîrșit căpitanul socoti că e destul de aproape și porunci focul. RÎNDUNICA trase prima și ultima ghiulea, în acea luptă. După ce fumul se împrăștie, sir Oliver văzu că focul își greșise ținta. Master Leigh își blestema tunarul, pentru că ochise prea sus. Apoi ordonă tunului de la pupă foc. Dar

în timp ce căpitanul dădu acest ordin, din flancul spaniolului izbucniră numeroși nori de fum și RÎNDUNICA, literalmente ciuruită, se aplecă pe o parte. În mai puțin de trei minute, RÎNDUNICA se scufundă, acoperind suprafața apei cu sfărîmături. Satisfăcut de ceea ce făcuse, spaniolul se învîrtea la locul nenorocirii, năzuind să vadă ce sclavi poate culege pentru galerele Majestății Sale Catolice din Mediterană. Astfel, soarta dorită lui sir Oliver, de Lionel, se împlinea, și era împărțită de către Master Leigh însuși, cu toate că aceasta nu fusese în intențiile lașului.

Partea a doua

SAKR-EL-BAHR

CAPITOLUL I

CAPTIVUL

Sakr-el-Bahr, vulturul mării, urgia Mediteranei și teroarea Spaniei Catolice, stătea culcat pe una din înălțimile capului Sparta. Deasupra lui, pe creasta muntelui, se întindea linia verde-închis a pădurilor de portocali de Araish, reputata grădină a Hesperidelor din vechime, unde crescuseră merele de aur. La o milă depărtare spre est, se zărea silueta unei așezări arabe rînduite pe pămîntul fertil, care se întindea pînă departe cît puteai zări cu ochiul, spre Ceuta. Din albastrul cerului se auzeau trilurile vesele ale unei ciocîrlii. Sakr-el-Bahr stătea culcat pe o

manta din păr de cămilă, chiar pe marginea crestei unde se urcase. De fiecare parte a lui, stătea cîte un negru uriaș. Trupurile lor negre păreau sculptate parcă din abanos. Ei mînuiau niște evantaie, făcute din frunze galbene de curmal, căci aveau datoria să răcorească aerul, pentru stăpînul lor și să îndepărteze mușteleie. Sakr-el-Bahr era un om în floarea vîrstei, cu un corp herculean și membre de o mărime uriașă. Nasul său încovoiat nițel, se termina într-o barbă neagră stufoasă, care ieșea și mai mult în relief, din cauza albeței turbanului, care îi înconjura fruntea. Peste cămașa sa albă, purta o tunică lungă, verde, de mătase fină, împodobită cu arabescuri de aur. O pereche de pantaloni scurți îi ajungeau pînă la genunchi. Gleznele sale musculoase erau goale, iar picioarele îi erau strînse într-o pereche de sandale musulmane, din piele roșie. Nu avea alte arme, decît pumnalul încrustat cu diamante pe mîner, vîrît într-o teacă, la cingătoarea sa de piele.

La cîțiva metri, în stînga sa, stătea altă figură cu coatele pe pămînt, cu palmele făcute umbrar deasupra ochilor, privind spre mare. Acesta era de asemenea un om puternic și, cînd se mișcă, o rază luci pe armura cu care era îmbrăcat și pe casca-i de oțel, peste care își înfășurase turbanul său verde. Lîngă el stătea un enorm iatagan, într-o teacă de piele, îngreunată cu ornamente de oțel. Fața sa era frumoasă și mai puțin bărboasă, ca aceea a tovarășului său, iar dosul mîinilor sale lungi și fine, erau arămii.

Sakr-el-Bahr nu-i dădea atenție. Stînd acolo, el privea în josul coastei acoperită cu stejari și pomi de plută. Ici și colo, pe vreo stîncă, se zăreau țepii

mici și verzi ai vreunui cactus. Sub el, pe lîngă peșterile lui Hercule, era un golf mare, ale cărui maluri, erau colorate în tot felul de culori. Ceva mai încolo, în dosul unui grup de stînci ce răsăreau din apă, două galere enorme, fiecare cu cîte 50 de lopeți și un galion mai mic, cu numai 30 de lopeți, se legănau ușor pe apă, marile lopeți galbene stînd aproape orizontal pe laturile fiecărui vas, ca aripile unor păsări gigantice. Că se ascundeau sau stăteau la pîndă, asta era limpede. Deasupra lor roia o ceată zgomotoasă de pescărușI.

Sakr-el-Bahr privea spre mare, de-alungul strîmtorilor, către Tarifa și depărtata linie a coastei europene, aiba vizibilă, prin cerul limpede al zilei. Dar privirea sa nu era preocupată de acel orizont îndepărtat. Ea nu mergea mai departe de un vas alb cu pînze, care plutea ușor prin strîmtori, cam la patru mile depărtare. Un vînt ușor sufla dinspre est și fiecare pînză a corabiei era întinsă. Se apropia și, fără îndoială, căpitanul ei se ferea, pe cît posibil, de țărmul african, spre a nu fi văzut de acei pirați teribili, care-l bîntuiau și care atacau fiecare corabie creștină, ce se aventura în apele lor.

Sakr-el-Bahr privea spre mare, de-a lungul strîmfi bănuită prezența galerelor sale, cît de liniștită trebuia să pară coasta Africii, văzută prin ocheanul căpitanului acelui vas. Și acolo, din înălțimea unde se afla, ca vulturul — al cărui nume îl primise — el observa marele vas alb și aștepta, pînă ce va veni la o distanță mai potrivită. O limbă de pămînt în spre est silea corabia să o ocolească, apropiindu-se astfel cu circa o milă de țărm. Ochii observatorilor așteptau

clipa cînd corabia va ocoli această limbă, neștiutoare de pericolul ce o amenința acolo. Nu mai era decît o jumătate de milă între ea și acel cap.

Corsarul îmbrăcat în armură își lovi călcîiele în aer, cu veselie, și se întoarse către liniștitul Sakr-el-Bahr.

— Vine ! Vine ! strigă el, într-un jargon franțuzesc, acea limbă franceză, care se vorbea pe litoralul Africii.

— Dacă Allah va voi, fu răspunsul laconic.

O tăcere încordată căzu între ei, în timp ce vasul se apropia. Sakr-el-Bahr își umbri ochii, încordîndu-și privirea asupra stindardului de la pupa vasului. El putu observa nu numai culorile roșu și galben, ci și emblema cu leul.

— Un vas spaniol, Biskaine, murmură el către tovarășul său. Ei, bine, lădat fie Allah !

În timp ce vorbea, vasul ajunse acolo și începu să înconjoare capul, fără îndoială căutînd să se îndepărteze înspre sud, mînat de vîntul prielnic.

— Acum ! strigă Biskaine — Biskaine-el-Borak se numea pentru avîntul cu care lupta.

El tremura de nerăbdare,. ca un cîine biciuit.

— Nu încă, fu răspunsul liniștit și reținut. Cu fiecare yard cu care se apropie de coastă, cu atît e mai pierdută. E timp destul. Dă-mi de băut, Abiad, spuse el către unul din negrii, pe care, în ironie, îl porecliseră albul.

Sclavul se întoarse, dădu la o parte un covor, descoperind o amforă de lut roșcat. Dădu la o parte frunza de palmier de pe gura ei și turnă apă, într-o cupă. Sakr-el-Bahr bău încetișor, ochii săi nepără-

sind vasul, a cărui mișcare se deosebea acum foarte bine. Ei puteau vedea oamenii mișcîndu-se pe punte și observatorul agățat de catarg. Nu mai era decît la o jumătate de milă distanță, cînd deodată atacul începu. Sakr-el-Bahr se ridică în toată înălțimea sa și flutură o basma lungă, verde. De pe una din galerele din dosul stîncilor răsună o trompetă, ca răspuns la acest semnal. Fu urmată de fluierăturile ofițerilor și, printr-o mișcare grabnică și regulată a lopeților, galerele se urniră din ascunzătoarea lor. Pungile lungi ale galerelor erau înțesate cu corsari, ale căror arme străluceau în bătaia soarelui. Pe părțile mai înalte ale fiecărei galere erau rînduiți oameni cu arcuri și săgeți. Piratii forfoteau ca lăcustele pe punți, în așteptarea luptei.

Repeziciunea atacului zăpăci pe spaniol. Se auzeau strigăte dintr-acolo, trompete și semnale, date de oamenii care alergau la posturile lor. În zăpăceală, manevra lui de îndepărtare se opri și pierdu minute prețioase. În graba sa disperată, căpitanul îndreptă vasul cu vîntul în spate, nădăjduind că așa va avea cel mai bun prilej de a scăpa din cursă. Dar vîntul era neîndestulător în acel loc, pentru ca încercarea să izbutească. Galerele se îndreptau cu toată viteza în direcția lui, căci lopețile mînuite de sclavii îmboldiți cu lovituri de bici, de către paznici, băteau apa cu furie.

Sakr-el-Bahr, urmat de Biskaine și de negri, coborî de pe înălțimea care-i ajutase atît de bine, îndreptîndu-se spre galionul care fusese părăsit de cele două galere corsare. Acesta îl aștepta la o depărtare de-o vîslă de țărm. În timp ce el se apropia, lopețile fură rînduite orizontal, sprijinindu-se de

țărm. El păși pe această punte improvizată, urmat de tovarășii săi. Încălecă parapetul punții, intrînd în spațiul dintre două lopeți, fiecare mînuită de către șase sclavi. Biskaine îl urmă, iar negrii fură ultimii. Erau încă peste parapet, cînd Sakr-el-Bahr dădu ordinul de plecare. Pe locul liber dintre vîsle, un ofițer și doi supraveghetori plesniră bicele din piele de hipopotam. Vîslele se mișcară și galionul porni, pentru a lua parte la luptă. Sakr-el-Bahr, cu iataganul în mînă, stătea în fruntea corsarilor dornici să poată lupta contra soldaților creștini. Sclavii creștini de la vîsle gemeau sub biciul supraveghetorilor musulmani care-i duceau spre distrugerea fraților lor. Acolo bătălia începuse. Spaniolul avusese timp să tragă doar o singură ghiulea, cînd flancul îi fu lovit de ciocul uneia din galere și o ploaie de săgeți se abătu asupra punții, din arcurile musulmanilor. Aceștia erau și mai întărîtați de faptul că luptau contra spaniolilor, care-i izgoniseră din Califatul Andaluziei. A doua galeră atacă din partea cealaltă, semănînd moartea pe puntea vasului spaniol. Fu o luptă scurtă și dîrză. Spaniolii zăpăciți de la început, luați prin surprindere, nu putură să se apere. Făcură totuși, tot ce se putea face. Opuseseră o rezistență frumoasă năvălitorilor înverșunați. Corsarii luptară cu un dispreț de moarte puțin obișnuit, dornici să învingă sau să moară pentru Allah și Profetul său. Împinseră înapoi pe castilienii copleșiți de numărul covîrșitor al celor care atacau.

Cînd galionul lui Sakr-el-Behr interveni, lupta era pe sfîrșite și unul din corsarii săi pusese mîna pe stindardul spaniol, împreună cu crucifixul de sub el. Un răcnet sfîșie aerul : Alhamdollilah ! Sakr-

el-Bahr își croi drum printre luptători, cu arma, spre interiorul vasului. Corsarii se dădeau înapoi, făcîndu-i loc și, în timp ce el înainta, ei îi răcneau numele în delir și-l salutau cu iataganele, aclamînd pe acel vultur al mării, care era poreclit cel mai prețios dintre servitorii Islamului. El nu luase parte la luptă. Fusese prea ușoară și el sosise prea tîrziu. Dar el fusese acela care pusese totul la cale, autorul spiritual al acelei victorii, obținută în numele lui Allah. Punțile erau stropite cu sînge și acoperite cu răniți și morți, pe care Musulmanii începuseră să-i arunce peste bord. Morți și răniți la un loc, toți erau creștini. La ce să aibă greutăți cu ei ?

Într-un colț erau înghesuiți spaniolii supraviețuitori, dezarmați și înfricoșați, o turmă de oi speriate. Sakr-el-Bahr se opri locului, privindu-i cu dușmănie. Erau peste o sută, aventurieri care plecaseră din Cadiz, în speranța de a-și găsi norocul în Indii. Călătoria lor se terminase năpraznic. Își cunoșteau soarta, la vîslele galerelor musulmane, sau în cel mai bun caz, duși la Alger, sau la Tunis, spre a fi vînduți ca sclavi. Privirea lui Sakr-el-Bahr trecu peste ei, oprindu-se asupra căpitanului, care stătea în fața lor, cu fața albă de mînie. Era îmbrăcat bogat, într-un negru castilian și pe piept îi atîrna o cruce grea de aur. Sakr-el-Bahr îl salută ceremonios.

— Fortuna de guerra, senor capitan, spuse el într-o spaniolă curgătoare. Cum te numești ?

— Sînt Don Paulo de Guzman, răspunse omul, îndreptîndu-se și vorbind cu mînie.

— Așa ! Un gentleman de familie ! Bine făcut și puternic, după cum văd. În piață la Alger poți

valora două sute de taleri. Te poți răscumpăra pentru cinci sute.

— Por las Entranas de Dios! jură Don Paulo, care ca toți spaniolii pioși, întrebuințau mereu jurăminte

Ce mai adăugă el în furia sa nu se știe, deoarece Sakr-el-Bahr dădu poruncă să fie luat de acolo.

— Pentru lipsa ta de curtoazie, îți ridic răscumpărarea la o mie de taleri, spuse el, apoi către soldați: Duceți-l! Lăsați-l să se distreze, pînă la sosirea răscumpărării.

Spaniolul se îndepărtă blestemînd. Cu ceilalți Sakr-el-Bahr termină repede. Le oferi putința de răscumpărare, cui o putea plăti, și acest privilegiu fu acceptat doar de trei inși. Restul îl dădu în grija lui Biskaine, care era locotenentul său. Dar înainte de a face aceasta, chemă pe unul din ofițerii vasului capturat și-i ceru să spună cîți sclavi avea la bord. Află că erau doar doisprezece, întrebuințați ca servitori — trei evrei, șapte musulmani și doi eretici — și fuseseră închiși înăuntrul vasului, cînd se ivise pericolul. Din ordinul lui Sakr-el-Bahr fură aduși sus. Musulmanii, văzînd cine erau învingătorii și că deci sclavia lor se terminase, izbucniră în strigăte de bucurie și laude către Allah. Cei trei evrei, niște tineri mlădioși, în haine negre, care le veneau pînă la genunchi, și tichii negre pe părul lor creț zîmbiră, sperînd la ceva mai bun, de cînd căzură în mîinile unor semeni mai apropiați de ei, decît creștinii. Cei doi eretici căzuseră într-o totală apatie, știind că soarta lor nu avea să se schimbe cu nimic. Unul din aceștia, era un om mic și îndesat, cu o față roșie și niște ochi albaștri, ce străluceau

de sub niște sprîncene care fuseseră odată roșii — ca și părul și barba sa — iar acum încărunțiseră.

Din toți doisprezece, fu singurul care atrase atenția lui Sakr-el-Bahr. El stătea sfidător în fața corsarului. Astfel stătură cîteva clipe, cercetîndu-se unul pe altul cu atenție, apoi deodată sclavului îi scăpă o exclamație de surpriză.

— Pentru Dumnezeu, spuse el în sfîrșit, în englezește, cu o nemărginită uimire, apoi, reluîndu-și înfățișarea sfidătoare de dinainte, vorbi cu un glas cinic. Bună ziua, sir Oliver, spuse el. Sper că vei fi încîntat de a mă spînzura cu mîinile dumitale.

— Allah e mare, spuse Sakr-el-Bahr, fără să se tulbure.

CAPITOLUL II

PROSCRISUL

Cum s-a întîmplat că Sakr-el-Bahr, Vulturul Mării, piratul musulman, urgia Mediteranei, teroarea creștinilor, și locotenentul lui Asad-el-Din, pașa Algerului, să fie unul și același cu sir Oliver Tressilian, cavalerul de la Pennarrow, ocupă un loc lung în cronicile lordului Henry Goade. Excelența Sa ne dezvăluie cîteva amănunte despre uimitoarele întîmplări, care au dus la această extraordinară transformare. El le-a hărăzit două volume, din cele 18 pe care le-a lăsat. Cu toate acestea, totul poate fi redat și într-un singur capitol.

Sir Oliver fu unul dintre oamenii salvați din mare, de către echipajul vasului spaniol, care scufundase RÎNDUNICA, altul era Jasper Leigh, căpitanul. Toți fură duși la Lisabona și aici înaintați Curții Sfîntului Cler. Deoarece erau toți eretici, sau aproape toți, bineînțeles că primul lucru ce-l aveau de făcut frații sfîntului Dominic era să-i convertească. Sir Oliver nimeri la o familie care nu fusese niciodată renumită pentru asprimea ei, în chestiunile religioase, și el era desigur, că nu avea să ia foc, dacă însușindu-și părerile altor oameni asupra unui viitor foarte îndoielnic, ar fi ajuns să scape de rele. El primi cu nepăsare botezul catolic. Cît despre Jasper Leigh, se poate închipui că elasticitatea conștiinței căpitanului nu era mai mică decît a lui sir Oliver, și că, desigur, nu era omul care să sufere pentru o credință. Fără îndoială că ar fi fost multă bucurie la Casa Sfîntă, la salvarea acestor două nefericite suflete din ghiarele răului, care le aștepta. Ca niște convertiți ai credinței, fură călduros primiți, și lacrimi de mulțumire fură vărsate peste ei, de către sfinții lui Dumnezeu. Ei fuseseră complet purificați de erezia lor, făcîndu-și penitența la Rocio, în Lisabona, cu lumînări în mînă și cîte un sanbenito pe umerii lor. Biserica le dădu binecuvîntarea ei, sfătuindu-i să stăruiască pe căile salvării, pe care ea, cu atîta bunătate, îi îndrumase. Acum că ieșiseră de sub scutul Bisericii erau dați din nou pe mîna autorităților, care trebuiau să-i pedepsească pentru ofensa lor de pe mare. Nimic nu putea fi dovedit, era adevărat. Dar Curtea era mulțumită că lipsa ofensei era doar rezultatul firesc al unui folos pe care l-ar fi căutat. Socoteau că, fără îndoială, odată

cu folosul ar fi venit și ofensa. Această credință a lor era bazată pe faptul că atunci cînd vasul spaniol trăsese primul foc asupra RÎNDUNICII, ca o somație de a se opri, aceasta își urmase drumul. Astfel, cu obișnuita logică castiliană, se dovedea reaua credință a căpitanului.

Pe de altă parte, căpitanul Leigh protestă, căci fapta sa îi fusese dictată de neîncrederea în spanioli și ferma sa credință că toți spaniolii sînt niște pirați, de care fiecare marinar cinstit trebuie să se ferească, dacă este mai puțin înarmat. Apărarea sa nu-i aduse nici o favoare din partea judecătorilor înguști la minte.

Sir Oliver arătă, respectuos, că el nu era un membru al echipajului RÎNDUNICII, ci un gentleman care se găsea la bord, împotriva voinței sale, fiind victima unei răpiri lașe din partea căpitanului. Curtea îi ascultă cu respect apărarea și-l întrebă de numele și rangul său. Fu neprevăzător și răspunse adevărat. Rezultatul fu foarte pilduitor pentru sir Oliver. Îi arătă cît de sistematic se țineau arhivele Spaniei. Curtea prezentă documente, în stare să-i facă pe judecătorii săi să-i povestească acea parte a vieții sale petrecută pe mări și chiar o mică întîmplare, pe care o uitase, dar pe care acum și-o reaminti și care desigur nu avea să-i facă sentința mai ușoară.

Nu fusese el la Barbados într-un an, și nu capturase acolo galionul Maria de las Dolores? Ce fusese aceasta, dacă nu un act de piraterie? Nu scufundase el un vas spaniol, cu patru ani în urmă în golful Funchal? Nu fusese el cu acel pirat Haw-

kins, în afacerea de la San Juan de Ulloa ? Și așa mai departe. Întrebările curgeau asupra lui și-l copleșeau. Aproape regretă că se obosise să primească convertirea și urmările ei din mîinile fraților sfîntului Dominic. Începea să-i pară rău că își pierduse doar timpul și scăpase din focul clerical, pentru a fi afîrnat în frînghia seculară, ca o jertfă oferită zeilor răzbunători ai Spaniei insultate. Atît de departe însă nu ajunse. Galerele din Mediterana aveau nevoie grabnică de oameni atunci și numai acestei împrejurări își datorau viețile, sir Oliver, Jasper Leigh și alții din nenorocitul echipaj al RÎNDUNICII, deși e problematic dacă vreunul dintr-înșii au găsit-o mai bună această împrejurare. Înlănțuiți, doi cîte doi, picior de picior, despărțindu-i o pereche scurtă de cătușe, făcură parte dintr-un mare convoi, care era îndreptat de-a lungul Portugaliei, în Spania și apoi spre Sud, către Cadiz. Ultima oară, cînd sir Oliver mai văzu pe căpitanul Leigh, fu în dimineața cînd fură scoși din închisoarea din Lisabona. În acel drum, fiecare știa că celălalt trebuie să fie undeva, în acea ceată înlănțuită de sclavi ; dar nu se mai întîlniră niciodată. În Cadiz, sir Oliver petrecu o lună, într-un loc mare închis de unde puteai vedea doar cerul. Un loc al durerilor, al bolilor și al suferințelor pe care mintea omului cu greu și le-ar închipui, loc ale cărui detalii curioșii le pot căuta în cronicile lordului Henry. Sînt prea revoltătoare, pentru a fi redate aici. La sfîrșitul acelei luni, fu unul dintre cei aleși de un ofițer care comanda o galeră, ce avea să transporte pe Infantă, la Neapole. Aceasta o datora constituției sale puternice, care rezistase cu bine contra tuturor bolilor ce le-ar fi putut căpăta în acel loc. Galera,

pe care gentlemanul nostru fusese trecut, era un vas cu lopeți, fiecare mînuită de către șapte oameni. Aceștia erau așezați pe un fel de scară care mergea paralel cu înclinarea vîslei, ducînd de pe punte, în mijlocul vasului. Locul lui sir Oliver era al doilea dinspre punte. Aici, gol de tot, era înlănțuit de bancă și în acele lanțuri rămase fără cea mai mică întrerupere, timp de șase luni încheiate. Între el și banca pe care stătea, nu era decît o piele de oaie, moale, murdară. De la un capăt la celălalt al băncii, nu erau mai mult decît zece picioare, în lungime, în timp ce distanța care o separa de altă bancă, nu era decît de patru picioare. În acest spațiu restrins de zece picioare pe patru, sir Oliver și ceilalți șase tovarăși de vîslă, își duceau mizerabila lor viață, treji sau dormind, căci dormeau în lanțuri, la vîslă, fără loc îndestulător, pe care să se poată întinde. Acolo, sir Oliver se întări și se împietri, în viața aceea de moarte a sclavilor de galere. Dar această primă călătorie îndepărtată, la Neapole, avea să rămînă pentru totdeauna cea mai teribilă experiență a vieții sale. Timp de șase sau opt ore; fără de sfîrșit, și uneori chiar zece ore, împingea necontenit vîsla fără nici o clipă de răgaz. Cu un picior pe banca din față și celălalt încordat în jos, mînuia vîsla grea, lungă de cincisprezece picioare, îndoindu-și spatele înapoi și atingînd pe urmă umerii sclavilor dinaintea sa, cu ea, ridicîndu-se pentru a se lăsa cu toată puterea peste ea pentru a o scoate din apă și căzînd înapoi, cu zgomot de lanțuri, pentru a reîncepe din nou aceeași mișcare pînă ce ochii i se împăienjeneau, gura i se usca și în tot corpul nu simțea decît durere. Apoi venea durerosul bici al supraveghetoru-

lui, pentru a le încorda puterile și a le lăsa o urmă însîngerată, pe spatele gol. Astfel o ducea zi de zi, acum ars și înfierbîntat de nemilosul soare sudic, acum înghețat de vîntul rece al nopții, în timp ce își lua zisa odihnă. Barba și părul, scăldate în năduşeală, nu erau spălate decît de ploile care erau rare în acel anotimp. Pielea de oaie, de dedesubt, era plină de insecte, care îi năpădiseră trupul. I se dădeau de mîncare doar cîțiva biscuiți mucegăiți și un blid de orez fiert, iar ca băutură apă stătută. Uneori, cînd era furtună, și sclavii trebuiau să lupte mai mereu cu marea, li se dădea cîte o bucățică de pîine muiată în vin, spre a-i întări. În acel voiaj bîntui scorbutul și alte boli, printre lopătari, pentru a nu spune nimic de rănile căpătate, în urma frecării necontenite de bancă, lucru de altfel obișnuit. Cu sclavul infectat de boală, sau cu acela care ajungea la capătul rezistenței, se termina repede. Bolnavii erau aruncați peste bord, iar ceilalți trîntiți într-un loc pe punte, biciuiți și lăsați acolo, să-și revină. Dacă nu-și reveneau, erau și ei aruncați peste bord. Cînd stăteau uneori în contra vîntului și mirosul lor ajungea pînă la pupă, unde stătea Infanta, erau siliți să întoarcă galera, ținînd-o pe loc, spre a nu fi dusă înapoi de vînt. Aproape un sfert din sclavi muri în prima săptămînă. Dacă erau rezerve care umpleau locurile goale. Nimeni, afară de cei mai puternici, nu putea îndura această muncă îngrozitoare. Printre aceștia era și sir Oliver și tot la fel era și vecinul cel mai apropiat de bancă, un maur tînăr, puternic și liniștit, care-și primise soarta cu un stoicism ce deșteptase admirația lui sir Oliver.

Zile întregi nu schimbară o vorbă, credința lor despărțindu-i. Se crezură dușmani, în ciuda faptului că erau tovarăși de nenorocire. Dar într-o seară, cînd un bătrîn evreu își pierdu cunoștința și fu biciuit ca de obicei, sir Oliver, văzînd pe prelatul care însoțea pe Infantă, privind cu ochi nemiloși această mîrșăvie, fu apucat de o asemenea ură, încît blestemă cu voce tare pe toți creștinii și în particular pe șefii bisericii. El se întoarse către tînărul maur de lîngă el și i se adresă în spaniolă.

— Iadul, spuse el, a fost desigur făcut pentru creștini, care de aceea caută să facă unul și pe pămînt.

Din fericire, pentru el, zgomotul lopeților, zăngănitul lanțurilor și șuierăturile biciului ce cădea pe spatele bătrînului evreu fură destul de tari, pentru a-i acoperi vocea. Dar maurul îl auzi și ochii săi negri străluciră.

— Un cuptor de șapte ori încălzit îi așteaptă, o frate, răspunse el cu o încredere care părea să fie izvorul stoicismului său. Dar atunci tu nu ești un creștin ?

El vorbea în acel dialect de pe litoralul nord-african, acea limbă francă, care suna ca un dialect franțuzesc, presărat cu vorbe arabe. Dar sir Oliver înțelese mai mult prin intuiție. El îi răspunse din nou în spaniolă, căci, deși Maurul părea că n-o vorbește, era totuși clar că o înțelegea.

— Am renunțat din minutul acesta, răspunse el cu pasiune. Nu voi recunoaște o religie, în al cărei nume sînt făcute astfel de fapte. Privește la acel preot de colo ! Vezi cu cîtă supărare își miroase

batista parfumată, deoarece sfintele sale nări îi sînt atinse. E mirosul mizeriei noastre. Și totuși și noi sîntem făpturi de ale lui Dumnezeu, făcute după chipul și asemănarea lui. Ce știe el despre Dumnezeu ? Cunoaște religia, cum cunoaște vinul bun, mîncărurile bogate și femeile ușoare. Mormăi o înjurătură obscenă, împingînd vîsla. Un creștin, eu ? strigă el și, pentru prima oară, de cînd fusese înlănțuit de acea bancă a agoniei, rîse. Am terminat cu creștinii și cu creștinismul !

— Într-adevăr, toți sîntem ai Domnului și la el ne vom reîntoarce, spuse maurul.

Acesta fu începutul prieteniei dintre sir Oliver și acel om, al cărui nume era Yusuf-ben-Moktar. Musulmanul înțelese că găsise în sir Oliver un om asupra căruia se pogorîse mila lui Allah, unul care era copt pentru a primi învățătura Profetului. Yusuf se devotă convertirii tovarășului său. Sir Oliver îl asculta cu nepăsare. Dezlegîndu-se de o credință, avea nevoie de o mulțime de dovezi, înainte de a îmbrățișa o alta și i se părea că toate lucrurile mărețe, spuse de Yusuf, în lauda islamismului, el le mai auzise și înainte, în lauda creștinismului. El rămase nepăsător și între timp predicile musulmanului avură darul să-l învețe limba francă, așa încît, după șase luni, se trezi vorbind ca un maur, cu toate înfloriturile de stil musulmane. Către sfîrșitul acestor șase luni, avu loc întîmplarea care avea să redea libertatea lui sir Oliver. Între timp, membrele sale, care și înainte fuseseră de o forță peste comun, prinseseră o putere de elefant. Întotdeauna era așa, la vîslă. Ori mureai sub povară, repede, ori forțele îți creșteau, așa ca să poți face față împrejurărilor. Sir

Oliver, în aceste șase luni, devenise un om de oțel și fier, de o forță uriașă și cu o putere supraomenească.

Se reîntorceau dintr-o călătorie la Geneva, cînd, într-o seară, în timp ce treceau pe lîngă Minorca, în insulele Baleare, fură surprinși de o flotă de galere musulmane, care ieșiseră dintr-un golf ascuns și îi înconjură. Pe bordul galerei spaniole izbucni un strigăt grozav : Asad-ed-Din !, numele celui mai temut corsar musulman, de la renegatul italian, Ochiali. Trompetele răsunară și tobele începură să bată pe punte, iar spaniolii îmbrăcați în armuri, înarmați cu săbii și lănci, se pregătiră să-și apere viețile și libertatea. Tunarii se repeziră la tunuri, iar acestea aveau nevoie de pregătire, așa încît nici un singur foc nu fu tras, pînă ce ciocul de fier al primei galere izbi în coasta vasului spaniol. Rezultatul izbiturii fu teribil. Prora de fier a galerei musulmane — care era chiar aceea a lui Asad-ed-Din — rupsese, în izbirea ei, cincisprezece dintre lopețile vasului ca pe niște crenguțe. Un urlet se ridică din mijlocul sclavilor, urmat de gemete atît de grozave, cum numai iadul le-ar putea închipui. Aproape două treimi din ei fuseseră loviți de lopețile care se îndoiseră înapoi, lipindu-i de bănci. Unii din ei fuseseră uciși pe loc, alții zăceau zdrobiți, plini de sînge, unii cu spatele frînt, alții cu mădularele rupte. Sir Oliver ar fi făcut sigur parte din aceștia, dacă n-ar fi urmat sfatul prevăzător al lui Yusuf, care era încercat în luptele de galere și care prevăzuse ce avea să se întîmple. El împinse vîsla în sus și înainte, atît cît putu, silind și pe ceilalți de pe bancă să-i urmeze mișcarea. Apoi se lăsă jos pe genunchi,

ghemuindu-se, pînă ce umerii îi fură la același nivel cu banca. El strigase la sir Oliver să-i imite exemplul și acesta, fără măcar să știe la cel e bună această manevră, dar bănuidu-i importanța, din tonul grăbit al celuilalt, îl ascultă pe dată. O clipă mai tîrziu, lopata plesni înapoi, sfărîmînd capul unuia dintre sclavi și rănind de moarte pe ceilalți, trecînd peste capetele lui Yusuf și al lui sir Oliver. În cealaltă clipă, corpurile vîslașilor de pe banca din față zburară pe deasupra lor, urlînd și blestemînd. Cînd sir Oliver se ridică în picioare văzu că lupta începuse. Spaniolii trăseseră o slavă cu tunurile și parapetul era învăluit în nori de fum. Printre acești nori se iveau acum corsarii, conduși de un om înalt, mai în vîrstă, cu o barbă mare albă, și cu fața de vultur.

O scînteiere verde lucea în smaragdele cu care îi era împodobit turbanul, din care se ivea vîrful strălucitor al unei căști de oțel. Corpul îi era îmbrăcat în zale. Învîrtea un iatagan mare, sub care spaniolii cădeau ca spicele sub coasa secerătorului. Lupta ca un diavol, încurajat de urletele nesfîrșite ale musulmanilor.

— Din ! Din ! Allah Y'Allah !

În fața acestui atac năpraznic, spaniolii dădeau mereu înapoi. Sir Oliver văzu pe Yusuf luptîndu-se zadarnic să-și desfacă lanțul și-i veni în ajutor. Se înțepeni pe picioare, apucă lanțul cu amîndouă mîinile și adunîndu-și toată puterea sa, smulse veriga din peretele vasului. Yusuf era liber, cu lanțul greu atîrnîndu-i de cătușele de la picioare. El făcu același serviciu lui sir Oliver, deși nu-i fu așa de ușor, căci, cu toate că era și el destul de puternic, totuși nu avea forța gentlemanului nostru, sau poate că

veriga acestuia era prea înfundată în lemnărie. În sfîrșit, aceasta cedă și sir Oliver fu și el liber. Apoi, punîndu-și piciorul pe bancă, își desfăcu cătușele ce-i înlănțuiau glezna, scăpîndu-se astfel de lanțul greu. Odată acestea făcute, porni la răzbunare. Strigînd Din ! tot atît de tare ca și ceilalți musulmani, se năpusti asupra spaniolilor, avînd drept armă lanțul cu care fusese legat. În mîinile sale acesta deveni o armă teribilă. Îl întrebuința ca pe un bici, învîrtindu-l de jur împrejur, sfărîmînd ici un cap, colo sfîșiind un piept, pînă ce-și croi un drum larg prin gloata de spanioli, care zăpăciți de acest atac neașteptat, nu fură în stare să se apere de furia acestui sclav evadat. După el, învîrtind cele zece picioare de lopată ruptă, venea Yusuf. Sir Oliver mărturisi după aceea că știuse foarte puțin de cele ce se întîmplaseră în acele clipe. Își reveni în fire, cînd lupta fu terminată. Un nor de corsari, cu turbane, păzea restul spaniolilor ce mai rămăseseră în viață, în timp ce alții spărgeau cabina, scoțînd afară prada, iar alții înarmați cu ciocane și dălți treceau printre bănci, liberînd pe sclavii rămași în viață, dintre care cea mai mare parte erau fii de-ai Islamului. Sir Oliver se găsi față în față cu bărbosul conducător al corsarilor, care se sprijinea pe iataganul său, privindu-l cu ochi mirați și veseli. Corpul gol al gentlemanului nostru era stropit, din cap pînă în picioare, cu sînge și în mîna dreaptă mai ținea încă restul de lanț, cu care luptase. Yusuf stătea lîngă cotul conducătorului corsarilor, vorbind cu însuflețire.

— Pe Allah, s-a mai văzut vreodată un astfel de luptător, strigă acesta din urmă. Puterea Profe-

tului s-a revărsat asupra lui, pentru a pedepsi pe acești porci necredincioși.

Sir Oliver rînji sălbatic.

— Le-am înapoiat cîteva din biciurile lor, cu bucurie, spuse el.

Acestea fură împrejurările în care întîlni pe Asad-el-Din, Pașa Algerului, și acestea fură cuvintele schimbate între ei. Apoi cînd, pe bordul galerei lui Asad, fu dus în Berberia, fu spălat și capul îi fu ras, lăsîndu-i-se doar un moț pe frunte, de care Profetul să-l poată apuca, cînd va voi să-l tragă în Paradis, el nu protestă. Îl spălară, îl hrăniră și-l lăsară să se odihnească. Apoi fu îmbrăcat în niște veștminte ciudate pentru el, și cu un turban înfășurat în jurul capului fu condus la pupa galerei, unde Asad stătea cu Yusuf, sub o acoperitoare și înțelese că datorită acestuia din urmă, fusese tratat ca un adevărat drept-credincios. Yusuf-ben-Moktar se dovedi a fi o persoană de mare influență, nepotul lui Asad-ed-Din și favoritul Sublimei Porți, un om a cărui prindere de către creștini fusese un lucru adînc dureros. Deci, scăparea sa fusese un prilej de bucurie. Fiind repus în drepturi, își aminti de tovarășul său de vîslă, care atrăsese și atenția lui Asad-ed-Din, căci în toată lumea nu exista ceva care să-i placă mai mult bătrînului corsar, decît un bun luptător și, în lunga sa viață aventuroasă, nu mai văzuse încă o ispravă ca aceea izbutită de acel uriaș sclav bronzat, cu lanțul său. Yusuf se informase că omul era un fruct copt pentru grădina lui Allah, că grația lui Allah era cu el și că, moralmente, trebuia socotit de acum ca un bun musulman. Cînd sir Oliver spălat, parfumat și îmbrăcat în caftanul

alb și avînd pe cap turban, care-l făcea să pară și mai înalt decît era, fu în prezența lui Asad-ed-Din, i se aduse la cunoștință că, dacă va intra în rîndurile credincioșilor casei lui Mahomed, și-și va dărui forța și curajul, cu care Allah l-a înzestrat împotriva dușmanilor Islamului, îl așteptau mari bogății și onoruri. Din toată această propunere, făcută cu tot felul de înfloriturî de limbaj, obișnuite în răsărit, singura frază care-i preocupă mintea sa plină de ură fu aceea că va avea să lupte contra dușmanilor Islamului. Dușmanii Islamului gîndi el, erau proprii lui dușmani ; iar că era nevoie să fie pedepsiți, era pentru el o însărcinare plăcută. Astfel socoti el propunerile ce i se făcuseră. El se gîndi de asemenea că alternativa — în cazul că ar fi refuzat să devină și să facă ceea ce i se ceruse — era că va trebui să se reîntoarcă la vîsla galerei, a unei galere musulmane, acum. Asta era o ocupație de care se săturase și, de cînd fusese readus la senzațiile unui om curat, sătul și odihnit, simțea că, cu tot curajul său, n-ar mai fi putut îndura reîntoarcerea la ea. Cu aceeași ușurință cu care părăsise prima sa credință, o părăsi și pe cea catolică, devenind un fiu al Islamului. După cum am văzut, pe bordul galeriei spaniole el ajunsese la rezultatul că religia creștină — așa cum era practicată pe atunci — era o bătaie de joc, de care lumea se agăța ca de un paravan, pentru a se putea folosi de adevăratele ei instincte. Aceasta însă nu însemna că islamismul era mai temeinic, sau că trecerea sa la credința lui Mahomed era mai mult decît superficială. Dar forțat, așa cum era, să aleagă între banca sclavului și puntea de comandă, între lopată și spadă, el făcuse singura alegere care-l putea duce la viață

și libertate. Astfel fu primit în rîndurile credincioșilor, ale căror locuri îi așteptau în Paradis, între pomi cu fructe veșnice, printre rîuri cu lapte și vin, și chiar miere. Deveni Kaiya, sau locotenentul lui Yusuf, pe galera comandată de acesta și-l urmă în vreo cîteva lupte, cu o mare istețime, care-l făcu vestit printre rîndurile piraților din Mediterana. Șase luni mai tîrziu, într-o luptă lîngă coasta Siciliei, cu una din galerele Religiei — cum erau numite vasele cavalerilor din Malta — Yusuf fu rănit mortal, chiar în clipa biruinței. Muri o oră mai tîrziu în brațele lui sir Oliver, numindu-l pe acesta ca urmaș al său, la comanda galerei, și cerînd echipajului să-l asculte cu supunere, pînă ce se vor reîntoarce la Alger și pașa va hotărî ce rămîne de făcut. Voința pașei, întări ultima alegere a nepotului său și sir Oliver se trezi astfel comandantul unei galere. Din acea oră deveni Oliver-Reis, dar foarte curînd valoarea și curajul său îi aduseră porecla de Sakr-el-Bahr, vulturul mării. Faima sa crescu cu repeziciune și se întinse de-a lungul mării, pînă la auzul creștinilor. Curînd deveni locotenentul lui Asad, al doilea la comanda tuturor galerelor algeriene, ceea ce însemna de fapt că el era comandorul șef, căci Asad îmbătrînise și se aventura din ce în ce mai rar pe mare. Sakr-el-Bahr naviga în numele lui și atît de mare era curajul său, îndrăzneala sa și norocul său, încît nu se întorcea niciodată cu mîna goală. Era limpede pentru toți că harul lui Allah se pogorîse asupra lui, și că fusese trimis de acesta pentru gloria Islamului. Asad, care întotdeauna îl stimase, începu să-l iubească. Se știa că dacă destinul lui Asad avea să se împlinească, Sakr-el-Bahr i-ar fi urmat la pașa-

lîcul Algerului și că astfel Oliver-Reis avea să calce pe urmele lui Barbarossa, Ochiali și alți creștini proscriși, care deveniseră prinții corsari ai Islamului. În ciuda anumitor dușmănii pe care grabnica sa înaintare i le adusese și despre care vom auzi acum, o singură dată doar puterea lui fusese în primejdie de a primi o lovitură. Mergînd într-o dimineață prin piața Alger, la vreo șase luni după înaintarea sa la gradul de căpitan, văzu vreo 20 de compatrioți ai săi și dădu ordin să le fie scoase lanțurile și să li se redea libertatea. Chemat să răspundă în fața pașei pentru fapta aceasta, el luă o atitudine mîndră, singura care ar fi fost cu putință. El jură pe barba Profetului că dacă trage sabia lui Mahomed pentru a servi Islamul pe mare, îl va servi în felul său, și din aceasta făcea parte ca și compatrioții săi să nu aibă a se teme de tăișul acestei săbii. Islamul, jură el, nu putea fi în pierdere, dacă pentru fiecare englez liberat, el ar fi adus doi spanioli, francezi, greci sau italieni, în schimb. Scăpă cu bine de judecată, dar cu condiția că de acum încolo fiecare sclav prins era proprietatea statului și, dacă dorea să-i libereze, trebuia să-i cumpere mai întîi de la stat. Trecînd în stăpînirea lui, va dispune de ei după voința sa. Astfel înțeleptul și dreptul Asad înlătură greutatea și Oliver-Reis se înclină în fața hotărîrii. De atunci, orice sclav englez, adus la Alger, era răscumpărat și trimis înapoi acasă. Îl costa într-adevăr o mare sumă, dar pe care o putea depăși ușor prin veniturile fabuloase ce le avea. Citind cronicile lordului Henry Goade, veți ajunge la încrederea că în noua sa viață, sir Oliver uitase de toate întîmplările de la casa sa, din Anglia, și de femeia pe care o iubise

și care-l crezuse atît de repede vinovat de uciderea fratelui ei. Puteți crede aceasta, pînă ce veți ajunge la relatarea faptului cum găsi el, într-o zi, printre marinarii englezi prinși și aduși la Alger de Biskaine-el-Borak — care devenise secundul său — un tînăr din Cornwall, numit Pitt, pe al cărui tată el îl cunoscuse. Luă pe acest tînăr în frumosul palat pe care-l avea, în apropiere de Bab-el-Oueb, îl trată ca pe un oaspete de onoare și stătu o întreagă noapte de vară de vorbă cu dînsul, întrebîndu-l de cutare și cutare lucru, aflînd astfel tot ce se mai petrecuse în ținutul său, de doi ani, de cînd îl părăsise. Aci trebuie să ne închipuim dorul și nostalgia de țara sa, ce-l cuprinsese pe proscris, dovedite de nesfîrșitele sale întîmplări. Tînărul îi readusese acel trecut, peste care trecuse cu buretele, de cînd se făcuse musulman și pirat. În acele ore se gîndi că s-ar putea reîntoarce acum. Rosamund i-ar deschide poarta pe care, dintr-o greșeală nenorocită, i-o închisese. Că va face așa, cînd va afla adevărul, nici nu se îndoia. Și nu mai avea motive să-i ascundă adevărul, de a proteja pe acel nemernic frate al său, pe care îl ura, tot atît pe cît îl iubise. În secret, compuse o lungă scrisoare, redînd istoria tuturor celor ce i se întîmplaseră, de cînd fusese răpit și dezvăluind întregul adevăr al crimei care dusese la aceasta. Cronicarul e de părere că era o scrisoare care ar fi stors lacrimi și unei pietre. Și cu toate acestea, nu erau în ea proteste pasionate de nevinovăție, sau învinuiri aduse fratelui său. Îi spunea doar de existența dovezilor ce trebuiau să înlăture orice bănuială. Îi spunea despre acel document făcut de master Baine și certificat de preot, document care avea să-i fie

înmînat ei, odată cu scrisoarea. Mai departe, îi cerea să caute întărirea documentului — dacă se îndoia — la master Baine însuși. Acestea făcute, îi cerea să aducă la cunoștința reginei această întîmplare, ca să-i poată asigura întoarcerea în Anglia, fără teamă de urmările renegării sale. Umplu pe tînăr de daruri, îi dădu scrisoarea, să o predea personal și adăugă instrucțiuni care să-l poată face să găsească documentul, pe care trebuia să-l înmîneze odată cu scrisoarea. Acel prețios pergament fusese ascuns între filele unei cărți, din biblioteca de la Pennarrow, unde putea fi încă găsit, probabil neatins, deoarece fratele său nu-i bănuia prezența. Pitt trebuia să-l caute pe bătrînul Nicholas la Pennarrow și să-i ceară ajutorul, pentru căpătarea acelui document, dacă ar mai fi existat. Apoi, Sakr-el-Bahr conduse pe Pitt la Genova și-l îmbarcă pe un vas englez. Trei luni mai tîrziu primi un răspuns — o scrisoare de la Pitt — care-l găsi la Genova, căci era în relații de prietenie cu algerienii și le servea ca un canal de comunicație cu creștinătatea. În această scrisoare, Pitt îl informa că făcuse tot ceea ce sir Oliver îi ceruse ; că găsise documentul cu ajutorul lui Nicholas și că se dusese, în persoană, la mistress Godolphin care locuia acum cu sir John, la Arwenack, înmînîndu-i scrisoarea și documentul ; dar, aflînd din partea cui venise, în prezența sa, dînsa aruncă cele două hîrtii, nedesfăcute, în foc și îl concedie, fără să vrea să-i dea ascultare. Sakr-el-Bahr petrecu noaptea sub cerul liber, în grădină, și sclavii săi spuneau uimiți că auziseră suspine și plînsete. Dacă într-adevăr inima sa plîngea, era pentru ultima oară ; după aceea fu mai aspru, mai crud, mai întunecat

și mai brutal, decît îl cunoscuseră oamenii vreodată. Din acea zi nu mai răscumpără nici un sclav englez. Inima sa se făcuse de piatră. Astfel trecură cinci ani, numărați din acea noapte de primăvară, cînd fusese răpit de către Jasper Leigh și faima sa se întinse, numele său deveni o groază pe mări și pentru flotele care se hotărîseră să-l extermine pe el și pe pirații săi, și care porneau mereu de la Malta, Veneția sau Neapole. Dar Allah îl păzi și Sakr-el-Bahr nu pierdu nici o bătălie, aducînd numai victorii iataganelor Islamului. Apoi, în primăvara celui de-al cincilea an, îi sosi altă scrisoare, de la tînărul Pitt, o scrisoare care-i arăta că recunoștința nu pierise pe lume, după cum crezuse el, căci pur și simplu din recunoștință Pitt îi scria, spre a-l încunoștiința de anumite întîmplări care îl priveau. Această scrisoare redeschise vechile răni, făcu mai mult chiar, îi aduse una nouă. El află din ea că trimițătorul fusese constrîns de sir John Killigrew să mărturisească convertirea lui sir Oliver la mahomedanism, pentru a hotărî pe judecători să-l socotească mort după lege, garantînd astfel moștenirea fratelui său vitreg, master Lionel Tressilian. Pitt se blestema că făcuse un rău atît de mare lui sir Oliver, răsplătindu-l astfel, pentru bunătatea ce acesta i-o arătase și adăuga că și-ar fi dat mai curînd viața, dacă ar fi prevăzut urmările ce le adusese mărturia sa. Pînă aici, sir Oliver citi fără a fi stăpînit decît de un sentiment de nepăsare. Dar mai urmă ceva. Scrisoarea continua să-i spună că mistress Rosamund se întorsese de curînd dintr-o ședere de doi ani în Franța, pentru a se mărita cu fratele său vitreg, Lionel, și că aveau să se cunune în iunie. Era informat mai departe că

la această căsătorie contribuise sir John, în dorința de a o vedea pe Rosamund la căminul ei și sub protecția unui soț, de cînd el își propunea să cutreiere mările și să-și construiască un vapor frumos, pentru un voia în Indii. Scriitorul adăuga că această căsătorie era de toți aprobată și că era considerată ca o excelentă măsură, pentru amîndouă casele, deoarece ar uni cele două proprietăți. Oliver-Reis rîse, citind aceasta. Căsătoria era aprobată nu pentru ea însăși — se pare — ci pentru că cele două proprietăți ar fi fost reunite într-una. Ironia acestor lucruri îi umplu sufletul cu amărăciune. Rupse scrisoarea în bucăți și, în dorința de a uita de aceste lucruri, porni pe mare cu trei galere și astfel, două săptămîni mai tîrziu, se găsi față în față cu master Jasper Leigh, la bordul cargobotului spaniol, capturat lîngă capul Spartei.

CAPITOLUL III

DOR DE RAZBUNARE

În cabina vasului spaniol capturat, Jasper Leigh se găsi în seara aceea, față în față cu Sakr-el-Bahr, păzit de Nubienii uriași ai acestuia. Sakr-el-Bahr nu-și arătase încă intențiile față de micul căpitan și Master Leigh conștient că era un laș, se gîndi la cel mai mare rău posibil și petrecuse cîteva ore nenorocite, așteptînd o moarte pe care o prevedea.

— Situațiile noastre s-au schimbat, master Leigh, de la ultima noastră întrevedere, fu salutul scurt al proscrisului.

— Într-adevăr, conveni master Leigh. Dar sper că îți vei reaminti că în acea ocazie ți-am fost prieten.

— La un anumit preț, îi reaminti Sakr-el-Bahr. Și la un anumit preț, mă poți avea și astăzi de prieten.

Inima căpitanului tresări de speranță.

— Numește-l, sir Oliver, răspunse el bucuros, și dacă nu va depăși puterile mele, îți jur că nu mă voi tocmi. Am făcut destulă sclavie. El alunecă pe un tărîm delicat. Cinci ani, și patru din ei petrecuți pe galerele spaniole. În fiecare zi mă rugam pentru moarte. Știi cît am suferit ?

— N-ai suferit mai mult decît ai meritat, n-ai fost pedepsit mai mult decît trebuia, spuse Sakr-el-Bahr cu o voce care îngheță sîngele căpitanului. M-ai fi vîndut, un om care nu-ți făcuse nici un rău, m-ai fi vîndut ca sclav pentru douăzeci de pfunzi...

— Nu, nu !, strigă celălalt cu teamă. Dumnezeu mi-e martor că n-am avut acest gînd. Nu uita cum m-am oferit să te duc înapoi în Anglia.

— Da, la un preț, e adevărat, repetă Sakr-el-Bahr. Și ferice de tine, că ești în situația de a-ți plăti răscumpărarea, ferindu-ți astfel gîtul murdar de apropierea unei frînghii. Am nevoie de un navigator, lămuri el, și ceea ce acum cinci ani ai făcut pentru 200 de pfunzi, vei face astăzi pentru a-ți salva viața. Ce spui, vrei să conduci acest vas pentru mine ?

— Sir, strigă Jasper Leigh, care cu greu putea crede că asta era tot ce i se cerea. Îl voi conduce și în iad, pentru dumneata.

— Călătoria ce vreau să o fac nu e în Spania, răspunse Sakr-el-Bahr. Mă vei duce direct, așa

cum m-ai fi dus acum cinci ani, înapoi, la gura rîului Fall și mă vei lăsa acolo. Ești de acord ?

— Da, cu bucurie, răspunse iute master Leigh.

— Asta, cu condiția că-ți vei recîștiga viața și libertatea, explică Sakr-el-Bahr. Dar nu crede că, odată sosiți în Anglia, îți voi îngădui să pleci. Trebuie să ne conduci înapoi, iar după aceea voi găsi un mijloc să te trimit acasă, dacă vei mai vrea și poate că te voi recompensa, dacă mă vei servi cu credință. Dacă mă vei trăda, te voi ucide. Vei avea ca gardă personală pe acești doi fii ai deșertului, și arătă la uriașii Nubieni, care stăteau acolo aproape nevăzuți, în umbră. Te vor păzi și vor veghea ca să nu ți se întîmple nimic, atît timp cît vei fi cinstit cu mine, dar te vor strînge de gît, la primul semn de trădare. Poți pleca. Ești liber pe vas, dar n-ai voie să-l părăsești, aici sau în altă parte, fără îngăduința mea.

Jasper Leigh ieși, socotindu-se norocos, împotriva tuturor așteptărilor sale, și Nubienii îl urmară ca niște umbre. La Sakr-el-Bahr intră acum Biskaine, cu un raport al prăzii capturate. Afară de prizonieri și de vas, încărcătura nu era de valoare. Găsiră arme, muniții și ceva bani, dar nimic altceva care să fi atras atenția corsarilor. Sakr-el-Bahr îi dădu ordine aspre :

— Vei duce prizonierii pe bordul uneia din cele trei galere, Biskaine, și tu însuți îi vei duce la Alger, pentru a fi vînduți. Restul îl vei lăsa aici pe bord și voi alege 200 de corsari, pentru a călători cu mine, oameni care pot fi marinari și luptători.

— Atunci, tu nu te întorci la Alger, o Sakr-el-Bahr ?

— Nu încă. Voi face o călătorie mai lungă. Du salutul meu lui Asad-ed-Din. Allah să îl păzească și spune-i că mă reîntorc peste șase săptămîni.

Această neașteptată hotărire a lui Oliver-Reis stîrni tulburare pe bordul galerelor. Corsarii se pricepeau prea puțin la navigația pe mări deschise, nici unul din ei neieșind vreodată afară din Mediterana și era îndoielnic dacă ar fi urmat pe un alt conducător, în primejdiile marelui Atlantic. Dar Sakr-el-Bahr, fiul norocului, protejatul lui Milah, nu-i condusese decît la victorii și l-ar fi urmat și în iad. Deci acum era cam greu de făcut alegerea celor 200 de musulmani, pentru echipajul dorit de el. Căci toți erau doritori să ia parte la această călătorie.

Să nu credeți că sir Oliver lucrase după un plan dinainte stabilit. În timp ce stătea întins pe stîncă, observînd acel vas frumos, luptîndu-se împotriva vîntului, se gîndi că într-un asemenea vas i-ar fi plăcut să călătorească spre Anglia, să debarce pe acea coastă abruptă a Cornwall-ului și să pedepsească ticăloșia unui frate. El se jucase cu imaginația sa, visînd aproape, cum oamenii visează coastele în Spania. Dar întîmplarea cu Jasper Leigh îl hotărîse să-și realizeze acest vis. Nu era nimeni care să se împotrivească voinței sale, nici un motiv care să-l facă mai blînd. Poate o va vedea din nou pe Rosamund, poate o va constrînge să asculte adevărul. Și mai era și sir John Killigrew. Nu putuse niciodată să-și dea seama dacă, în trecut, acesta îi fusese dușman sau prieten ; dar de cînd fusese omul care așezase pe Lionel în locul său, făcînd pe judecători să-l socotească mort, fiind un renegat, și de cînd con-

tribuise la căsătoria dintre Rosamund și Lionel, trebuia să-i facă o vizită, pentru a-l informa precis asupra lucrului care îl făcuse. Cu forțele ce le avea la dispoziție în acele zile de absolută stăpînire a vieții și a morții, pe litoralul african, a te avea rău cu sir Oliver nu era decît preludiul pieirii. Obiceiul ce-l avea de a-și împlini fiecare dorință, îl călăuzea și de data aceasta. Își făcu astfel pregătirile, și a doua zi, vasul spaniol — căruia i se ștersese cu grijă numele de la pro ră — își ridică pînzele și porni spre Atlantic, condus de căpitanul Jasper Leigh.

Cele trei galere, de sub comanda lui Biskaine-el-Borak, se îndreptară spre Alger, plutind încetișor, pe lîngă coastă, după cum era obiceiul piraților. Vîntul îl favoriză pe sir Oliver, așa că, după zece zile, înconjurînd capul St. Vincent zări oceanul.

CAPITOLUL IV

EXPEDIȚIA

În estuarul riului Fall, lîngă Smithick, la umbra înălțimilor dominate de frumosul castel Arwenack, era ancorat un vas splendid, la construirea căruia nu fură economisiți bani. Era pregătit pentru o călătorie lungă, și de zile întregi se aduceau pe bord provizii și muniții, așa încît micul orășel părea tot atît de agitat, în zilele acelea, ca și cum ar fi devenit un oraș de o oarecare importanță comercială. Sir John părea că-și vede, în sfîrșit, visul cu ochii : transformarea micului orășel într-un port mare și

frumos. La această stare de lucruri, prietenia lui cu master Lionel Tressilian contribuise foarte mult. Opoziția făcută de către sir Oliver împotriva proiectului, și sprijinită pe larg, la sugestia lui, de Truro și Helston, fusese retrasă de către Lionel. Mai mult, Lionel plecase la Londra, pentru a-l susține pe sir John, în fața parlamentului și reginei. Urmă, desigur, în chip firesc, că întocmai cum opoziția lui sir Oliver la acest proiect fusese începutul ostilităților dintre Pennarrow și Arwenack, tot așa sprijinirea lui de către Lionel, fusese începutul prieteniei dintre el și sir John. Lionel își dădea seama că, deși în viitor Helston, Truro și proprietatea Tressilian puteau să aibă de suferit în urma înființării acestui port atît de prielnic așezat, totuși știa că aceasta nu se putea întîmpla decît după moartea sa. În vremea aceasta îl sprijinea pe sir John, spre a căpăta mîna Rosamundei, astfel ca acele două proprietăți să poată fi unite. Această stare de lucruri de acum îi era mai prețioasă lui Lionel, decît oricare alta din viitor. Nu trebuie să se creadă însă că toată curtea făcută de Lionel Rosamundei, ar fi mers ușor. Stăpîna lui Godolphin Court nu-i arăta nici o favoare și era limpede că, pentru a scăpa de această curte, ceruse și căpătase îngăduința lui sir John, de a întovărăși pe sora lui în Franța, cînd bărbatul ei fusese numit ambasador la Louvre. Autoritatea de mentor a lui sir John revenise, de cînd murise fratele ei. Master Lionel fu supărat în timpul lipsei ei ; dar se bucură de asigurările lui sir John că, pînă la sfîrșit, ea va ceda. Închise Pennarrow-ul și plecă să vadă lumea. Petrecu cîtva timp la Londra, la Curte, unde părea că se schimbase puțin, apoi trecu ca-

nalul, în Franța, pentru a-și depune omagiile la picioarele viitoarei sale soții. Stăruința lui, umilința cu care o curta, tăria iubirii sale, începură în sfîrșit să înmoaie inima fetei, cum înmoaie apa piatra, pînă la urmă. Totuși nu putea uita că el era fratele lui sir Oliver, fratele omului pe care-l iubise și care-i ucisese fratele. Între ei stăteau fantomele acestor două lucruri : fantoma vechii sale iubiri și sîngele lui Peter Godolphin. Despre aceasta îi aduse aminte lui sir John, cînd se reîntoarse, după o lipsă de doi ani, și folosi aceste fapte ca argumente împotriva unei alianțe între ea și Lionel Tressilian, care nu putea fi cu putință. Sir John însă, nu fu întru totul de aceeași părere cu ea.

— Draga mea, spuse el, trebuie să te gîndești la viitorul tău. Ești majoră acum și stăpînă pe faptele tale. Totuși nu e bine ca o femeie să trăiască singură. Atît timp cît eu trăiesc sau rămîn în Anglia, totul ar fi bine. Poți continua la nesfîrșit să locuiești la Arwenack și cred că ai dat dovadă de dește ciune, preferînd aceasta, în locul singurătății tale la Godolphin Court. Totuși vei avea din nou această singurătate, cînd eu nu voi fi aici.

— Ar trebui să prefer singurătatea, în locul tovarășului pe care vrei să mi-l dai, răspunse ea.

— Ce vorbe nerecunoscătoare ! protestă el. Aceasta e recunoștința ta pentru devotamentul acestui tînăr, pentru răbdarea sa, pentru blîndețea sa și toate celelalte ?

— E fratele lui Oliver Tressilian, răspunse ea.

— Și nu a suferit destul, pentru aceasta ? Nu există un sfîrșit al prețului pe care trebuie să-l plătească, pentru vina fratelui său ? Afară de asta,

la urma urmei, nici nu sînt fraţi. Sînt doar fraţi vitregi.

— Şi totuşi sînt rude apropiate, spuse ea. Dacă vrei să mă măriţi, îţi cer să-mi găseşti un alt soţ.

La aceasta, el răspunse că nu va putea fi un alt soţ mai bun, decît cel pe care i-l alesese. El arătă valoarea celor două proprietăţi şi foloasele ce ar rezulta din unirea lor. Fu insistent şi insistenţa lui spori, cînd reveni, la plecarea sa. Conştiinţa nu-i îngăduia să ridice ancora, pînă ce nu ar fi ştiut-o la adăpostul căsătoriei. Lionel era de asemenea stăruitor, tăcut şi liniştit, fapt care nu o putea face să-şi piardă răbdarea, şi cu care era deci mai greu de luptat. În sfîrşit, ea cedă rugăminţilor acestor doi oameni şi, cu cea mai mare voinţă de care era în stare, se hotărî să îndepărteze, din inima şi mintea ei, adevăratul obstacol, pe care din ruşine, nu-l mărturisise lui sir John. Adevărul era că, în ciuda tuturor lucrurilor, dragostea ei pentru sir Oliver nu era moartă. Era adormită, ăsta era adevărul, dar se trezea, gîndindu-se mereu la el; şi cu toate că îi ceruse lui sir John să-i aducă alt soţ decît pe Lionel, ea ştia că oricare altul ar fi trebuit să sufere aceeaşi comparaţie. Degeaba îşi biciuia ea mintea cu amintirea că sir Oliver era ucigaşul lui Peter. Pe măsură ce timpul trecea, se trezea găsind scuze pentru iubitul ei de odinioară. Ea admitea că Peter îl silise la pasul acesta, că, de dragul ei, Oliver suferise insultă după insultă, de la Peter; pînă cînd, fiind doar un om, a cărei cupă a îndurării se umpluse, se mîniase şi-şi luase revanşa. Ea se certa pentru aceste gînduri, deşi nu se putea scăpa de ele. Pe faţă putea fi tare, cum dăduse dovadă cu scrisoarea lui sir

Oliver, dar gîndurile nu și le putea stăpîni și aceste gînduri erau trădătoare față de voința ei. În inimă mai avea amintiri despre sir Oliver, pe care nu le putea uita, și speranța că el se va reîntoarce într-o zi, deși știa că n-ar putea avea nimic din această reîntoarcere. Cînd sir John spulberă această speranță, făcu un lucru mai înțelept decît s-ar fi gîndit. De la dispariția lui sir Oliver, pînă la sosirea lui Pitt, la Arwenack, nu auziseră nimic despre el. Ei auziseră, ca toată lumea de altfel, de corsarul Sakr-el-Bahr, dar nu făceau nici o legătură între el și sir Oliver. Acum, că identitatea sa fusese stabilită prin mărturia lui Pitt, era o treabă ușoară să sileşti judecătorii de a-l declara mort și de a da moștenirea lui Lionel. Faptul acesta nu avea mare preț pentru Rosamund. Dar ceea ce prețuia era faptul că sir Oliver nu mai putea pune piciorul niciodată în Anglia. I se stingea în mod definitiv licărirea de speranță că el s-ar mai putea reîntoarce. Aceasta o ajută poate să privească viitorul impus de sir John. Logodna ei fu anunțată public și, dacă ea nu dovedea a fi înfocată îndrăgostită, în schimb era o soție înțelegătoare și blîndă pentru Lionel. Și atitudinea lui față de ea o făcu să-i acorde oarecare simpatie, care-l făcu pe sir John să se felicite de treaba sa și începu construirea acelui frumos vas al său „Eretele de argint", pentru călătoria proiectată. Astfel trecu o săptămînă de la logodna lor și sir John deveni nerăbdător. Clopotele de cununie trebuiau să fie semnalul plecării sale ; iar atît timp cît ele tăceau „Eretele de argint" trebuia să stea nemișcat în port.

Era în noaptea de întîi iunie și luminile se aprinseseră în marea sufragerie de la Arwenack, unde cei din casă se pregăteau să ia masa. Era o mică petrecere. Erau doar sir John și Rosamund cu Lionel, precum și lordul Henry Goade — cronicarul nostru — locotenentul reginei pentru Cornwall, împreună cu soția sa. Ei erau invitații lui sir John și urmau să stea o săptămînă la Arwenack. În casă se făceau mari pregătiri pentru plecarea lui sir John și a pupilei sale, primul pe mări necunoscute, a doua într-o viață nouă. În camera din turn, lucrau vreo duzină de cusătorese, sub conducerea lui Sally Pentreath, pregătind toaletele Rosamundei, pentru noua sa viață.

Chiar în minutul cînd sir John își conducea invitații la masă, la o depărtare de abia o milă de Arwenack, sir Oliver debarcase pe pămîntul Angliei. El crezuse că ar fi mai bine să nu înconjoare capul Pendemus. Aruncă deci ancora în golful Swampool, pe partea vestică a acestei limbi de pămînt, cînd umbrele serii începuseră să se lase. El lăsase cele două bărci ale vasului, cu cîte 15 oameni în fiecare. De trei ori bărcile făcuseră cursa, pînă ce 100 de corsari se strînseră pe mal. Cealaltă sută o lăsa pe vas. El luase atît de mari forțe — pentru expediție ar fi avut nevoie doar de un sfert din ele — numai pentru a face să se înțeleagă că orice împotrivire era fără rost. Neobservat de nimeni, prin întunericul care se lăsase, se duse pe coastă, spre Arwenack. Călcînd iarăși pe pămîntul țării sale, aproape îi veniră lacrimile în ochi. Cît de cunoscută îi era cărarea pe care o urma cu atenție, în noapte, cît de cunoscută îi era fiecare tufă și piatră pe care

o călca. Cine ar fi putut să prevadă o astfel de reîntoarcere ? Cine ar fi putut visa, în tinerețea sa, cînd umbla pe acolo, cu cei doi cîini ai săi, că într-o noapte va trece cu un proscris musulman, conducînd o bandă de corsari, spre casa lui Sir John Killigrew, la Arwenack ? Întîi la Arwenack, pentru a sili pe Rosamund și Sir John să asculte adevărul, și apoi la Pennarrow, pentru a-și pedepsi fratele. Acesta era planul pe care și-l făcuse. Ajunseră pe înălțimile de pe care casa fortificată îi domina. După cum era de așteptat la acea oră, el găsi încuiată poarta masivă de fier. Bătu și poarta se deschise, lăsînd să se vadă lumina unui felinar. Pe dată, felinarul fu dat la o parte și sir Oliver pătrunse în curte. Cu o mînă încleștată în gîtul portarului, pentru a-l împiedica să strige, sir Oliver îl dădu pe mîna oamenilor săi, care-l făcură nevătămător. Odată treaba făcută, se strecurară în liniște, în curtea spațioasă. Îi conduse mai departe în pas alergător, spre marile ferestre, din care o lumină aurie părea să-i invite. Cu servitorii întîlniți în hol, procedară în tăcere și la iuțeală în același fel după cum procedaseră și cu portarul, iar mișcările lor fură atît de prevăzătoare și tăcute, încît sir John și musafirii săi nu bănuiră prezența lor, pînă ce ușa sufrageriei nu fu dată de perete. Privelișteа ce le fu oferită îl încremeni locului, pentru cîteva clipe. Lordul Henry ne spune cum, la început, își închipuise că era o surpriză a locuitorilor din Smithick și Penycumwick pentru tinerii logodiți și adaugă că această credință îi fusese întărită de faptul că, în mîinile intruşilor, nu sclipea nici o armă. Deși veniseră înarmați pentru a preveni orice eventualitate, totuși, din ordinul căpeteniei,

nici o armă nu fu scoasă din teacă. Ce era de făcut trebuia să se facă doar cu mîinile și fără vărsare de sînge. Acestea erau ordinele lui Sakr-el-Bahr și ordinele lui Sakr-el-Bahr erau ascultate. El însuși stătea în fruntea acestei cete de oameni bronzați, îmbrăcați în haine și turbane, de toate culorile. El privi adunarea, într-o tăcere înfiorătoare și adunarea privea cu uimire pe acest gigant, cu fața dîrză, cu barba neagră și ochi de oțel, ce scăpărau de sub o pereche de sprîncene stufoase. Astfel trecură cîteva momente, apoi Lionel căzu înapoi, în scaunul său înalt, cu un strigăt de spaimă. Ochii de oțel se îndreptară asupra lui, cu o ironică căutătură.

— Văd că în sfîrșit m-au recunoscut, spuse Sakr-el-Bahr, cu vocea sa groasă. Eram sigur că mă pot baza pe ochii fratelui iubitor, cu toate schimbările ce mi le-a adus vremea.

— Sir Oliver Tressilian, suflă Killigrew. Sir Oliver era în picioare, cu fața albă și buzele uscate. Rosamund stătea înghețată de groază, privind pe sir Oliver cu ochii măriți și mîinile încleștate de masa dinaintea ei. Și ei îl recunoscură acum, și-și dădeau seama că nu era o glumă, că se plănuia ceva groaznic. Pentru prima oară fuseseră văzuți pirați berberi în Anglia. Acea faimoasă expediție a lor asupra Baltimorului, din Irlanda, nu avu loc decît 30 de ani mai tîrziu.

— Sir Oliver Tressilian, suflă Kilgrew. Sir Oliver Tressilian, repetă lordul Henry Goade, pentru a adăuga : Sfinte Dumnezeule !

— Nu sir Oliver Tressilian, veni răspunsul, ci Sakr-el-Bahr, urgia mării, teroarea creștinătății, disperatul corsar pe care minciunile voastre, prostia

și falsitatea voastră l-au făcut astfel, dintr-un gentleman al Cornwall-ului. El îi îmbrățișase pe toți în aceste cuvinte. Sînt aci, cu vitejii mei, pentru a împlini o pedeapsă de mult datorată.

Scriind ceea ce văzuseră proprii săi ochi, lordul Henry ne spune cum sir John se repezi pentru a lua o armă, dintr-o panoplie din perete ; cum Sakr-el-Bahr rosti un singur cuvînt în arăbește și la acel cuvînt o jumătate din duzina de mlădioșii lui mauri săriră pe cavaler și-l doborîră la pămînt. Lady Henry Goade țipă. Soțul ei pare să nu fi încercat nimic, sau modestia îl silise să tacă. Rosamund, albă ca varul, continua să privească, în timp ce Lionel înlemnit își acoperi fața cu mîinile, de groază. Toți se așteptau să vadă înfăptuindu-se, cu sînge rece, o crimă acolo. Dar așa ceva nu se întîmplă. Corsarii întoarseră doar pe sir John cu fața în sus, îi legară cu repeziciune mîinile la spate, cu o mare iscusință, și apoi îl abandonară. Sakr-el-Bahr privi înfăptuirea lucrului, cu ochi surîzători. Cînd treaba fu terminată vorbi din nou și arătă spre Lionel, care sări în sus, cu un strigăt de spaimă. Mîinile arămii îl năpădiseră, ca o mulțime de șerpi. Fără vlagă, fu ridicat pe sus și luat de la locul său. O clipă se găsi față în față cu fratele său. În fața acestei albe și îngrozite figuri omenești ochii renegatului se înfipseră ca două pumnale.

— Afară ! porunci el și, prin mulțimea corsarilor care umpleau holul din dosul lui, se deschise o cărare, prin care Lionel fu dus, pierind din vederea celor din sufragerie.

— Ce crimă ticăloasă plănuiești ? strigă sir John cu mînie.

El se ridicase și stătea demn în legăturile sale.

— Îți vei omorî propriul frate, cum l-ai omorît pe-al meu ? întrebă Rosamund, vorbind acum pentru prima oară și ridicîndu-se, în timp ce vorbea.

Ea îl văzu tresărind, văzu privirea-i aspră și batjocoritoare părăsindu-i fața pentru un moment. Deveni acum din nou hotărîtă. Cuvintele ei stricaseră realizarea planurilor lui. Ele stîrniră într-însul o mînie cumplită. Amuțiră toate lămuririle pe care venise să le dea.

— Se pare că iubești pe această canalie, acest om care a fost odată fratele meu, spuse el batjocoritor. Mă întreb dacă-l vei mai iubi, după ce-l vei cunoaște mai bine ? Deși, crede-mă, nimic nu m-ar surprinde din partea dragostei unei femei. Și totuși, sînt curios să văd — foarte curios ! rîse el. Fii pe pace, nu vă voi despărți, nu încă. El înaintă spre ea. Vino cu mine, doamnă, porunci el și întinse mîna.

Acum, lordul Henry păru a se fi hotărît să intre în acțiune.

Aici, scrie el, m-am ridicat pentru a o apăra.

— Cîine, strigă el. Ar trebui să fii făcut să suferi !

— Să sufăr ? răspunse Sakr-el-Bahr, cu un zîmbet batjocoritor. Am suferit pînă acum. Asta e motivul pentru care sînt aici.

— Și vei suferi din nou, pirat al iadului ! îl preveni lordul. Vei suferi pentru această jignire, jur pe Dumnezeu !

— Voi suferi ? răspunse Sakr-el-Bahr, cu o liniște înspăimîntătoare. Și din mîinile cui, te rog ?

— Din ale mele, sir, strigă lordul cuprins de o furie nemărginită.

— Din ale dumitale ? rîse corsarul. Dumneata vei vîna pe vulturul mării ? Dumneata ? Dumneata, potîrniche neputincioasă ! La o parte ! Nu mă plictisi !

Și aci adăugă cum sir Oliver pronunță din nou acea comandă scurtă în arăbește, în urma căreia o duzină de mauri dădură la o parte pe locotenentul reginei, legîndu-l de un scaun. Față în față stăteau acum sir Oliver cu Rosamund, față în față după cinci ani lungi.

— Vino doamnă, spuse el hotărît.

Un moment ea îl privi cu ură, apoi iute ca fulgerul smulse un cuțit de pe masă și-l îndreptă spre inima lui. Dar mîna lui se ridică tot atît de repede, prinzîndu-i încheietura și cuțitul căzu cu zgomot pe podea fără a-i fi putut face ceva. Un suspin îi scăpă, dovedind oroarea ei față de gestul făcut. Această oroare crescu, o copleși, făcînd-o să leșine. Instinctiv, mîinele lui o prinseră și un moment o ținu în brațe, reamintindu-și ultimul prilej cînd o ținuse la pieptul său, într-o seară, cu cinci ani în urmă, sub zidul cenușiu al lui Godolphin Court. Ce profet ar fi putut să-i spună că data viitoare, cînd o va ține așa, împrejurările vor fi acestea ? Era atît de ciudat și de necrezut, ca visul fantastic al unei minți bolnave. Totuși era adevărat și ea era din nou în brațele sale. O ridică pe umărul său puternic și ieși, treburile sale la Arwenack fiind terminate. Reușiseră mai bine decît plănuise și totuși ceva mai puțin.

— Afară ! Afară ! strigă el către oamenii săi și ieșiră tot atît de repede precum veniseră, fără a se fi ridicat un glas măcar care să-l împiedice.

Oamenii se strecurară afară prin hol și de-a lungul curții, de-a lungul coastei dealului și apoi în jos, pe coastă, spre țărmul unde bărcile îi așteptau. Sakr-el-Bahr mergea tot atît de ușor, ca și cum femeia leșinată, de pe umărul său, ar fi cîntărit tot atît ca și o mantie. Înaintea lui mergeau o jumătate de duzină din oamenii lui, ducînd pe fratele său. O singură dată, înainte de a coborî de pe înălțimile Arwenack-ului, sir Oliver se opri. Se opri pentru a privi peste apa întunecată la pădurile care ascundeau Pennarrow-ul privirilor sale. Voise să-l viziteze, după cum știm. Dar piedica fusese înlăturată și era stăpînit de o ușoară dezamăgire, de o dorință de a-și revedea casa. Pentru a întrerupe șirul gîndurilor sale, veniră doi din ofițerii săi — Othmani și Ai — discutînd între ei. Ajungîndu-l, Othmani îi puse o mînă pe umăr și arătă în jos, către luminile din Smithick și Penycwick.

— Stăpîne, strigă el, acolo sînt tineri și tinere, pe care am putea obține prețuri mari în Sok-el-Abeed.

— Fără îndoială, răspunse Sakr-el-Bahr distrat, cu gîndul la Pennarrow.

— Atunci stăpîne, să iau vreo 50 de drept-credincioși și să dau o raită ? Ar fi o treabă ușoară, neștiutori cum sînt de prezența noastră.

Sakr-el-Bahr se trezi din visare.

— Othmani, spuse el, ești un prost, chiar tatăl proștilor. Altfel ar fi trebuit să știi că cei care au fost odată de rasa mea, compatrioții mei de odinioară, îmi sînt sfinți. Nu vom lua alți sclavi decît pe aceștia pe care îi avem. Înainte deci, în numele lui Allah !

Dar Othmani nu se dădu bătut.

— Și atunci primejdioasa noastră călătorie pe aceste necunoscute mări, în această țară îndepărtată, va fi răsplătită numai cu acești doi sclavi ? E oare aceasta o vînătoare demnă de Skr-el-Bahr ?

— Lasă judecata pentru Sakr-el-Bahr, fu răspunsul scurt.

— Dar gîndește-te stăpîne ! Mai e și altul care va judeca. Cum va întîmpina gloriosul nostru pașă, Asad-ed-Din, întoarcerea ta ? Ce întrebări îți va pune și ce dovezi îi vei da, pentru a fi pus în pericol viețile acestor drept-credincioși, în schimbul unui cîștig atît de mic ?

— Mă va întreba ce va pofti și îi voi răspunde ce voi dori și cu ce Allah mă va inspira. Înainte, am spus.

Și merseră mai departe, Sakr-el-Bahr conștient doar de căldura trupului ce-l ducea pe umăr și neștiind, atît de furtunoase erau emoțiile sale, dacă trebuia să-l iubească sau să-l urască. Ajunseră la țărm. Se urcară pe vasul care rămăsese tot timpul nevăzut și plecară imediat. La răsăritul soarelui, nu mai fu nici urmă de drumul luat înapoi, spre casă. Era ca și cum ar fi picat din cer noaptea, pe coastă, iar dacă n-ar fi fost răpirea lui Lionel și a Rosamundei totul ar fi părut ca un vis urît.

Pe bordul vasului, Sakr-el-Bahr duse pe Rosamund în cabină, îngrijindu-se a încuia ușa. Lionel porunci să fie aruncat într-o gaură neagră zăbrelită, pentru a gîndi la soarta care-l aștepta și asupra căreia proscrisul era încă nehotărît. El însuși stătu sub stelă, în noaptea aceea, gîndindu-se la multe lucruri. Unul din aceste lucruri, care avea să ocupe

o mare parte din poveste, dar care acum era foarte șters în gîndurile sale, erau vorbele lui Othmani. Care va fi, într-adevăr, primirea ce i-o va face Asad, dacă va sosi la Alger cu nimic mai mult, pentru justificarea acelui lung voiaj și primejduirea vieților a 200 de drept-credincioși, decît acești doi captivi, pe care el intenționa să-i păstreze pentru dînsul? Ce subiect ar fi avut, din această întîmplare, dușmanii lui din Alger și nevasta siciliană a lui Asad, care-l ura cu toată amărăciunea unei uri ce-și are rădăcina în pămîntul rodnic al geloziei?

Aceasta îl încurajase la o întreprindere cutezătoare și disperată, pe care soarta i-o trimise în cale, sub forma unui mare vas olandez. El crezu în izbîndă, înainte de a începe vînătoarea, căci își da seama că lupta în care s-ar fi angajat era una în care corsarii săi nu aveau pricepere și asupra căreia el ar fi ezitat, dacă ar fi avut alt conducător, decît Sakr-el-Bahr. Steaua lui Sakr-el-Bahr era o stea care nu dusese decît la biruință și încrederea lor în el îi făcu să primească o luptă în condiții necunoscute, pe o mare necunoscută.

Lupta e redată în detalii amănunțite de către lordul Henry, din mărturisirile făcute lui de Jasper Leigh. Dar nu se deosebește prea mult de alte lupte pe mare și n-am deci intenția să vă plictisesc cu amănunte cunoscute. E de ajuns să spun că lupta fu sîngeroasă, cu mari pierderi din amîndouă părțile. Tunurile fură folosite foarte puțin, căci Sakr-el-Bahr, cunoscînd calitățile oamenilor săi, prefera lupta corp la corp. Fu primul care se avîntă pe bordul olandezului, îmbrăcat în zale și învîrtind marele său iatagan, urmat de oamenii lui care urlau numele

său și al lui Allah. Cu atîta furie se aruncă în luptă încît stîrni și mai tare pe cei ce-l urmau. Și puternicii olandezi își dădură seama că această hoardă sălbatică era un trup, al cărui creier și suflet era el. Îl atacară cu putere, în grupuri, urmărind să-l doboare, cu riscul oricăror pierderi, convinși, din instinct, că aceasta ar fi însemnat victoria lor. Și în cele din urmă reușiră. Lancea unui olandez străbătu zalele ce-l apărau, făcîndu-i o rană pe care, în furia sa, nici n-o simți. O sabie olandeză nimeri gaura făcută în zale și-l doborî pe punte. Totuși, el se ridică, știind tot atît de bine ca și ei, că, dacă el murea, totul era pierdut. Înarmat acum cu o secure scurtă, peste care căzuse, își croi drum spre parapet și rezemîndu-se de el cu spatele, cu fața albă ca varul, stropit de sîngele rănii sale, încurajă pe oamenii lui pînă ce victoria fu a lor. Aceasta, din fericire, fu curînd cîștigată. Și apoi, ca și cînd nu fusese susținut decît de tăria voinței sale, se prăbuși printre morții și răniții ce umpleau puntea. Speriați, corsarii îl duseră pe bordul vasului. Dacă murea, victoria lor ar fi fost stearpă. Îl așezară pe un pat de pe puntea superioară, unde legănările vasului se simțeau mai puțin. Un doctor maur veni să-l îngrijească și declară că rana e gravă, dar nu chiar atît de gravă ca să poată pierde orice speranță. Aceste vorbe dădură corsarilor liniștea de care aveau nevoie. Nu-și puteau închipui că grădinarul va culege atît de repede un fruct din grădina lui Allah. Milostivul trebuia să-l lase în viață pe Sakr-el-Bahr, pentru gloria Islamismului. Cînd ajunseră la strîmtoarea Gibraltarului, febra se potoli și-și recăpătă cunoștința, pentru a afla rezultatul acelei lupte în-

drăznețe, în care tîrîse pe acești fii ai Profetului. Olandezul, îl informă Othmani, îi urma, condus de Ali și cîțiva corsari. Cînd Sakr-el-Bahr află valoarea capturii, cînd fu informat că peste 100 de oameni buni spre a fi vînduți ca sclavi, la Sok-el-Abeed, erau captivi iar încărcătura era în aur și argint, perle, chihlimbar, ivoriu și aromate, toate de o bogăție cum nu mai fuseseră văzute pînă atunci, el simți că nu degeaba pierduse sîngele. Să ajungă teafăr la Alger, cu toată această pradă bogată, în numele lui Allah și al Profetului său și să nu mai aibă teamă de dușmanii săi, și de acel diavol de siciliană care îl ponegrise, desigur, în lipsa sa! Apoi se interesă de cei doi prizonieri englezi. Fu informat că Othmani avusese grijă de ei și că le aplicase tratamentul hotărît de Sakr-el-Bahr, cînd îi adusese pe bord. Fu mulțumit și căzu într-un somn adînc, în timp ce, pe puntea de jos, oamenii săi ridicară mulțumiri lui Allah, milostivul, stăpînul zilei de apoi, care singur e atotștiutor și atotputernic.

CAPITOLUL V

LEUL CREDINȚEI

Asad-ed-Din, leul credinței, pașa Algerului, mergea într-un amurg răcoros prin Kasbah-ul care, din înălțimea lui, domina orașul și, lîngă el, pășind delicat venea Fenzileh, soția și prima favorită a haremului său, pe care, cu 18 ani în urmă, o dusese în brațele sale puternice, prin acel mic orășel, deasupra

strîmtorii Messina, pe care oamenii săi o atacaseră. Copila unui țăran umil, ea fusese o fetișcană de 16 ani, în zilele acelea. Plecase, fără împotrivire, în brațele răpitorului ei. Acum, la 36 de ani, era încă frumoasă, mai frumoasă chiar decît atunci cînd aprinsese pasiunea lui Asad-Reis, care era pe atunci unul din căpitanii faimosului Ali-Pașa. În negrul cozilor ei grele se amesteca roșcatul. Pielea îi era de o albeață de marmură și moale ca o pernă, ochii mari căprui, cu ape schimbătoare, iar buzele le avea pline și senzuale. Era înaltă și corpul îi era minunat proporționat pentru o europeancă, ceea ce însemna că era puțin prea slabă pentru gustul oriental. Ea mergea lîngă stăpînul ei, cu o grație languroasă, făcîndu-și vînt cu evantaiul din pene de struț. Era fără văl, căci avea acest obicei, care-i fusese totuși interzis cînd trecuse la credința mahomedană, un pas trebuincios pentru ca Asad — care era foarte credincios — să o poată face nevasta sa. El găsise în ea o soție, cum fără îndoială nu ar fi găsit în țara lui, o femeie care nu se mulțumea să fie doar jucăria cu care Asad să se distreze în orele sale de plictiseală, ci se băga în treburile lui, îi cerea și afla tainele lui și avea asupra lui aceeași influență pe care ar fi avut-o soția unui prinț european asupra soțului ei. În anii cînd el fusese subjugat de frumusețea ei, primise situația destul de bucuros. Mai apoi, cînd nu-i mai plăcu amestecul ei, fu prea tîrziu. Ea luase în mîini hățurile, cu putere, și Asad nu era într-o situație mai bună decît a multor soți europeni, o situație anormală și nedemnă pentru un pașă al casei profetului. Era, de asemeni, primejdioasă pentru Fenzileh ; căci, dacă povara ei devenea vre-

odată prea grea pentru stăpîn, acesta avea un mijloc ușor și repede prin care se putea scăpa de ea. Nu vi-o închipuiți atît de proastă, ca să nu-și fi dat seama de aceasta. Ea își dădea seama foarte bine, iar îndrăzneala ei siciliană o făcea totuși să păstreze această situație, atît de nemaipomenită la o soție musulmană. Și acum era cutezătoare, în timp ce pășea prin grădina răcoroasă, sub petalele albe și roz ale caișilor și sub portocalii în al căror frunziș verde sclipeau fructele aurii. Își făcea obișnuita ei treabă de a otrăvi mintea stăpînului ei, împotriva lui Sakr-el-Bahr, și, în gelozia ei maternă, ea înfrunta primejdia unui asemenea lucru, știind cît de iubit era corsarul proscris de către Asad-ed-Din. Această iubire a pașei pentru locotenentul său era cauza urii ei, pentru aceea că iubirea îndepărtase dragostea lui Asad pentru propriul său fiu și al ei, și întărea zvonul că lui Sakr-el-Bahr îi era hărăzit înaltul destin de a-l urma pe Asad la pașalîc.

— Îți spun că abuzează de tine, o tu lumina vieții mele !

— Te-am auzit, răspunse Asad supărat, și se vede că ești surdă, altfel m-ai fi auzit răspunzîndu-ți că vorbele tale nu cîntăresc nimic împotriva faptelor sale. Vorbele pot fi doar un ascunziș al gîndurilor noastre. Faptele sînt mărturia lor. Ține minte aceasta, o tu, Fenzileh.

— Nu port în minte fiecare cuvînt al tău, o tată al înțelepciunii ? protestă ea, lăsîndu-l, ca adesori, în îndoială dacă vorbea serios sau în batjocură. Dar, din cauza faptelor sale vreau să-ți vorbesc despre el.

— Atunci, pe barba profetului, lasă faptele să vorbească și tu taci.

Totul asupra de mustrare și mînia ec-i apăruse pe față o făcu să tacă o clipă. El se întoarse.

— Vino ! spuse el. Curînd va fi ora rugăciunii, și pași înapoi către zidurile gălbui ale Kasbah-ului care dominau verdele grădinii.

El era un om înalt, bine făcut, ușor încovoiat, sub povara anilor ; dar figura sa de vultur avea o înfățișare maiestuoasă și în ochi îi mai strălucea încă focul tinereții. Gînditor, cu o mînă încărcată de bijuterii, își mîngîie lunga sa barbă albă. Cu cealaltă se sprijini de brațul ei moale, mai mult din obicei decît din nevoie, căci era încă destul de puternic. Din nou se auzi vocea lui Fenzileh, mai muzicală încă, totuși plină de intrigi învăluite otrăvitor în miere.

— O, scumpul meu stăpîn, ești supărat pe mine acum. Ce să fac pentru a îndepărta răceala din sufletul tău ?

— Să nu abuzezi de cel pe care îl iubesc, spuse pașa scurt. Ți-am mai spus de atîtea ori.

Ea se lipi mai tare de el și vocea i se îndulci.

— Oare nu te iubesc, o, stăpîne al sufletului meu ? Există în toată lumea, oare, o inimă mai credincioasă ție, decît a mea ? Viața ta nu e oare a mea ? Nu mi-am dăruit toate zilele fericirii tale ? Și mă certi dacă mă tem, pentru tine, de mîinile unui venetic și străin ?

— Să te temi pentru mine ? repetă el și rise batjocoritor. De ce ai avea să te temi pentru mine, din partea lui Sakr-el-Bahr ?

— De ceea ce toți drept-credincioșii ar avea să se teamă din partea unuia care nu e adevărat mu-

sulman, de unul care își bate joc și se ascunde sub adevărata credință, ca să poată avea cîștiguri.

Pașa se opri din mers și se întoarse către ea înfuriat.

— Să-ți înțepenească limba, ție, mamă a minciunilor!

— Sînt ca praful de sub picioarele tale, o, dulcele meu stăpîn, totuși nu sînt ceea ce mînia ta nedreaptă m-a numit.

— Nedreaptă? întrebă el. Nu nedreaptă, ci dreaptă, căci să auzi din gura unei fiice adoptive a Islamului vorbe împotriva unui drept-credincios, care duce urgia lui Allah asupra necredincioșilor de porci francezi, atît de urîți de tine, e nedrept. Ajunge, am spus! Altfel îți voi cere să dovedești și să plătești prețul minciunii, dacă nu vei putea.

— Și m-aș teme de examen? urmă ea cu îndrăzneală. Îți spun, o tată a lui Marzak, că îl voi da cu bucurie. Vrei fapte, nu vorbe. Spune-mi atunci, e bine ca un drept-credincios să cheltuiască parale, răscumpărînd sclavii, pentru a-i libera?

Asad nu răspunse îndată. Acest obicei al lui Sakr-el-Bahr era într-adevăr ciudat. Îi dăduse clipe de neliniște și nu o singură dată întrebase pe locotenentul său, primind mereu același răspuns, pe care el i-l dădu acum lui Fenzileh.

— Pentru fiecare sclav liberat, aduce o duzină în schimb.

— Desigur, altfel ar fi trebuit să dea socoteală. Astfel îmbrobodește la ochi pe musulmani. Aceste răscumpărări dovedesc o dragoste încă pentru țara necredincioasă de unde vine. E loc oare pentru așa ceva în inima unui adevărat credincios al casei pro-

fetului ? Ți-am cerut eu vreodată viața unui sicilian necredincios, în toți acești ani, cît te-am slujit ? Aceste lucruri nu pot avea loc în inima unui om care a alungat definitiv necredința. Și acum, această călătorie a sa pe mări necunoscute, primejduind vasul capturat de la dușmanii Islamului, ceea ce nu e riscul lui, ci al tău, în numele căruia l-a capturat, împreună cu viețile a 200 de drept-credincioși. Pentru ce asta ? Pentru a putea privi din nou malurile spurcatei țări care i-a dat naștere. Astfel a raportat Biskaine. Și dacă piere pe drum ?

— Vei fi satisfăcută pînă la urmă, tu, fiică a urii, mormăi Asad.

— Numește-mă cu nume aspre, o, soare ce mă încălzești ! Nu sînt oare un lucru de care să poți abuza oricînd vei voi ? Toarnă sare pe inima pe care ai rănit-o ; dacă va fi din mîna ta, nu voi murmura. Dar ascultă-mă, ascultă-mi vorbele ; sau, deoarece vorbele nu au trecere la tine, ascultă faptele pe care ți le spun. Ascultă-le, după cum dragostea mea îmi cere să le arăt, fără teamă de a fi pedepsită pentru dragostea mea.

— Femeie, limba ta e ca aceea a unui clopot, a cărei frînghie e trasă de diavol. De ce altceva îl mai învinuiești ?

— De nimic altceva, de cînd îți bați doar joc de mine îndepărtîndu-ți dragostea de la sclava ta iubitoare.

— Slavă lui Allah, atunci, spuse el. Vino, e ora rugăciunii !

Dar slăvise pe Allah prea devreme. Căci femeia nu se lăsă.

— Mai e fiul tău, o, tată al lui Marzak !

— Este, o, mamă a lui Marzak !, răspunse el.

— Și fiul unui om trebuie să-i fie tovarășul sufletului său. Totuși acest străin ticălos e preferat lui Marzak și ocupă, în inima ta și lîngă tine, locul ce ar trebui să fie al lui Marzak.

— Poate să fie Marzak demn de acel loc ? întrebă el. Poate acest băiat tînăr să conducă oamenii, așa cum îi conduce Sakr-el-Bahr ? Sau să poarte iataganul împotriva dușmanilor Islamului, arătînd legea sfîntă a profetului pe pămînt, ca Sakr-el-Bahr ?

— Dacă Sakr-el-Bahr poate acestea, poate din favoarea ta stăpîne. La fel ar putea și Marzak, deși e tînăr. Sakr-el-Bahr e doar ceea ce tu l-ai făcut, nici mai mult nici mai puțin.

— Atunci într-adevăr greșești, o, tu mamă a prostiei. Sakr-el-Bahr e ceea ce Allah l-a făcut. El e ceea ce Allah a vroit. N-ai învățat pînă acum că Allah împarte soarta fiecărui om ?

Soarele păli și noaptea coborî, ca o cortină ce a fost lăsată. El își iuți pasul în direcția curții. Forme întunecate de sclavi salutară pe Asad, care intră urmat de Fenzileh, care, acum, avea fața acoperită de un văl de mătase. Ea se strecură de-a lungul curții și trecu printr-o poartă, tocmai cînd, din depărtare, vocea unui muezin sparse tăcerea; recitînd Shedada...

„La illaha, illa Allah ! Wa Muhammad er Rasool Allah !".

Un sclav întinse un covoraș, altul ținu un lighean în care un al treilea turnă apă. După ce se spălă, pașa își întoarse fața către Mecca și slăvi unitatea lui Allah, atotputernicul, în timp ce vocile muezi-

nilor răsunau ca un ecou deasupra orașului, de la minaret la minaret.

După ce se sculă din rugăciune, se auzi un zgomot de pași repezi și o invitație aspră. Soldații din garda pașei, de nevăzut aproape în uniformele lor negre, se dădură de o parte la această invitație, spre a vedea cine sînt cei ce sosesc. La intrarea întunecată a curții licări lumina unor felinare. Asad, în așteptarea celor ce sosiseră, se urcă pe treptele casei, în timp ce ușile se deschideau, pentru a lăsa lumina dinăuntru să năvălească în curte. O duzină de nubieni înaintară, apoi se desfăcură, lăsînd să pășească în lumină impozanta figură a vizirului lui Asad, Tsamanni. După el venea altă figură, îmbrăcată în zale ce zăngăneau și străluceau în mers.

— Pacea și binecuvîntarea profetului să fie cu tine, o puternice Asad, fu salutul vizirului.

— Și pace ție, Tsamanni, fu răspunsul. Ești purtător de vești ?

— De mari și glorioase vești, o înțeleptule ! Sakr-el-Bahr s-a reîntors.

— Slavă Lui ! spuse pașa, cu mîinile ridicate spre cer.

Se auzi un pas moale în dosul lui și o umbră se desprinse din întunecimea ușii. O figură grațioasă, îmbrăcată într-un caftan și turban de culoare aurie, îl salută de pe treptele de sus. Și acum, coborînd, lumina lămpilor căzu pe fața sa, uimitoarea frumusețe a ei fu dezvăluită. Ar fi putut fi o față de femeie chiar, atît de dulce era. Asad zîmbi bucuros, în barba sa albă. Ghicea că băiatul fusese trimis de mama sa, spre a afla ce s-a întîmplat.

— Ai auzit, Marzak ? spuse el. Sakr-el-Bahr s-a reîntors.

— Biruitor, nădăjduiesc, zîmbi tînărul.

— Mai biruitor ca niciodată, răspunse Tsamarni. A intrat la apusul soarelui în port, cu două puternice vase franceze care sînt doar o mică parte din prada ce o aduce.

— Allah e mare, fu salutul bucuros al pașei, la acest răspuns, care sfărîma temerile nevestei sale. De ce nu vine el să aducă aceste vești ?

— Datoria îl reține încă nițel la bord, stăpîne, răspunse vizirul. Dar și-a trimis locotenentul, Othmani, să-ți povestească.

— De trei ori bun venit, Othmani. Bătu din palme și sclavii așezară perne pe jos, pentru el. Se așeză cu Marzak lîngă el. Și acum, povestește !

Și Othmani îi spuse toată desfășurarea luptei, călătoria lor în Anglia, rănirea lui Sakr-el-Bahr și prada luată, pradă ce avea să fie pusă la picioarele lui, pentru a o împărți.

CAPITOLUL VI

CONVERTITUL

Povestirea lui Othmani, adusă la cunoștința Fenzileh-ei de către Marzak, fu ca un fier roșu pentru sufletul ei gelos. Destul de rău că Sakr-el-Bahr se reîntorsese, în ciuda rugăciunilor aduse de ea Dumnezeului copilăriei ei și celui adoptiv. Dar că se reîntorsese biruitor, aducînd cu el o pradă bogată,

care trebuia să-l ridice și mai mult în ochii lui Asad și stima poporului, era într-adevăr amărăciune. Vestea o lăsă zdrobită, uitînd măcar și de a-l mai blestema. Apoi, după ce mintea ei reveni din lovitura suferită, se gîndi la ceea ce păruse un amănunt josnic în povestirea lui Othmani, raportată de Marzak.

— E desigur ciudat că el a făcut această călătorie lungă, în Anglia, numai pentru a lua pe acei doi captivi ; fiind acolo, nu și-a umplut vasul cu sclavi, cum ar fi trebuit să facă un corsar. Într-adevăr ciudat !

Ei erau singuri în dosul parmaclîcului verde, prin care se strecura parfumul grădinii și ciripitul privighetorii. Fenzileh stătea pe un divan acoperit cu covoare turcești de mătase, și unul din papucii ei, împodobiți cu ornamente de aur, îi alunecase de pe degetele ale căror unghii erau vopsite cu roșu. Își susținea capul în palme și privea în sus la o lampă colorată ce atîrna din tavanul frumos împodobit. Marzak se plimba în lungul camerei și era destulă tăcere, pentru a se fi auzit căderea papucului ei pe covor

— Ei bine ? întrebă ea nerăbdătoare. Nu ți se pare ciudat ?

— Ciudat, într-adevăr, mamă, răspunse tînărul, apropiindu-se.

— Și nu bănuiești pricina ?

— Pricina ? întrebă el distrat.

— Da, pricina, strigă ea nerăbdătoare. Nu poți decît să stai ca un prost ? Sînt eu mama unui prost ? Vrei să-ți pierzi tinerețea sub papucul acestui cîine eretic care ți-a luat locul ? Și dacă va fi așa, mai bine nu te-ai fi născut.

Ea își reveni din furia ei siciliană, dîndu-și seama că asemenea vorbe din partea unei femei, chiar de-ar fi fost de 20 de ori mamă, erau totuși dezonorante pentru mîndria lui de bărbat.

— Ce pot să fac ? strigă el.

— Pe mine mă întrebi ? Nu poți gîndi și face ceva ? Îți spun că acest fiu corcit dintre un creștin și o evreică te va preface în praf. E lacom ca lăcusta, viclean ca șarpele și crud ca pantera. Pe Allah ! Aș fi vrut să nu fi născut un fiu. Mai bine m-ar fi arătat oamenii cu degetul, numindu-mă stearpă, decît să nasc un om care nu știe să fie om.

— Arată-mi drumul, strigă el. Spune-mi ce am de făcut și nu voi fi laș, mamă ! Voi șterge aceste insulte sau nu-ți voi mai apărea în față.

La aceste vorbe, femeia aceasta ciudată se ridică din culcușul ei moale și, alergînd către el, îi petrecu brațele în jurul gîtului, lipindu-și obrazul de al lui. Cei 18 ani din haremul pașei nu uciseseră în ea pe mama europeană, pasionata femeie siciliană, fioroasă ca tigrul în dragostea ei de mamă.

— O, copilul meu, scumpul meu băiat, suspină ea. Teama pentru tine mă face aspră. Dacă sînt supărată, doar dragostea mea vorbește, durerea mea pentru tine de a vedea pe altul uzurpîndu-ți locul, lîngă tatăl tău, loc care-ți aparține ție. Ah ! dar vom învinge, fiule scump. Voi găsi mijlocul de a trimite pe acel străin blestemat în iadul de unde a venit. Încrede-te în mine, Marzak ! Ss ! Vine tatăl tău. Pleacă ! Lasă-mă singură cu el.

Ea știa că, singură, îl controla mai ușor pe Asad Marzak ieși prin rîndul de pomi care ascundea o ușă, tocmai cînd Asad intră pe cealaltă. El înainta

zîmbind, cu degetele sale lungi mîngîindu-și barba albă.

— Ai aflat, fără îndoială, Fenzileh, spuse el. Ești mulțumită ?

Ea se lăsă din nou pe divan, privindu-se într-o oglindă de argint.

— Mulțumită ? repetă ea, batjocoritoare. Într-adevăr mulțumită. Sakr-el-Bahr riscă viețile a 200 de fii ai Islamului și un vas, care, odată capturat, aparține statului, pentru un voiaj în Anglia, care n-avea alt scop decît capturarea a doi sclavi — doi sclavi — cînd, dacă gîndurile sale ar fi fost sincere, ar fi putut fi 200.

— Ha ! Asta e tot ce ai aflat ? o întrebă el, batjocoritor.

— Tot ce e mai de seamă, răspunse ea. Am mai aflat, deși nu e prea de seamă, că, la întoarcere, întîlnind din întîmplare un vas olandez, cu o încărcătură bogată, l-a capturat în numele tău.

— Din întîmplare, ai spus ?

— Ce altceva ? Ea puse oglinda jos și privirea ei mîndră o întîlni pe a lui. Nu-mi vei spune că asta era mai dinainte rînduit în planurile sale, cînd a plecat ?

El șovăi. Deveni gînditor. Observînd că începe a-l îndupleca, ea urmă.

— Norocos a fost vîntul acela, care a trimis pe olandez în calea lui, și atît mai norocos căci corabia era atît de bogată, pentru a-ți orbi ochii cu priveliștea aurului și a bogățiilor, făcîndu-te să nu vezi adevăratul scop al călătoriei.

— Adevăratul scop ? întrebă el uimit. Care era adevăratul scop ?

Ea zîmbi sigură pe sine, pentru a-și ascunde toată neștiința ei.

— Pe mine mă întrebi, o, istețe Asad ? Ochii tăi nu sînt atît de pătrunzători, simțurile tale nu sînt tot atît de ascuțite, ca și ale mele, încît ceea ce e limpede pentru mine, să-ți fie necunoscut ție ? Sau te-a încîntat într-atît acest Sakr-el-Bahr, că nu mai ești în stare să vezi nimic ?

— El se repezi la ea și-i prinse brațul, strîngînd cu putere.

— Scopul său, bestie ! Vorbește !

Ea se ridică mîndră și sfidătoare.

— Nu voi vorbi.

— Nu vei vorbi ? Pe barba profetului ! Îndrăznești să stai în fața mea și să mă înfrunți, pe mine, stăpînul tău ? Te voi biciui, Fenzileh. Am fost prea îngăduitor toți acești ani cu tine, atît de îngăduitor, încît ai uitat ce așteaptă pe o soție neascultătoare. Vorbește acum, înainte de a pune să te biciuiască, sau vei vorbi după aceea, cum dorești.

— Nu voi vorbi, repetă ea. Chiar de voi fi ruptă în bucăți, nu voi mai scoate vreo vorbă despre Sakr-el-Bahr. Să dezvălui adevărul, pentru a fi batjocorită și numită mama minciunilor ? Izbucni apoi în plîns. O, lumina vieții mele ! strigă ea. Cît de nedrept ești cu mine. Ea căzuse în genunchi, cuprinzîndu-i picioarele cu brațele ei încîntătoare. Cînd dragostea mea pentru tine mă face să ascund ceea ce văd, nu capăt decît mînia ta. E mai mult decît pot eu îndura. Leșin sub greutatea ei.

El o îmbrînci, cu sila.

— Ce otrăvită e limba unei femei! strigă el și ieși, convins din trecutele-i încercări că, dacă ar fi rămas, ar fi fost copleșit de un torent de vorbe.

Otrava ei, însă, fusese cu grijă turnată și, încet, încet, ea își făcu efectul. Îi cuprinse creierul, chinuindu-l cu îndoieli. Nici un motiv, atît de bine întemeiat ca acela de a fi fost la mijloc un scop ascuns al purtării stranii a lui Sakr-el-Bahr, nu ar fi izbutit să-l tulbure atît. Nerăbdător aștepta dimineața și venirea lui Sakr-el-Bahr însuși, dar n-o mai aștepta cu ardoarea unui tată pentru fiul său.

Sakr-el-Bahr, pe puntea superioară a vasului, observă aprinderea, una cîte una, a luminilor orașului din fața sa. Luna apăruse, scăldînd într-o lumină albă curmalii înalți și minaretele aurite ale orașului. Rana i se vindecase și era iarăși cel dinainte. Cu două zile în urmă, venise pe punte pentru prima oară de la lupta cu olandezii, și de atunci își petrecuse acolo cea mai mare parte din timp. O singură dată își vizitase prizonierii. Se ridicase din așternutul său, pentru a se duce drept în cabina de la pupă unde Rosamund era închisă. O găsise palidă și slăbită, dar cu curajul neînfrînat. La intrarea lui, ea ridicase privirea mirată de a-l vedea în sfîrșit, căci era pentru prima oară cînd stătea în fața ei, de cînd o răpise de la Arwenack cu patru săptămîni în urmă. Apoi își plecase ochii și stătuse cu coatele pe masă, oarbă la prezența lui și surdă la vorbele sale. La vorbele lui de părere de rău — și erau sincere, căci el de acum se învinuia pentru fapta necugetată pe care o făcuse — ea nu dăduse nici cel mai mic răspuns, nici un semn că ar fi auzit măcar. Pe urmă își vizită fratele, pentru a privi

o clipă această făptură înnebunită de spaimă, care tremura în fața lui, sub mustrarea vinovăției sale. Apoi se reîntoarse pe punte și acolo își petrecu cea mai mare parte din ultimele trei zile ale acestei ciudate călătorii, stînd în bătaia soarelui, pentru a căpăta noi puteri. Noaptea, în timp ce stătea în bătaia lunii, o umbră scundă îl strigă ușor pe numele său englezesc...

— Sir Oliver !

El tresări, ca și cum l-ar fi chemat o fantomă. Jasper Leigh era cel care îl chemase.

— Vino încoace, spuse el și, cînd acesta fu lîngă el — Ți-am spus că nu mai există sir Oliver. Sînt Oliver-Reis sau Sakr-el-Bahr, cum vrei, unul din credincioșii casei profetului. Ce dorești ?

— Nu te-am slujit bine și cu credință ? întrebă Leigh.

— Cine a spus că nu ?

— Nimeni. Dar nici n-a recunoscut-o. Cînd zăceai rănit, ar fi fost ușor pentru mine să te trădez. Aș fi putut conduce aceste vase în gurile Tagus-ului. Pe Dumnezeu că aș fi putut !

— Ai fi fost făcut pe loc bucățele, spuse Sakr-el-Bahr.

— Aș fi putut atinge coasta și să mă las prins de spanioli, care mi-ar fi dat drumul, în schimbul vostru.

— Ți-ar fi dat drumul pe una din galerele Majestății Sale catolice. Pe cînd aici îți recunosc că ai fost cinstit cu mine. Ți-ai ținut făgăduiala. Mi-o voi ține și eu pe a mea. Nu te teme.

— Nu mă tem. Dar făgăduiala dumitale era să mă retrimiți acasă.

— Ei și ?

— Partea hazlie e că, după cîțiva ani, nu știu unde să găsesc o casă. Dacă mă trimiți înapoi, în Anglia, nu voi avea ce face.

— Ce altceva să fac atunci ?

— Crede-mă, sînt tot atît de sătul de creștini și creștinism, ca și dumneata. Sînt un om de o oarecare valoare, sir Ol... Sakr-el-Bahr. Unul din cei mai buni navigatori englezi. Mă pricep la luptele pe mare. N-ai avea ce face cu mine, aici ?

— M-am gîndit că proscris e un cuvînt care depinde de cum îl iei. Prefer să spun că aș dori să fiu convertit la credința lui Mahomed.

— Convertit la pirateria și hoția pe mări, asta vrei să spui, zise Sakr-el-Bahr.

— Nu. La aceasta nu e nevoie să fiu convertit, căci eram dinainte, mărturisi Leigh. Cer doar să călătoresc sub alt stindard, decît cel englez.

— Nu vei mai avea voie să bei alcool, spuse Sakr-el-Bahr.

— Vor fi compensații, răspunse Leigh.

Sakr-el-Bahr se gîndi. Cererea ticălosului atinsese o coardă sensibilă în inima sa. Ar fi fost bine să aibă un concetățean lîngă el, chiar dacă acesta e un pungaș ca Jasper Leigh.

— Fie cum dorești, spuse el în sfîrșit. Meriți să fii spînzurat, în ciuda a tot ce ți-am promis, dar nu are importanță. Dacă devii mulsuman, te voi lua să servești sub mine, ca locotenentul meu, și atît timp cît îmi vei fi credincios, totul va fi bine, Jasper. Dar la primul semn de necredință, te așteaptă o rînghie și un dans în aer.

Mișcat, căpitanul luă mîna lui Sakr-el-Bahr, ducînd-o la buze.

— Primesc, spuse el. Mi-ai arătat o îngăduință pe care n-o meritam. Viața mea îți aparține și, deși nu e cine știe ce mare lucru de ea, poți face cu ea orice poftești.

Și Sakr-el-Bahr, mișcat, strînse mîna piratului.

CAPITOLUL VII

MARZAK-BEN-ASAD

Fu nevoie de nu mai puțin de 40 de cămile pentru a transporta încărcătura vasului olandez, de la chei în Kasbah și pentru procesiunea întocmită de Sakr-el-Bahr, care știa că asemenea parăzi impresionează mulțimea, și care fu una cum nu se mai văzuse pînă atunci, pe străduțele înguste ale Algerului, la reintoarecerea vreunui corsar. Era cu totul vrednică de cel mai mare cuceritor musulman, care navigase vreodată pe mări, de unul care, nemulțumit cu ce-i oferea Mediterana, avusese curajul să se aventureze pe oceanul deschis. Înainte mergeau 100 din piratii săi, în caftanele lor scurte, de toate culorile cu putință, cu mijlocul strîns în cingători de piele, de care atîrnau adevărate arsenale de arme de tot felul. Mulți erau îmbrăcați în armuri de zale și vîrfurile lucitoare ale căștilor de oțel luceau din mijlocul turbanelor. După ei, înlănțuiți, veneau cei 100 de prizonieri luați de la bordul olandezului, mînați înainte de biciurile corsarilor care mergeau

pe lături. Apoi venea alt rînd de corsari și după aceștia, linia lungă și monotonă a celor 40 de cămile încărcate cu poveri și conduse de băștinași. După ele urmau și mai mulți corsari și apoi, călare pe un cal alb, arab, cu capul înfășurat într-un turban din fire aurite, venea Sakr-el-Bahr. Pe străzile înguste, cu casele albe și galbene, oamenii se înghesuiau cu teamă, în pragul ușilor, spre a nu fi călcați de cămile, ale căror poveri, atîrnînd de o parte și cealaltă a cocoașelor, umpleau întreaga lățime a străzii. Dar locurile mari, deschise, ca portul, locul liber din fața pieții și în apropierea fortăreții lui Asad, erau tixite cu o mulțime gălăgioasă. Erau mauri localnici, cu haine lungi și sobre. Arabi, în djelabale albe, își frecau coatele cu berberii din munți, în mantalele lor de păr de cămilă. Erau turci levantini și evrei refugiați din Spania, îmbrăcați pompos în haine europene, îngăduiți aici doar pentru că erau legați de mauri, prin legătura suferințelor și exilului comun din acea țară, care odată fusese a lor. Sub necruțătorul soare african, această mulțime pestriță era adunată la un loc, pentru a ura bun venit lui Sakr-el-Bahr și îl primeau cu atîta zarvă, că, din port, larma se auzea tocmai în Kasbah, anunțîndu-i apropierea. Cînd ajunse însă la fortăreață, procesiunea scăzuse aproape la jumătate. La piață, forțele se despărțiră și corsarii lui, conduși de Othmani, duseră captivii înspre Bagnio — locul unde se țineau prizonierii — în timp ce cămilele continuau să urce dealul. Pe sub marea poartă a Kasbah-ului, ele pășiră în curtea largă, pentru a fi înșirate pe două rînduri de conducătorii lor și îngenunchiate. După

ele urmau doar vreo patruzeci de corsari, ca o gardă de onoare, pentru conducătorul lor. Ei își luară locurile de amîndouă părțile intrării, după ce salutaseră adînc pe Asad-ed-Din. Pașa stătea în umbra unei foi de cort, pe un divan, însoțit de vizirul său Tsamanni și de Marzak, fiind păzit de o jumătate de duzină de ieniceri, ale căror haine de samur făceau un paravan de efect, cu verdele și galbenul hainelor sale împodobite cu giuvaieruri. Chipul pașei era întunecat, observînd șiragul cămilelor împovărate. Gîndurile lui erau încă tulburate de îndoiala pe care Fenzileh i-o strecurase în creier, asupra lui Sakr-el-Bahr. Dar la vederea lui Sakr-el-Bahr, înfățișarea i se lumină deodată, ochii îi scînteiară și se ridică pentru a-l întîmpina, așa cum și-ar întîmpina un tată fiul trecut prin mari primejdii, într-un serviciu drag amîndorura. Sakr-el-Bahr intră în curtea de jos, căci descălecase la poartă. Înalt și impunător, cu capul sus, păși mîndru spre divan, urmat de Ali și de un om ars de soare, cu o barbă roșie și capul înfășurat într-un turban, în care dintr-o privire ai fi recunoscut pe pungașul Jasper Leigh. Sakr-el-Bahr îngenunche și se prosternă solemn înaintea prințului său.

— Binecuvîntarea și pacea lui Allah să fie cu tine, stăpîne, fu salutul său. Și Asad ridică, cu brațele sale, pe dragul său slujitor, urîndu-i bun venit, lucru care-o făcu pe Fenzileh — ce spiona totul din dosul parmaclîcului zăbrelit — să scrîșnească din dinți.

— Slavă lui Allah și profetului că te-ai întors sănătos, fiul meu. Inima mea este de acum bucuroasă, la vestea biruinței tale, în numele credinței.

Urmă apoi despachetarea bogățiilor capturate și, deși Asad fusese înștiințat de către Othmani de valoarea lor, priveliștea ce se oferea acum ochilor săi întrecea orice așteptări. La sfîrșit, fură trimise la visterie și Tsamanni fu însărcinat să-i prețuiască valoarea și să facă socoteala cît revenea fiecăruia din cei interesați, căci la aceste isprăvi erau toți părtași. De la pașa, care reprezenta statul, și pînă la cel din urmă corsar, care luase parte la luptă, fiecare își avea partea sa din pradă, mai mică sau mai mare, după rangul său, a 20-a parte din total revenindu-i lui Sakr-el-Bahr însuși. În curte nu mai rămăseseră decît Asad, Marzak, ienicerii, Sakr-el-Bahr și Ali cu Jasper Leigh. Atunci, Sakr-el-Bahr prezentă pe noul său ofițer pașei, ca unul asupra căruia se pogorîse grația lui Allah, un mare luptător și un marinar încercat, care-și oferise priceperea și viața sa Islamului și care stătea acum în fața lui Asad, pentru a primi întărirea definitivă, în postul său. Marzak se opuse cu tărie, susținînd că erau de acum prea mulți ciini necredincioși în rîndurile soldaților credinței și că, deci, ar fi fost neînțelept să le sporească numărul, iar din partea lui Sakr-el-Bahr era îndrăzneț să-și ia atîta răspundere. Sakr-el-Bahr îl măsură cu o privire mirată.

— Ai spus că e îndrăzneț să convertești pe cineva la legea profetului ? întrebă el. Citește coranul și vezi ceea ce e socotit acolo ca o datorie a unui drept-credincios. Și gîndește-te, o fiu al lui Asad, că învinovățind pe cei care au adoptat adevărata credință mă învinovățește pe mine și pe mama ta chiar, și nesocotești legea sfîntă lăsată de Allah.

Supărat, dar tăcut, Marzak se dădu înapoi cu un pas și rămase umezindu-și buzele și privind la corsar, în timp ce Asad clătină capul și zîmbi cu îngăduință.

— Ești într-adevăr un cunoscător bun al adevăratei credințe, spuse el. Ești tatăl înțelepciunii, pe cît ești și al măririi, și după aceea ură bun venit lui master Leigh, pe care îl ridică în rîndurile credincioșilor profetului, sub numele de Jasper-Reis.

Odată terminat acest lucru, renegatul și Ali fură amîndoi lăsați liberi, iar ienicerii de asemenea. Aceștia, părăsind locul lor din spatele lui Asad, merseră să se așeze la poartă. Apoi, pașa bătu din palme și sclavilor care veniră la chemarea sa le dădu poruncă să aducă mîncare și ceru lui Sakr-el-Bahr să se așeze lîngă el, pe divan. Fu adusă apă, ca să se poată spăla pe mîini. După aceea, sclavii așezară înaintea lor o tavă îmbietoare cu carne și ouă, împodobite cu măsline și aromate. Asad rupse pîinea, cu un cuvînt de slavă, și făcu semn să se înceapă masa, cerînd corsarului să-i povestească istoria întîmplărilor sale. După ce termină și după ce din nou Asad îl lăudă cu cuvinte măgulitoare, Marzak puse o întrebare.

— Doar pentru a pune mîna pe acești doi sclavi englezi, ai făcut această călătorie primejdioasă, în acea țară îndepărtată ?

— Asta a fost doar o parte din gîndurile mele, fu răspunsul liniștit al lui Sakr-el-Bahr. Am plecat să vînez pe acele mări necunoscute, în slujba profetului, după cum dovedește rezultatul călătoriei mele.

— Tu nu știai că acest vas olandez îți va încrucișa drumul, urmă Marzak, cu vorbele învățate de la mama sa.

— Nu știam ? întrebă Sakr-el-Bahr și zîmbi încrezător, cu atît mai mult cu cît îndepărtase insinuările, pe care ar fi dorit, mai mult decît orice, să le știe amuțite.

Dar Marzak nu se dădu bătut. El fusese bine dădăcit de mama sa.

— Totuși e ceva în toate acestea ce nu pot înțelege, murmură el, cu o blîndețe falsă.

— Toate lucrurile sînt cu putința lui Allah ! spuse Sakr-el-Bahr, cu un ton de mirare — nu fără o ușoară nuanță de ironie — ca și cum ar fi existat ceva ce nu putea fi pătruns de mintea ageră a lui Marzak.

Tînărul se înclină în semn de mulțumire.

— Spune-mi, o puternice Sakr-el-Bahr, ceru el, cum se face că, odată ajuns în acele locuri îndepărtate, te-ai mulțumit să iei doar acești doi bieți sclavi, cînd, cu oamenii pe care îi aveai la dispoziție, puteai lua de 50 de ori mai mult ? și privi triumfător fața aspră a corsarului, în timp ce Asad căzu pe gînduri, căci gîndul acesta îl preocupase și pe el.

Era nevoie ca Sakr-el-Bahr să mintă pentru a se dezvinovăți. Aici nu ar fi putut fi invocată nici o regulă a credinței. O explicație era de neînlăturat și își dădea seama că nu putea da decît una, care să cam șchioapete.

— Cît despre asta, spuse el, acești prizonieri au fost luați din prima casă în care am intrat și capturarea lor a stîrnit oarecare zarvă. Afară de asta, era noapte cînd am debarcat și n-am îndrăznit să primejduiesc viețile oamenilor mei, îndepărtîndu-i de

vas și atacînd un oraș care s-ar fi putut trezi, tăindu-ne retragerea.

Îndoiala rămase întipărită pe fața lui Asad, după cum observă, cu isteţime, Marzak.

— Totuși, Othmani, spuse el, te-a sfătuit să ataci un orășel neștiutor cu totul de prezența ta, și ai refuzat.

Lui Asad îi fulgeră privirea la aceste vorbe, și Sakr-el-Bahr își dădu seama, cu o strîngere de inimă, de pornirile ce se stîrniseră în timpul lipsei sale.

— E adevărat? întrebă Asad, privind de la fiu la locotenentul său, cu acea privire teribilă care-l făcea să pară crud și rău.

Sakr-el-Bahr își ridică glasul. Susținu privirea lui Asad cu îndrăzneală.

— Și dacă ar fi adevărat, stăpîne? întrebă el.

— Te-am întrebat dacă e adevărat.

— Da, dar cunoscînd înțelepciunea ta, nu mi-a venit să cred urechilor, spuse Sakr-el-Bahr. Are vreo însemnătate ceea ce a spus Othmani? Trebuie său fiu învățat oare de dînsul? Dacă e așa, așează-l pe Othmani în locul meu și dă-i comanda și răspunderea viitorilor credincioși ce vor lupta sub el, sfîrși el, cu un gest de indignare.

— Ești iute la mînie, îi reproșă Asad.

— Și pe capul lui Allah, cine m-ar putea învinovăți pentru aceasta? Trebuie să săvîrșesc o asemenea faptă din care mă întorc cu o pradă, care ar putea fi foarte bine rodul unui an întreg de vînătoare, pentru a fi iscodit de un copil, de ce nu am urmat sfaturile lui Othmani?

Sări în sus într-o prefăcută pornire. Cu orice preț, trebuia să înlăture din temelie bănuielile.

— De ce ar fi trebuit să mă las condus de Othmani ? urmă el. Putea să izbutească a aduce mai mult decît am depus eu la picioarele tale ? Ceea ce ar fi vrut el să fac s-ar fi terminat cu un dezastru. Și, dacă s-ar fi întîmplat așa, vina ar fi căzut pe Othmani ? Nu, ci pe mine. Deci eu am răspunderea și nu îngădui nimănui să-mi pună întrebări, fără un motiv temeinic.

Acestea erau vorbe cutezătoare la adresa lui Asad și mai îndrăzneț era tonul, scăpărarea ochilor săi și gesturile cu care le însoțise, dar nu era nici o îndoială de puterea sa asupra pașei. Și acum se dovedi. Asad se făcu mai mic sub furia lui. Întunecarea de pe obrazul său lăsă locul unei expresii blajine.

— Nu pe acest ton Sakr-el-Bahr, spuse el.

Sakr-el-Bahr se făcu dintr-odată mai supus, văzînd că ieșirea lui își făcuse efectul.

— Iartă-mă, spuse el. Vinovat e numai devotamentul servitorului tău față de tine și față de credința pe care o servește, cu atîta dispreț de moarte. În această expediție am fost rănit aproape de moarte. Urma rănii e un martor mut al zeului meu. Unde sînt urmele rănilor tale. Marzak ?

Marzak tresări speriat la întrebarea aceasta, și Sakr-el-Bahr rîse cu mulțumire.

— Șezi jos, îl rugă Asad. Am fost nedrept.

— Tu ești tatăl dreptății, o, stăpîne, după cum dovedește această recunoaștere a ta, protestă corsarul.

El se așeză din nou, încrucișîndu-și picioarele sub el. Îți voi mărturisi că, fiind atît de aproape de Anglia, în această călătorie a mea m-am hotărît să debarc și să prind pe cineva, care cu ani în urmă mi-a făcut un mare rău și cu care aveam o mică

socoteală de aranjat. Mi-am depășit intențiile, luînd doi prizonieri în loc de unul. Acești prizonieri..., urmă el, judecînd că reacția ce se produsese în mintea lui Asad era tocmai potrivită pentru cererea ce avea să o facă, nu sînt în Bagnio, cu ceilalți. Sînt încă ținuți pe bordul vasului cucerit.

— De ce ? întrebă Asad, fără bănuială acum.

— Pentru că, stăpîne, am să-ți fac o rugăminte, ca răsplată pentru serviciul adus.

— Fă-o, fiul meu.

— Dă-mi îngăduința să păstrez pe acești doi prizonieri, pentru mine.

Asad îl privi, simțind că-i revin bănuielile. În ciuda lui însuși, în ciuda dragostei sale pentru Sakr-el-Bahr și a dorinței de a-i răsplăti, acea otravă strecurată de Fenzileh începea iar să-și facă efectul.

— Îngăduința mea o ai, spuse el, dar nu și a legii și legea spune că nici un corsar nu poate să-și oprească ceva pentru el, pînă ce împărțirea n-a fost făcută și partea sa primită, fu răspunsu-i senin.

— Legea ? întrebă Sakr-el-Bahr. Dar tu ești legea, stăpîne.

— Nu, fiul meu. Legea e peste pașă, care trebuie el însuși să i se conformeze pentru a fi vrednic de locul său. Și legea pe care ți-am spus-o se aplică, chiar cînd corsarul în chestiune ar fi însuși pașa. Acești sclavi ai tăi trebuie trimiși imediat la Bagnio, împreună cu ceilalți, ca mîine să poată fi vînduți toți în piață. Să văd lucrul acesta, Sakr-el-Bahr.

Corsarul și-ar fi reînnoit rugămințile sale, dar văzu ochii lui Marzak care așteptau disgrația sa și se opri. Își înclină capul, ca și cum i-ar fi fost deopotrivă.

— Hotărăște prețul atunci, și-l voi plăti.

Dar Asad clătină capul.

— Nu eu hotărăsc prețul, ci cumpărătorii, răspunse el. Aș putea hotărî un preț prea mare și atunci aș fi nedrept cu tine, sau unul prea mic și atunci aș fi nedrept cu alții, care ar voi să-i cumpere. Cumpără-i la piață.

— Așa voi face, spuse Sakr-el-Bahr, neîndrăznind să mai stăruie, spre a nu fi bănuit.

Curînd după aceea plecă, dînd poruncă, cu toate acestea, ca Rosamund și Lionel să fie ținuți de o parte de ceilalți prizonieri, pînă la ora vînzării, cînd trebuiau să se unească cu ceilalți.

Marzak mai întîrzie cu tatăl său, după ce sir Oliver plecase și fură întîmpinați, în curte, de Fenzileh, acea femeie care adusese — spuneau mulți — pe diavolii europeni în Alger.

CAPITOLUL VIII

MAMĂ ȘI FIU

În dimineața următoare, devreme — atît de devreme că rugăciunea abia fusese spusă — veni la pașă, Biskaine-el-Borack. El abia sosise cu o galeră, care capturase un vas spaniol de pescuit, pe bordul căruia găsise un tînăr maur și-l adusese la Alger. Noutățile pe care le adusese omul erau atît de însemnate, că 20 de ceasuri, fără întrerupere, sclavii minuiseră lopețile galerei lui Biskaine pentru a-l aduce mai repede acasă. Maurul avea un văr — un

creștin nou convertit, ca și el însuși, dar tot ca și el rămas musulman în inimă — care lucra la visteria Spaniei din Malaga. Acest om avea cunoștință că o galeră era gata să plece la Neapole, pentru a duce aurul hărăzit plății lefurilor garnizoanei spaniole de acolo. Din zgîrcenie, acestei galere nu i se dăduse escortă, dar avea ordinul să se țină pe lîngă coasta Europei, unde ar fi fost la adăpost din partea vreunei surprize a piraților. Se credea că va pleca peste o săptămînă și tînărul maur se gîndise să dea imediat de știre fraților săi algerieni, pentru a-i ieși înainte și a o captura. Asad mulțumi tînărului maur pentru veștile sale, dădu poruncă să i se poarte de grijă și i promise o parte frumoasă din pradă, dacă corabia va fi capturată. Această treabă fiind împlinită, trimise după Sakr-el-Bahr, în timp ce Marzak, care fusese de față la această întrevedere, duse vestea mamei sale și o făcu să izbucnească într-o pornire de mînie, cînd află că Sakr-el-Bahr avea să fie însărcinat cu această expediție de încredere, dovedind astfel că toate intrigile ei n-avuseseră efect. Cu Marzak după ea, ea năvăli ca o vijelie în camera întunecoasă unde Asad își făcea siesta.

— Ce am auzit, o stăpîne ? strigă ea, cu un ton și o atitudine mai mult europeană decît musulmană. Sakr-el-Bahr va fi însărcinat cu expediția în contra acelei galere spaniole, cu aur ?

Întins pe divan, el o privi, măsurînd-o din cap pînă în picioare.

— Cunoști pe cineva mai potrivit ? întrebă el

— Cunosc pe unul, pe care datoria stăpînului meu e să-l prefere acelui aventurier străin. Unul

în care te poți încrede. Unul care nu va încerca să-și rețină pentru el o parte din prada luată în numele Islamului.

— Ah ! mîrîi Asad, mereu îmi vei vorbi de acei doi sclavi ? Și cine e acest viteaz al tău ?

— Marzak, strigă ea cu patimă și trase mai aproape pe fiul ei. Trebuie să-și piardă tinerețea aici, în moliciune și trîndăvie ? Aseară doar, acel ticălos l-a batjocorit cu vorbe grele. Vrei să aibă o mie de răni, plimbîndu-se prin grădina Kasbah-ului ? Trebuie să nu știe nimic sau să învețe a deveni un luptător și un conducător al fiilor credinței, pe care îi va conduce odată, după moartea tatălui său ?

— Dacă va urma în locul meu, spuse Asad, numai Sultanul Istambulului, al Sublimei porți, poate hotărî. Nu sînt decît viceregele său aici.

— Dar cum să-l investească sultanul în locul acesta, cînd tu nu l-ai pregătit ? Rușine ție, o, tată al lui Marzak, că nu-ți faci datoria față de fiul tău.

— La această vîrstă tu însuți călătoreai pe mare, alături de marele Ochiali.

— Să-mi dăruiască Allah răbdare cu tine ! Nu ți-am spus că e încă prea tînăr ?

— La această vîrstă eram, prin favoarea lui Allah, mai vînjos și mai puternic decît el. Nu vreau să-l arunc în primejdii ca să-l pierd, atît timp cît nu e destul de tare.

— Privește-l ! ceru ea. E un bărbat, Asad, și un fiu cu care altul s-ar mîndri. Nu e timpul oare să mînuiască spada pe puntea unei galere ?

— Într-adevăr, o tată ! ceru însuși Marzak.

— Ce ? țipă bătrînul maur. Așa ? Vrei să lupți împotriva spaniolului ? Ce cunoștințe ai pentru o asemenea încercare ?

— Ce cunoștințe poate avea, dacă tatăl său nu s-a ostenit să-l învețe ? răspunse Fenzileh. Batjocorești neștiința care e rodul firesc al neglijenței tale ?

— Voi fi răbdător cu tine, spuse Asad, arătînd însă că își pierdea tot mai mult răbdarea. Îți voi cere să judeci dacă el e în stare să aducă Islamului o biruință ? Răspunde-mi cinstit acum.

— Îți răspund cinstit că nu e. Și tot atît de cinstit, îți spun că ar fi timpul să fie. Datoria ta e să-l lași în această expediție, pentru a învăța tradiția care e în urma lui.

Asad se gîndi un moment. Apoi...

— Fie așa, răspunde el încetișor. Vei merge cu Sakr-el-Bahr, fiule.

— Cu Sakr-el-Bahr ? strigă furioasă Fenzileh.

— Nu i-aș putea găsi un îndrumător mai bun.

— Să meargă fiul tău cu slujitorul altuia ?

— Ca elev, îndreptă Asad. Cum altfel ?

— Dacă aș fi bărbat, o, izvor al bucuriei mele, spuse ea, și aș avea un fiu, i-aș fi eu singur preceptor. L-aș face să-mi semene. Aceasta, stăpîne, ți-e datoria ta față de Marzak. Nu-l încredința altuia și mai ales unuia în care, în ciuda dragostei ce i-o porți, eu nu mă pot încrede. Pleacă tu însuți în această expediție cu fiu tău ca locotenent.

Asad tresări.

— Sînt prea bătrîn, spuse el. N-am mai fost pe mare de doi ani. Cine ar putea spune că nu am pierdut știința biruinței ? Nu, nu ! El clătină capul

cu regret. De data aceasta, Sakr-el-Bahr va comanda și, dacă Marzak vrea să meargă, va merge cu el.

— Stăpîne..., începu ea, dar se opri.

Un nubian intră, anunțînd că Sakr-el-Bahr, sosise și că aștepta ordinele stăpînului său, în curte. Asad se ridică și, pentru a nu mai fi plictisit de Fenzileh, ieși. Ea îl privi depărtîndu-se, cu mînie în minunații ei ochi negri și, după ce ieșise, în camera răcoroasă și întunecoasă se lăsă o adîncă tăcere, întreruptă doar de rîsetele depărtate ale femeilor din haremul pașei. Zgomotul îi făcea rău. Bătu din palme. Ca răspuns, intră o negresă musculoasă ca un luptător și goală pînă la brîu. Cercelul de sclav din urechea ei era din aur masiv.

— Spune-le să termine cu zgomotul, răcni ea tulburată. Spune-le că voi pune biciușca pe ele, dacă mă vor mai deranja.

Negresa ieși și tăcerea se așternu pe deplin, căci femeile din haremul pașei erau mai ascultătoare la ordinele lui Fenzileh, decît ale pașei însuși. Apoi, ea își trase fiul spre paramaclîclul care despărțea curtea de cameră, formînd astfel un paravan din dosul căruia se puteau vedea și auzi tot ce se petrecea în curte. Asad vorbea, lămurindu-l pe Sakr-el-Bahr de ceea ce aflase și ce avea de făcut.

— Cît de repede te poți reîntoarce pe mare ?

— Cînd serviciul lui Allah și al tău îmi va cere, fu răspunsu-i repede.

— Bine, fiul meu. Asad își puse cu dragoste o mînă pe umărul corsarului cucerit cu totul de această promptitudine. Mai bine ar fi să pleci mîine, la răsăritul soarelui. Îți va ajunge să fii gata.

— Atunci, cu îngăduința ta, voi pleca să dau ordine ca totul să fie gata, răspunse Sakr-el-Bahr, cu toate că era niţel necăjit în gîndul său, de nevoia plecării acesteia aşa de grăbite.

— Ce galere vei lua ?

— Pentru a captura o galeră spaniolă ? Doar propria mea galeră. Va fi la înălţimea unei astfel de misiuni şi-mi va fi cu putinţă să o ascund mai bine decît o întreagă flotă.

— Da, ai o înţeleaptă îndrăzneală, îl aprobă Asad. Allah să vină în ajutorul expediţiei tale.

— Pot pleca ?

— Un moment, încă. Mai e şi fiul meu, Marzak. E aproape un bărbat şi e timpul să intre în serviciul lui Allah şi al statului. Dorinţa mea e ca el să te urmeze în această călătorie, ca locotenentul tău, iar tu să-i fi îndrumător, aşa cum ţi-am fost eu ţie odată.

Aceasta îl bucură pe Sakr-el-Bahr tot atît de puţin ca şi pe Marzak. Ştiind duşmănia ce i-o purta fiul Fenzileh-ei, se temea de necazurile ce le-ar fi avut, dacă acest proiect al lui Asad s-ar fi împlinit.

— Cum mi-ai fost mie, odată ! răspunse el cu înfocare. Nu vrei să mergi mîine cu noi, o, Asad ? Nu e nimeni ca tine în tot Islamul şi cît m-aş bucura să stau alături de tine, ca-n vremurile vechi.

Asad îl cercetă.

— Ceri tu asta ? întrebă el.

— Au cerut-o şi alţii ? urmă Sakr-el-Bahr. Se poate. Dar nimeni n-ar fi putut-o cere mai cu ardoare decît mine, căci nimeni nu cunoaşte atît de bine ca mine bucuria unei lupte împotriva necredincioşilor sub comanda ta, şi cinstea de a învinge sub ochii

tăi. Vino, deci, stăpîne, și fii tu însuți îndrumătorul fiului tău, acoperindu-l astfel cu cea mai mare cinste cu putință.

Gînditor, Asad își mîngîie lunga sa barbă albă, ochii săi de vultur îngustîndu-i-se.

— Pe Allah, mă ispitești !

— Lasă-mă să fac mai mult...

— Nu ! Sînt bătrîn și sînt reținut aici. Să vîneze leul bătrîn o gazelă tînără ? Pace, pace ! Soarele a apus pe zilele mele de glorie. Lasă luptătorii pe care i-am rînduit să ducă mai departe numele și gloria lui Allah, pe mări. El se rezemă de Sakr-el-Bahr, cu ochi visători. Ar fi într-adevăr o încercare frumoasă. Dar am... sînt hotărît. Mergi tu și ia-l pe Marzak cu tine, aducîndu-l teafăr înapoi.

— Nici eu nu mă voi reîntoarce altfel, fu răspunsul. Dar încrederea mea e doar atotputernicul.

Cu aceasta se îndepărtă, ascunzîndu-și neplăcerea ce i-o aducea această călătorie și însoțitorul său, spre a da ordine lui Othmani să pregătească galera sa, echipînd-o cu tunuri, trei sute de sclavi vîslași și trei sute de luptători.

Asad se întoarse în camera întunecoasă, unde Fenzileh și Marzak îl așteptau. El le aduse la cunoștință că urmînd cererea amîndorura, Marzak va avea prilej să dovedească ce poate în această expediție. Dar, acolo unde lăsase nerăbdare, găsi o ură bine ascunsă.

— O, soare care mă încălzești, îl întîmpină Fenzileh, și din lunga sa încercare el știa că, cu cît erau mai drăgăstoase vorbele ei, cu atît era ura mai mare, oare sfaturile mele nu au asupra ta o greutate mai mare decît a prafului de pe papucii tăi ?

— Mai puțină, spuse Asad, stîrnit de linguşirile ei.

— Asta e adevărat ! strigă ea, aplecînd capul, în timp ce, în spatele ei, frumoasa față a lui Marzak păli.

— Așa e, răspunse Asad. La răsăritul soarelui, Marzak vei fi pe galera lui Sakr-el-Bahr, spre a porni pe mare, sub tutela sa şi pentru a arăta că eşti demn de rangul ce vrei să-l porți.

Marzak însă simți că, în această împrejurare, mama sa trebuia susținută, în timp ce scîrba sa pentru acest aventurier, care îi luase locul, îl împinse pe culmile îndrăznelii.

— Cînd voi fi pe mare cu acest cîine necredincios, răspunse el, semeț, va sta acolo unde îi e locul, pe banca sclavilor.

— Cum ? Fu un răcnet de mînie. La aceste cuvinte, Asad sări în sus spre a-şi privi fiul şi fața sa căpătă o expresie atît de crudă şi de aprinsă că împietri pe tînărul intrigant. Pe barba profetului, ce sînt vorbele astea ? El înaintă către Marzak, pînă ce Fenzileh, cuprinsă de spaimă, se aruncă între ei, ca o leoaică gata să-şi apere puiul. Dar paşa, înfuriat de nesupunerea fiului său, înfuriat împotriva amîndorura, o apucă cu mîinile sale încă puternice, şi o asvîrli la o parte, pe divan. Blestemul lui Allah să cadă asupra ta, răcni el şi Marzak înlemni. Te-a învățat oare această pisică a iadului să stai în fața mea şi să-mi spui astfel de vorbe ? Pe coran ! Am îndurat destul intrigile ei şi acum te-a învățat şi pe tine să le duci mai departe, amăgindu-l pe tatăl tău ? Mîine vei pleca pe mare, cu Sakr-el-Bahr. Am spus. Încă un cuvînt şi vei merge pe galera lui, la locul pe care tu însuți l-ai pomenit, pe banca

sclavilor să înveți supunerea, sub biciul supraveghetorului.

Înlemnit, Marzak amuțise, neîndrăznind nici să răsufle. Niciodată în viața sa, nu-și văzuse tatăl atît de furios. Totuși, nu părea să-i inspire teamă lui Fenzileh, acea scorpie, a cărei limbă nu ar fi tăcut nici la amenințarea biciului.

— Mă voi ruga lui Allah să-ți redea vederea sufletului tău, o, tată al lui Marzak, începu ea, pentru a putea deosebi pe cei care te iubesc de cei care abuzează de încrederea ta.

— Cum ? răcni el. Nu taci încă ?

— Nici chiar dacă aș muri, pentru faptul de a fi încercat să-ți arăt adevărul, o, lumină a sărmanilor mei ochi.

— Continuă pe acest ton, spuse el cu o mînie crescîndă, și aceasta se va întîmpla curînd.

— Nu-mi pasă, dacă masca de pe fața acestui fiu de cîine va fi smulsă. Sfărîma-i-ar Allah oasele ! Și ce e cu acei doi sclavi ai lui, aceia din Anglia, Asad ? Mi s-a spus că unul e o femeie de o frumusețe rară, care e darul lui Elbis făcut acestor nordici. Care sînt intențiile lui cu ea ? Nu dorește să o vadă vîndută în piață, după cum prescrie legea, ci vine aici, cerîndu-ți să calci legea pentru el. Ha ! Vorbesc degeaba ! Ți-am arătat lucruri grave, care-i dovedesc lipsa-i de credință și tu stăruiești în orbirea ta.

El înaintă către ea, se opri, o prinse de mînă și o ridică. Fața ei păli, sub fard. Chipul lui o înfricoșase în sfîrșit și făcuse să-i piară curajul. El ridică vocea.

— Ya anta ! Ayoub !

Ea tremura, albă la față.

— Stăpîne ! Stăpîne ! urlă ea. Izvorul vieții mele, nu fii supărat ! Ce vrei să faci ?

El zîmbi cu răutate.

— Ceea ce ar fi trebuit să fac de acum zece ani. Să te biciuiesc, și chemă din nou, mai stăruitor.

— Ayoub !

— Stăpîne ! stăpîne ! murmură ea, înfricoșată, văzînd că el se hotărîse în sfîrșit să facă ceea ce o amenințase de atîtea ori. Milă ! Îndurare ! Ea îi îmbrățișase genunchii. În numele milostivului, fii îngăduitor cu pornirea mea, pe care o am numai datorită dragostei ce ți-o port. O, scumpul meu stăpîn ! O, tată al lui Marzak !

Rugăminții ei, frumusețea ei și, mai mult decît toate, neobișnuita ei umilință îl mișcară. Căci, chiar cînd în acel moment, Ayoub — uriașul eunuc, care era vizirul ei — intră salutînd în cameră, ieși din nou, în urma unui semn de-al pașei. Asad o privi cu ochi batjocoritori.

— Aceasta e cea mai bună purtare, spuse el. Păstreaz-o pe viitor.

Semeț, se desfăcu din înlănțuirea ei, se întoarse și păși mîndru, afară, purtîndu-și mînia ca o manta regală și lăsînd în spatele său două făpturi îngrozite de spaimă, care păreau că s-ar fi aflat alături morții. Între ele căzu o lungă tăcere. Apoi, după mult timp, Fanzileh, se sculă și se îndreptă spre meshrabiyah — un fel de dulap — scoase din el o cană de pămînt și-și turnă un pahar cu apă, bîndu-l cu lăcomie. Faptul că se servise ea singură, cînd o mulțime de sclave i-ar fi stat într-o clipă la dispoziție,

dovedea tulburarea ei. Închise ușa dulapului și se întoarse către Marzak.

— Și acum ? întrebă ea.

— Acum ? repetă tînărul.

— Da, ce trebuie să facem acum ? Să ne lăsăm stăpîniți de mînia lui, pînă ce vom fi distruși ? El e vrăjit. Acel șacal l-a încîntat într-atîta, încît orice face pașei i se pare bine făcut. Allah trebuie să ne călăuzească, Marzak, sau vei fi prefăcut în țărînă de Sakr-el-Bahr.

Marzak își ridică apoi capul. Se îndreptă încet către divan, așezîndu-se pe perne. Rămase întins, cu bărbia în mîini și călcîiele în aer. Ce pot să fac ? întrebă el, în cele din urmă.

— Asta aș dori să știu. Ceva trebuie făcut, și curînd chiar. Sfărîma-i-ar oasele ! Dacă el trăiește, tu ești distrus.

— Da, spuse Marzak, cu o tărie și un neașteptat tîlc. Dacă el trăiește ! și se ridică. În timp ce plănuim și complotăm, iar planurile și comploturile noastre nu fac altceva decît să stîrnească mînia tatălui meu, am putea să luăm mai bine un drum mai scurt.

Ea stătea în mijlocul camerei, privindu-l cu ochi întunecați.

— Și eu m-am gîndit la asta, spuse ea. Aș fi putut angaja oameni, care să facă treaba asta, pentru un pumn de aur. Dar primejdia...

— Care e primejdia, odată ce e mort ?

— S-ar putea afla și atunci care ar fi cîștigul nostru din moartea lui ? Tatăl tău l-ar răzbuna cumplit.

— Dacă treaba va fi făcută cu băgare de seamă, nu vom fi descoperiți.

— Nu vom fi descoperiți ? repetă ea și rîse cu amărăciune.

— Ce tînăr și ce orb ești tu, Marzak ! Noi cei dintîi vom fi bănuiți. N-am făcut un secret din ura ce i-o port și poporul nu mă iubește. Vor sili pe tatăl tău să pedepsească, chiar dacă el nu va voi, ceea ce nu cred să fie cazul. Acest Sakr-el-Bahr — lua-l-ar Allah — e un zeu în ochii lor. Gîndește-te la primirea ce i-au făcut-o ? Care pașă, reîntors în triumf, a fost primit în felul acesta ? Aceste biruințe, acest noroc al lui, au făcut să fie socotit ca ocrotit de o putere divină. Îți spun Marzak, că, dacă tatăl tău ar muri mîine, Sakr-el-Bahr va fi ales pașă al Algerului, în locul său. Și Asad îmbătrînește. De aceea n-a vrut să se ducă la luptă. Se agață de viață și poate că va mai trăi mult. Dar, dacă nu va fi așa, și Sakr-el-Bahr va mai face umbră pămîntului, cînd Allah îl va fi chemat la el, nu îndrăznesc să mă gîndesc care va fi soarta noastră.

— Fi-i-ar groapa blestemată, mormăi Marzak.

— Groapa ? spuse ea, greutatea e cum să i-o săpăm, fără a cădea noi în ea. Șeitan protejează cîinii.

— Duce-s-ar acolo unde e Șeitan ! spuse Marzak.

— Blestemîndu-l, nu ne vom ajuta. Ridică-te, Marzak, și gîndește-te ce e de făcut.

Marzak se sculă cu mișcări feline.

— Ascultă, spuse el. Deoarece trebuie să fac această călătorie cu el, poate că într-o noapte întunecoasă marea îmi va da un prilej.

— Așteaptă ! Lasă-mă să chibzuiesc. Allah îmi va arăta o cale.

Ea bătu din palme și ceru sclavei, care răspunsese la chemarea ei, să vestească pe vizirul Ayoub și porunci să i se prepare o litieră.

— Vom merge în piață, o, Marzak, să vedem pe acei sclavi ai săi. Cine știe, poate putem face ceva prin ei. Viclenia ne va servi mai bine decît forța, în lupta contra acestui fiu al rușinii.

— De i s-ar prăpădi casa, întregi Marzak.

CAPITOLUL IX

CUMPĂRĂTORII

Locul liber dinaintea porților lui Sok-el-Abeed era tixit cu o mulțime zgomotoasă și murdară care în fiecare clipă era înlocuită de alți oameni, ce se revărsau din labirintul străzilor înguste și nepavate. Erau berberi arși de soare, cu mantii lungi, făcute dintr-o bucată și împodobite cu roșu sau portocaliu pe spate, capetele lor rase fiind acoperite cu piei de cămilă. Erau saharowi negri, care umblau aproape goi, și arabi înalți, care părea și mai înalți în îmbrăcămintea lor lungă, albă. Erau mauri sobri și bine făcuți, îmbrăcați în haine de culori țipătoare, ducînd de căpăstru cîte un măgăruș acoperit de zorzoane. Erau togarini, maurii alungați din Andaluzia, care își urmau meseria lor de vînzători de sclavi. Erau evrei băștinași în djellabale negre și evrei botezați, numiți așa pentru că fuseseră crescuți

în țările creștine ale căror haine le purtau. Erau turci levantini, grași și cu mustăți stufoase.

Aci, un vînzător de apă, cu burduful pe spate, își suna clopoțelul ; dincolo, un vînzător de portocale, ținînd pe turbanul său, în echilibru, un coș de fructe aurii, își lăuda marfa. Erau oameni călări pe catîri, pe măgari și pe cai arabi. O amestecătură de culori și de figuri, mișcîndu-se, rînzînd, blestemînd arzătorul soare african, de sub cerul pe care porumbeii roiau. În umbra zidului galben al pieții, era înșirată o ceată de cerșetori și schilozi, ale căror văicăreli umpleau aerul. În apropierea porții, fusese curățat un mic spațiu, în jurul căruia mulțimea stătea roată. În mijlocul spațiului, un meddah — un cerșetor trubadur — cînta, acompaniat de doi ucenici cu o voce nazală, un cîntec nerușinat. Acei din mulțime care erau stăpînii pieței se țineau de o parte și descălecînd afară, treceau pe jos prin poarta prin care nu se admitea trecerea oricui. Înăuntru, spațiul întins de pămînt gol și uscat, înconjurat de pereți colorați de praf, era mai liber. Vînzarea sclavilor nu începuse încă și nici nu era așteptată să înceapă pînă într-o oră, iar între timp avea loc întrecerea între acei negustători care căpătaseră dreptul de a-și ridica barăcile înăuntrul zidului. Erau vînzătorii de lînă, de fructe, de aromate și unul sau doi de bijuterii sau scule prețioase. O fîntînă fusese săpată în mijloc, în formă de octogon, cu un parapet scund, la care urcai pe trei trepte. Pe ultima din acestea stătea un evreu bătrîn și bărbos, cu capul înfășurat într-un turban colorat. Pe genunchii săi ținea o cutie largă, neagră, împărțită în compartimente, fiecare plin cu pietre prețioase, pe care le

oferea spre vînzare. Lîngă el stătea un mic grup de tineri mauri și unul sau doi ofițeri turci, cu care se tocmea bătrînul evreu. Întregul perete de la nord era ocupat de un șopron, al cărui interior era cu totul ascuns de perdele din piei de cămilă, din dosul cărora se strecura un murmur de glasuri omenești. Aceasta era închisoarea unde se țineau sclavii care trebuiau să fie aduși spre vînzare, în ziua aceea. În fața perdelelor, stăteau de gardă o duzină de corsari, însoțiți de servitori negri. În dosul și deasupra peretelui se ridica un minaret și capetele înalte a cîtorva curmali, ale căror frunze lungi atîrnau nemișcate în aerul fierbinte. Deodată, prin mulțimea dinafara porții se stîrni o tulburare. De pe una din străzi veneau șase nubieni corsari cu strigăte de...

— Oâk ! Oâk ! Waria ! Loc ! Faceți loc !

Erau înarmați cu ciomege, cu care deschideau o cărare prin mulțimea deasă, îmbrîncind oamenii la dreapta și la stînga și primind în schimb cele mai felurite blesteme.

— Balâk ! Faceți loc ! Loc pentru stăpînul Asad-el-Din, alesul lui Allah ! Loc !

Mulțimea se dădea înapoi, îngenunchia și saluta, în timp ce Asad-el-Din călărea înainte pe un catîr alb ca laptele, însoțit de Tsamanni, vizirul său, și o ceată de ieniceri cu iataganele lucitoare. Blestemele care întîmpinaseră violența negrilor săi se schimbaseră în binecuvîntări care umpleau aerul.

— Să-ți sporească Allah puterea ! — Să-ți lungească Allah zilele ! — Binecuvîntarea lui Allah asupra ta ! — Allah să-ți trimită cît mai multe bi-

ruințe ! erau binecuvîntările ce-l întîmpinau. El le răspundea ca un om pios ce era.

— Pacea lui Allah asupra credincioșilor profetului ! murmura el ca răspuns, din cînd în cînd, pînă ce ajunse, în sfîrșit, la poartă. Acolo, ceru lui Tsamanni să arunce o pungă cerșetorilor, căci coranul spunea că ceea ce dai unui sărac, Allah îți va înapoia îndoit. Supus legilor, Asad descălecă și intră pe jos în piață. Se opri lîngă fîntînă și cu fața spre șopron, binecuvîntă mulțimea îngenunchiată, poruncindu-i să se ridice. Chemă apoi pe ofițerul lui Sakr-el-Bahr, Ali, care avea în grijă paza prizonierilor din ultima expediție și-i anunță dorința sa de a cerceta prinșii. La un semn al lui Ali, negrii dădură la o parte perdelele, lăsînd lumina soarelui să cadă pe făpturile dinăuntru. Nu erau numai prinșii luați de Sakr-el-Bahr, ci și alții care erau rodul uneia sau a două expediții ale lui Biskaine. Asad privi o adunătură de bărbați și femei — deși femeile erau mai puține la număr — de toate vîrstele, rasele și condițiile. Erau bărbați blonzi din Franța sau din Nord, italieni bronzați și spanioli mîndri, negrii și cercituri, erau bătrîni și tineri și chiar copii, unii bogat îmbrăcați, alții aproape goi. În soarta lor nenorocită erau uniți. Dar nu era o soartă care ar fi putut trezi mila în inima pioasă a lui Asad. Ei erau necredincioși, care nu vor privi niciodată fața profetului, blestemați și nevrednici de mila cuiva. O clipă, privirea lui fu reținută de o tînără spaniolă, cu un păr negru minunat, care stătea cu mîinile strînse într-o atitudine de mare disperare și suferință. Sprijinindu-se de brațul lui Tsmanni stătu privind-o o clipă ; apoi, privirea sa porni mai departe. Deodată, încleștă bra-

ţul lui Tsmanni şi pe faţa lui apăru un mare interes. În fundul şopronului, unde tocmai privea, stătea o femeie minunată, o femeie de o frumuseţe cum doar auzise că există, dar nu văzuse pînă atunci. Era înaltă şi graţioasă, ca un chiparos. Pielea ei era albă ca laptele, ochii ei două safire întunecate, părul de un galben auriu, care părea să strălucească ca însuşi metalul în bătaia soarelui. Era îmbrăcată într-o rochie albă, cu un decolteu care scotea în relief curata-i splendoare a gîtului. Asad-el-Din se întoarse către Ali.

— Ce perlă e aceea care străluceşte acolo ?

— Ea e femeia răpită din Anglia de stăpînul nostru, Sakr-el-Bahr.

Încetişor, ochii paşei se întoarseră asupra ei, cîntărind-o, şi văzu obrajii ei împurpurîndu-se sub jignirea mută a privirii sale stăruitoare. Roşeaţa îi mări frumuseţea.

— Aduceţi-o încoace, porunci scurt paşa.

Fu apucată de doi negri şi se lăsă dusă fără împotrivire, vrînd să arate că nu se teme de orice ar aştepta-o. Un tînăr blond, de lîngă ea, privi speriat cînd fu luată. Apoi, cu un geamăt, făcu un gest de a o opri, dar un bici căzu pe braţele lui întinse trăgîndu-le în jos.

Asad era gînditor. Fenzileh îi ceruse să vie, să vadă fecioara necredincioasă, pentru care Sahr-el-Bahr riscase atît de mult să o aducă din Anglia, încredinţîndu-l că prin ea va găsi dovada necredinţei ce o punea ea pe seama conducătorului corsar. El privi femeia, dar nu descoperi nici o dovadă a celor arătate de Fenzileh că ar putea găsi, şi într-adevăr nici nu o căută. Din curiozitate, ascultase cererea ei.

Dar aceasta şi altele erau uitate acum, în admiraţia acestei minunate frumuseţi nordice. Întinse mîna spre a o apuca de braţ, şi ea se trase înapoi ca şi cum degetele lui ar fi ars. El oftă.

— Cît de necunoscute sînt căile lui Allah. Cum poate răbda el ca un fruct atît de frumos să atîrne în pomul necredinţei !

Tsamanni observîndu-l — se obişnuise să-l linguşească — răspunse :

— Totuşi şi aşa, un credincios al casei profetului îl poate culege. Toate lucrurile sînt posibile lui Allah !

— Totuşi nu e scris în Coran că fiicele necredinţei nu sînt pentru drept-credincioşi ? şi din nou oftă.

Dar Tsamanni, ştiind ce răspuns i-ar place paşei să primească, răspunse după dorinţa lui.

— Allah e mare şi ceea ce s-a întîmplat odată se poate întîmpla din nou, stăpîne.

Ochii lui Asad fulgerară pe vizir cu privirea lor.

— Vrei să spui de Fenzileh ? Dar atunci eram tînăr.

— Se poate să fie scris că vei fi din nou tînăr, stăpîne, murmură Tsamanni.

În mintea lui era mai mult decît numai simpla dorinţă de a-şi linguşi stăpînul. Între el şi Fenzileh era de mult o duşmănie, din cauza geloziei ce o aveau unul pe altul, pentru Asad. Dacă Fenzileh ar fi îndepărtat influenţa vizirului, cîştigul ei s-ar fi mărit. Era un lucru la care ea adesea visase, dar era un vis pe care se temea că nu-l va avea niciodată împlinit, deoarece Asad îmbătrînea şi nu mai era subjugat de farmecele ei. Totuşi, era aici una

care, ca printr-un miracol, îi redeșteptă simțurile adormite.

— E albă ca zăpezile de pe Atlas, dulce ca și curmalele din Tafilalt, murmură pașa fermecat. Dar deodată își reveni și se întoarse mînîat către Tsamanni. Fața ei a fost văzută de o mie de ochi și chiar mai mult, strigă el.

— Chiar dacă a fost așa..., răspunse Tsamanni, dar fu întrerupt de o voce din spatele lui, care de obicei era moale, dar acum era aspră cînd întrebă :

— Cine-i femeia aceasta ?

Mirați, pașa și vizirul se întoarseră. În fața lor stătea Fenzileh, însoțită de Marzak. În spatele lor erau eunucii și litiera în care, nesimțită de Asad, se apropiase. Lîngă litieră stătea vizirul ei, Ayoub-el-Samin.

Asad o privi cu mînie, căci nu-și revenise încă din sila pe care i-o stîrniseră ea și Marzak. Întreruperea și tonul întrebării pusă de ea era mai mult decît putea îngădui demnitatea lui. Niciodată, încă, ea nu îndrăznise atît de mult și nici acum n-ar fi îndrăznit, dacă ura ei nu i-ar fi alungat toată prevederea din minte. Ea văzuse privirea cu care Asad învăluise pe acea sclavă minunată și nu numai gelozia, ci și frica se trezi în ea. Influența ei asupra lui Asad scădea. Pentru a o înlătura cu totul, nu era nevoie mai mult, decît ca el să-și aducă o nouă femeie pentru haremul său. De aici, disperatul ei curaj de a-l înfrunta în față, căci, deși fața îi era acoperită, o mare îndrăzneală îi era întipărită pe fiecare trăsătură. De mînia lui nu se sinchisea.

— Dacă aceasta e sclava adusă de Sakr-el-Bahr din Anglia, atunci zvonurile m-au mințit spuse ea.

Nu merită de loc o călătorie atît de lungă și primejdioasă atîtor vieți de musulmani, pentru a răpi și aduce în Berberia această palidă și urîtă fiică a pierzaniei.

Surpriza lui Asad îi copleși mînia. El nu era atît de iscusit.

— Palidă ? Urîtă ? întrebă el, apoi zîmbi cu îngăduință. Am observat de acum că ai început să surzești și acum se pare că ți-a slăbit și vederea. Desigur că îmbătrînești, și o privi cu niște ochi atît de compătimitori că ei îi veni să turbeze. El se apropie de ea. Prea mult ai stăpînit haremul meu, cu felul tău necredincios, european, de a fi, murmură el, așa încît numai cei doi din apropierea imediată îi auziră cuvintele supărătoare. Ai devenit chiar de nesuferit în ochii credincioșilor, adăugă el, cu ciudă. Ar fi bine poate să înlături toate acestea.

Se întoarse apoi brusc și cu un gest porunci lui Ali să ducă sclava înapoi. Sprijinindu-se de brațul lui Tsamanni, făcu cîțiva pași spre intrare, apoi se opri și se întoarse iar către Fenzileh.

— Urcă-te în litieră, îi porunci el cu asprime, coborînd-o astfel în ochii tuturor, și du-te acasă acolo unde trebuie să stea o soție musulmană. Niciodată să nu mai stai în picioare, într-un loc public.

Ea îl ascultă, fără murmur, și el așteptă cu Tsamanni la poartă, pînă ce litiera ei ieși însoțită de Ayoub și Marzak, fiecare mergînd de o parte a ei și neîndrăznind să privească în ochii furioși ai pașei Asad privi încruntat după litieră, cu buzele strînse batjocoritor.

— După cum pălește frumusețea ei, tot așa îi pălesc și simțurile, mormăi el... Îmbătrînește Tsamanni, și nu mai e demnă de a fi tovarășa unui credincios al casei profetului. Ar fi poate un lucru plăcut, în văzul lui Allah, înlocuirea ei.

Și apoi, referindu-se la cealaltă, privirea i se întoarse la șopronul ale cărui perdele erau acum lăsate și schimbă glasul.

— Ai observat, Tsamanni, cu ce grație s-a mișcat ? Mlădios, nobil, ca o gazelă tînără. Într-adevăr, atîta frumusețe nu a fost încă dăruită de către Allah vreunei musulmane.

— Poate că a fost trimisă pentru a mîngîia pe un dreptcredincios, spuse șiretul vizir. Lui Allah toate lucrurile îi sînt cu putință.

— Ce altceva, într-adevăr ? spuse Asad. A fost scris, și tot așa cum nimeni nu poate avea ce nu i-a fost scris, tot așa cineva trebuie să aibă ce i-a fost scris. M-am hotărît. Stai aici, Tsamanni. Rămîi la vînzare și cumpăr-o. Va fi învățată adevărata credință și va fi scăpată din iad.

Porunca venise, porunca dorită cu atîta ardoare de Tsamanni. El își supse buzele.

— Și prețul, stăpîne ? întrebă el încet.

— Prețul ? se miră Asad. Nu ți-am spus s-o cumperi ? Adu-mi-o chiar la prețul de 1 000 de taleri.

— 1 000 de taleri ! repetă uimit Tsamanni. Allah e mare.

Dar Asad îl părăsise de acum și ieșise afară prin poartă, unde mulțimea izbucni în strigăte, la vederea lui. Era minunat că Asad îi ceruse să rămînă

la vînzare. Dar dalalul n-ar fi dat nici un sclav, fără bani gheață, și Tsamanni nu avea o sumă prea mare asupra sa. Deci, pentru a împlini dorința stăpînului său, se îndreptă către Kasbah. Mai era un ceas, înainte de a începe vînzarea și avea deci timp să se ducă și să se întoarcă. Se întîmplă însă că Tsamanni era răutăcios, și în ura pe care o avea demult, în tăcere, pentru Fenzileh, cuprindea și pe servitorii ei. Nu era nimeni pe lume care să-i fi pricinuit un dispreț mai mare decît uriașul ei eunuc, Ayoub-el-Samin. Era scris, de asemeni, că în curtea Kasbah-ului să dea peste Ayoub, care, din ordinul stăpînei sale îl aștepta.

— Allah să-ți ocrotească sănătatea, Tsamanni, fu salutul lui curtenitor. Ești purtător de vești ?

— Vești ? Ce vești ? întrebă Tsamanni. Nici una care să-ți bucure stăpîna.

— Îndură-te Allah ! Ce mai e acum ? Privește pe acea sclavă frumoasă ?

Tsamanni zîmbi, lucru care mînie pe Ayoub, căci simțea că terenul devine nesigur ; dacă influența stăpînei sale era slăbită, atunci și el ajungea ca praful, sub papucii lui Tsamanni.

— Pe Coran, te temi, Ayoub ? îl batjocori Tsamanni. Grăsimea ta tremură toată. Și bine face, căci zilele tale sînt numărate, o, tu, tată al nimicului.

— Îți bați joc de mine, cîine ? răspunse vocea mînioasă a celuilalt.

— M-ai numit cîine ? Tu ? Du-te și spune stăpînei tale că stăpînul meu mi-a cerut să cumpăr acea sclavă pentru el. Spune-i că stăpînul meu o va

lua de soție, învățînd-o adevărata credință. Adaugă că am ordin să o cumpăr chiar la prețul de 1 000 de taleri. Du-i această veste, tu tată al vîntului, și Allah să-ți ierte prostia !

Plecă, surîzînd batjocoritor.

— Să-ți piară fiii, și fiicele să-ți ajungă prostituate, răcni eunucul, înnebunit de aceste vești teribile și de blestemele ce le însoțiseră.

Dar Tsamanni rîse doar, răspunzîndu-i peste umăr.

— Să-ți ajungă fiii sultani cu toții, Ayoub !

Tremurînd încă de mînia pe care i-o stîrniseră noutățile, Ayoub fugi la stăpîna sa, cu această veste grozavă. Ea îl ascultă cu o furie mută. Apoi, începu să-și blesteme stăpînul și sclava, rugîndu-se de Allah să le sfarme oasele, să le înnegrească fețele și să le învinețească carnea, cu toată evlavia uneia născută și crescută în adevărata credință. Cînd își reveni din această izbucnire de furie, rămase tăcută. La urmă sări în sus și ceru lui Ayoub să vadă dacă nu ascultă nimeni pe la uși.

— Trebuie să lucrăm, Ayoub, și repede. Altfel sînt distrusă și, odată cu mine, va fi distrus și Marzak, care singur n-ar putea să reziste tatălui său. Sakr-el-Bahr ne va preface în țărînă. Ea tresări la un gînd, care-i veni năvalnic în minte. Pe Allah ! Desigur că el a adus-o cu o anumită intenție pe această fecioară, aici. Dar trebuie să-l împiedicăm și pe Asad, de asemeni, sau vei fi și tu distrus, Ayoub.

— Să-i împiedicăm ? întrebă vizirul, minunîndu-se de tăria minții cu care era înzestrată această femeie. Să-i împiedicăm ? repetă el.

— În primul rînd, Ayoub, nu trebuie să pună mîna pe această sclavă.

— Bine gîndit. Dar cum ?

— Cum ? Nu poți oare găsi un mijloc ? Nu ai de loc puțină minte în capul tău gros ? Trebuie să-l întreci pe Tsamanni la licitație, sau, și mai bine, pune pe altcineva în locul tău să cumpere pe această fată, pentru mine. Apoi vom face în așa fel ca să dispară în liniște și repede, înainte ca Asad să poată găsi vreo urmă de a ei.

— Și... și prețul ? Te-ai gîndit la preț, o, Fenzileh ? Ce se va întîmpla cînd Asad va afla de acest lucru ?

— Nu va afla, răspunse ea. Sau dacă va afla, fata va fi de mult vîndută și va trebui să se supună față de ce i-a fost scris. Fii sigur că-l vom sili la aceasta.

— Stăpînă, stăpînă ! strigă Ayoub, frîngîndu-și degetele sale groase. Nu îndrăznesc să fac aceasta !

— Nu îndrăznești ? Dacă îți cer să cumperi pe această fată și-ți dau banii trebuincioși, ce altceva te mai privește, cîine ? Ce ai altceva de făcut ? Vino să-ți dau banii, toți pe care-i am, adică vreo 1 500 de taleri, iar ce-ți rămîne de la cumpărare sînt ai tăi.

El se gîndi un moment și văzu că dînsa are dreptate. Nimeni nu putea să-l învinovățească, pentru că executa ordinele primite. Și desigur că va avea de cîștigat. Ar fi fost frumos să întreacă pe acel cîine de Tsamanni și să-l trimită acasă cu mîna goală, pentru a face față mîniei pașei. Își ridică mîinile și salută cu un adînc respect.

CAPITOLUL X

PIAŢA DE SCLAVI

La Sok-el-Abeed era ora vînzării anunţată prin sunete de trompete şi bătăi de tobă. Neguţătorii, cărora le fusese îngăduit să vîndă înăuntrul zidului, îşi închiseră barăcile. Ovreiul vînzător de diamante îşi închise cutia, părăsind treptele fîntînii, care trebuiau să fie libere pentru cumpărătorii mai de seamă ai pieţii. Aceştia se grăbeau să le ocupe, în timp ce restul mulţimii se aduna în faţa pereţilor dinspre sud şi vest. Veniră negri purtători de apă, împodobiţi cu turbane albe, în mîini cu căuşe pline cu apă, făcute din frunze mari de palmier. Stropiră pămîntul, pentru a face să se potolească praful, stîrnit de mulţimea de picioare. Trompetele încetară un moment, apoi izbucniră într-un sunet răsunător, pentru a se stinge apoi de tot. Lumea de la poartă se dădu înapoi, pentru a face cărare, prin care intrară, încet şi majestuos, trei dalali înalţi, îmbrăcaţi din cap pînă în picioare într-un alb nepătat. Se opriră la capătul dinspre apus al lungului perete, şeful dalal stînd puţin înaintea celorlalţi. Flecăreala vocilor se stinse de tot, cînd ei se opriră. În atitudinea solemnă şi gravă a dalalilor era ceva aproape sacerdotal, aşa că tăcerea mulţimii dădu afacerii înfăţişarea unei slujbe religioase. Şeful dalal stătu un moment ca înmărmurit, cu ochii ficşi ; apoi cu mîinile întinse, ca pentru a primi o binecuvîntare, îşi ridică glasul într-o rugăciune monotonă.

În numele lui Allah milostivul care-a creat omul din sînge închegat şi tot ceea ce e în cer şi pe pă-

mînt. Laudă Lui, care e puternic și înțelept ! A Lui e împărăția cerului și a pămîntului. El dă viață și ucide și El are putere asupra tuturor lucrurilor. El e primul și ultimul, văzutul și nevăzutul, el știe toate lucrurile.

— Așa e, rosti mulțimea.

— Binecuvîntarea lui Allah și a profetului nostru Mahomed, asupra acestei piețe și asupra celor care vînd și cumpără împreună. Să le întărească sănătatea și să le lungească zilele pentru a-i aduce slavă Lui.

— Așa să fie, răspunse mulțimea cu ușurare, ieșind din atitudinea încordată a rugăciunii.

Dalalul bătu din palme. Perdelele șopronului fură trase, dezvelind mulțimea de sclavi, vreo trei sute, așezați în trei despărțituri. În fața despărțiturii din mijloc — aceea în care erau Lionel și Rosamund — stăteau doi tineri uriași nubieni, care așteptau cu nepăsare soarta ce li se pregătea. Ei atraseră atenția dalalului și, deși felul obișnuit era ca un cumpărător să arate sclavii pe care vroia să-i cumpere, totuși dalalul însuși arată acea pereche uriașă corsarilor de pază. Cei doi negri fură aduși în fața dalalului.

— O frumoasă pereche, anunță dalalul, cu mușchi și mădulare puternice, după cum vedeți. Ar fi rușinos să-i despărțiți. Cine are nevoie de o pereche așa de bună de muncitori, să spună ce preț vrea să dea.

El înconjură fîntîna cu sclavii, urmat de corsarii care-i aduceau din urmă pentru ca toți cumpărătorii să-i poată vedea și cerceta. În rîndurile mul-

ţimii de lîngă poartă stătea Ali, trimis de Othmani, pentru a cumpăra vreo 20 de oameni vînjoşi, trebuincioşi, pentru a forma ceata necesară galerei lui Sakr-el-Bahr. I se ceruse stăruitor să nu cumpere decît cea mai bună marfă ce i se putea oferi, cu o singură excepţie. Pe galeră n-avea nevoie de slăbănogi, care să-i necăjească pe paznici cu leşinurile lor. Ali comunică aceste nevoi dalalului.

— Am nevoie de oameni solizi ca aceştia, pentru vîslele lui Sakr-el-Bahr, spuse el cu importanţă, atrăgînd asupra lui privirile mulţimii şi îngîmfîndu-se de aceste priviri de admiraţie, adresate unuia din ofiţerii lui Oliver-Reis, piratul care era mîndria lor.

— S-au născut pentru vîsle, o, Ali-Reis, îi răspunse solemn dalalul. Cît dai pentru el ?

— 200 taleri pentru pereche.

Dalalul păşi mîndru înainte, cu sclavii după el.

— Mi s-au oferit 200 de taleri pentru o pereche de sclavi puternici, aduşi prin ocrotirea lui Allah în această piaţă. Cine dă 50 de taleri mai mult ?

Un maur impunător, într-o mantie albastră, se ridică de pe treptele fîntînii, în timp ce dalalul trecu pe lîngă el, şi sclavii, simţind aici un cumpărător şi preferînd orice serviciu decît cel al galerei cu care erau ameninţaţi, îngenuchiară şi-i sărutară mîinile şi picioarele. Liniştit, acesta le pipăi muşchii, le examină gura şi apoi dinţii.

— 220 pentru o pereche, spuse el şi dalalul trecu înainte, anunţînd preţul ce i se oferise. Ajunse astfel iarăşi în faţa lui Ali.

— 220 e preţul acum, o, Ali ! Pe Coran, preţuiesc 300. Oferi 300 ?

— 230, fu răspunsul.

Dalalul se întoarse către maur.

— 230 e prețul acum, o, Hamet. Oferi încă 20 ?

— Eu, nu ! Pe Allah, spuse Hamet, lasă-l să-i aibă el.

— Încă 10 taleri, mai stărui dalalul.

— Nici un gologan !

— Sînt ai tăi atunci, o, Ali, pentru 230. Mulțumește lui Allah, pentru o așa de bună afacere.

Nubienii fură luați în primire de oamenii lui Ali, iar cei doi asistenți ai dalalului înaintară pentru a încheia socoteala cu corsarul.

— Așteptați, așteptați, spuse el. Nu e numele lui Sakr-el-Bahr o garanție destul de bună ?

— Nezdruncinata lege a cumpărării e că banii trebuiesc plătiți înainte ca sclavul să părăsească piața, o, Ali !

— Știu, fu răspunsul nerăbdător. Și voi plăti înainte de a părăsi piața. Dar mai vreau și alții încă să vom face o singură socoteală pentru toți. Pe omul acela, de colo, am ordin să-l cumpăr pentru căpitanul meu, și arătă pe Lionel care stătea lîngă Rosamund, ca o întrupare a slăbiciunii și debilității.

O licărire de uimire se aprinse în ochii dalalului, dar se grăbi să o stingă.

— Aduceți încoace pe acel necredincios blond, porunci el.

Corsarii întinseră mîinile către Lionel. El încercă o luptă zadarnică, dar se observă că femeia de lîngă el îi șoptise ceva repede, după care împotrivirea lui încetă și se lăsă să fie tîrît în mijlocul pieții.

— Îl vrei pentru vîslă, Ali ? strigă Ayoub-el-Samin, glumă ce provocă un rîs general.

— Pentru ce altceva ? răspunse Ali. Va fi ieftin de altfel.

— Ieftin ?, întrebă dalalul surprins. Nu. E destul de tînăr. Cît oferi ? 100 de taleri ?

— 100 de taleri ? strigă Ali, 100 de taleri pentru acest pachet ambulant de oase ? Ma-sh-Allah ! 5 taleri ofer, o, dalale.

Din nou un rîs străbătu mulțimea. Dar dalalul privi cu ciudă împrejur. Ceva din rîsul acesta părea că-i atinge pe el și nu era o persoană care să se facă de rîs.

— Aceasta e o glumă, stăpîne, spuse el cu un aer iertător. Să-i vezi trupul.

El făcu semn unui corsar și cămașa lui Lionel fu sfîșiată și luată jos, lăsîndu-l gol pînă la brîu, desvelind o conformație neașteptată. Indignat, Lionel încercă să se împotrivească, dar o lovitură de bici a unui corsar îl aduse la realitate.

— Privește-l acum ? spuse dalalul, arătînd trupul alb. Vezi ce dinți excelenți ?

El apucă capul lui Lionel și-l forță să deschidă gura.

— Da !, spuse Ali, dar are brațe de femeie.

— E o vină pe care vîsla o va îndrepta, stărui dalalul.

— Păcătos bătrîn ! izbucni Lionel, într-o pornire de mînie.

— Blestemă în limba sa necredincioasă, spuse Ali. Nu are o fire liniștită, vezi ? Am spus 5 taleri. Nu voi da mai mult.

Cu o ridicare din umeri, dalalul își începu mersu-i în jurul fîntînii, cu Lionel după el. Aci, unul

părea că vrea să-l oprească, dincolo altul, dar nimeni nu părea hotărît să-l cumpere.

— 5 taleri e prețul înjositor ce mi s-a oferit pentru acest tînăr frumos, strigă dalalul. Nu vrea un drept-credincios să plătească 10 pentru el? Nu vrei tu, o, Ayoub? Tu, Hamet, 10 taleri?

Dar unul după altul, toți cei întrebați clătinară capul. Îndărătnicia întipărită pe fața lui Lionel nu era prea îmbietoare.

Ei mai văzuseră asemenea sclavi și experiența le spunea că asemenea oameni nu se lasă stăpîniți ușor. Afară de asta, deși bine făcut, mușchii săi erau prea slabi, carnea îi părea prea moale și fragedă. La ce putea servi un sclav neîntărit încă, care putea muri în timpul procesului? Chiar la 5 taleri era prea scump. Deci, dalalul dezgustat se întoarse la Ali.

— E al tău atunci, pentru 5 taleri, Allah să-ți ierte zgîrcenia.

Ali făcu un semn și oamenii săi apucară pe Lionel, ducîndu-l lîngă cei doi negri cumpărați înainte. Și apoi, înainte ca Ali să poată cere alt sclav, un bătrîn ovrei înalt, îmbrăcat în haine negre ca un senior castilian, cu un guler mare alb și un mare pumnal atîrnînd din centura sa de aur masiv, atrase atenția dalalului.

În despărțitura adăpostind captivii ultimelor raiduri ale lui Biskaine stătea o fată andaluză de vreo 20 de ani de o frumusețe curat spaniolă. Fața ei era de o paloare de ivoriu, părul ei des era negru ca pana corbului, sprîncenele îi erau fin desenate și ochii de un căprui adînc. Era îmbrăcată ca o țărancă din Castilia. Ochii îi priveau sălbatic, dar

asta nu-i strica nimic din frumusețe. Ea atrăsese atenția ovreiului și nu era cu neputință ca ea să-i fi stîrnit dorința de a se răzbuna, pentru toate suferințele îndurate de oamenii din rasa lui, de la oamenii din neamul ei. Se poate să se fi gîndit la ghetourile distruse, la fecioarele evreice batjocorite și la copiii de ovrei măcelăriți în numele Dumnezeului Spaniei catolice, căci în ochii săi negri era o privire de ură, cînd ridică mîna spre a o arăta.

— Colo e o fecioară castiliană, pentru care voi plăti 50 de taleri, o, dalalule, anunță el.

Dalalul făcu un semn, în urma căruia corsarii o aduseră zbătîndu-se în fața lui.

— Atîta frumusețe nu se poate vinde pentru 50 de taleri, o, Ibrahim, spuse el. Aici, Yusuf va plăti 60, și rămase în așteptare în fața unui maur înalt.

Maurul însă clătină capul.

— Allah știe că am trei soții, care i-ar distruge frumusețea deodată. Lasă-mă, deci, în pace.

Dalalul înaintă, cu fata după el, iar la fiecare încercare de a fi oprită, ea blestema într-o curată castiliană. Își înfipse unghiile în brațul unuia și scuipă cu furie în față, pe unul din corsarii care o împingeau. Ochii măriți ai lui Rosamund se umplură de groază observînd-o, o groază împotriva soartei ce aștepta pe acest sărman copil, cît și împotriva felului cum se lupta să scape de ei. Se întîmplă ca frumusețea ei să impresioneze pe un turc levantin. El se ridică de pe treptele fîntînii.

— 60 de taleri voi plăti pentru bucuria de a îmblînzi această pisică sălbatică, spuse el.

Dar Ibrahim nu se lăsă întrecut. Oferi 70, turcul urmă cu 80 și Ibrahim ridică din nou prețul la 90, apoi urmă o pauză. Dalalul se înfurie pe turc.

— Vrei să te lași bătut de un israelit? Să fie dată această minunată fată unui stricat al Scripturii, unui moștenitor al iadului, unuia a cărui rasă e spurcată? E o rușine pentru un drept-credincios.

Întrebat astfel, turcul aferi încă 5 galbeni, dar cu șovăială. Ovreiul însă, înfierbîntat de aceste vorbe împotriva lui, scoase o pungă grea din centură.

— Aici sînt 100 de taleri, spuse el. E prea mult, dar îi dau.

Acum, limba seducătoare și blîndă a dalalului nu mai apucă să spună nimic, căci turcul se așeză la loc, cu un gest de nepăsare.

— I-o las lui, spuse el.

— E a ta, atunci, Ibrahim, pentru 100 de taleri.

Ovreiul plăti asistenților dalalului și înaintă pentru a-și lua fata. Corsarii o împinseră înaintea lui, și o clipă brațele lui o apucară.

— M-ai costat scump, tu fiică a Spaniei, spuse el. Dar sînt mulțumit. Vino! și încercă să o ia de acolo.

Cu iuțeala unei pantere, ea se liberă și se repezi cu unghiile la fața lui. Cu un strigăt de durere, el îi dădu drumul și în acel moment, iute ca fulgerul, ca smulse pumnalul din centura bătrînului.

— Vlaga mea Dios! strigă ea și, înainte ca cineva să o poată împiedica, își înfipse pumnalul în piept și căzu horcăind, la picioarele ovreiului. O tuse convulsivă și apoi rămase nemișcată, în vreme ce Ibrahim o privea cu groază, iar în piață se auzi un murmur de milă. Rosamund se sculase și obrajii

ei palizi se împurpurară. Dumnezeu îi arătase calea, prin acea sărmană spaniolă, și desigur că Dumnezeu îi va da același curaj, cînd va fi rîndul ei. Se simți deodată mai ușurată. În sfîrșit, Ibrahim se trezi din uimirea sa. Păși încet pe lîngă cadavru, în fața dalalului.

— E moartă, bîlbîi el. Sînt înșelat. Dă-mi înapoi aurul!

— Trebuie să dăm înapoi prețul fiecărui sclav care moare? întrebă dalalul.

— Dar nu-mi fusese încă înmînată, se supără ovreiul. Mîinile mele n-o atinseseră. Dă-mi înapoi aurul.

— Minți, fiu de cîine, răspunse acesta furios. Era a ta de acum. Am declarat-o a ta. Iați-o, îți aparține.

Ovreiul, cu fața roșie, se căznea să respire.

— Cum? se înnecă el. Să pierd 100 de taleri?

— Ce e scris e scris, răspunse nepăsător dalalul.

— Dar n-a fost scris niciodată că...

— Liniște, îl întrerupse dalalul. Dacă n-ar fi fost scris, nu s-ar fi întîmplat. E voința lui Allah! Cine îndrăznește să i se împotrivească?

Mulțimea începu să murmure.

— Vreau cei 100 de taleri ai mei, stărui ovreiul

Murmurul mulțimii se schimbă în zbiarăte.

— Ai auzit? spuse dalalul. Allah să te ierte că tulburi liniștea acestei pieți. Pleacă, înainte de a ți se întîmpla ceva rău.

— Pleacă de aici! răcnea mulțimea și unii înaintară amenințător către nenorocosul Ibrahim. Afară păcătosule! Murdarule! Spurcatule! Cîine! Afară!

Atît de tari erau zbiarătele, feţele care îl priveau şi pumnii ce se îndreptau asupra lui, pline de atîta ură, încît, în spaima lui, Ibrahim îşi uită paguba.

— Plec ! Plec ! spuse el şi se îndepărtă în grabă.

Dar dalalul îl trase înapoi.

— Ia-ţi dreptul ! spuse el, arătînd corpul neînsufleţit.

Şi astfel Ibrahim fu nevoit să sufere batjocura de a-şi chema sclavii, să ducă afară trupul neînsufleţit, pentru care plătise atîta aur. La poartă se opri :

— Îmi voi cere dreptul la paşă, ameninţă el. Asad-el-Din e drept şi-mi va înapoia banii.

— Aşa va face, spuse dalalul, cînd vei putea preface moartea în viaţă, şi se întoarse către grasul Ayoub, care-l trăgea de mînecă.

El îşi aplecă puţin capul, pentru a auzi vorbele şoptite de vizirul Fenzileh-ei. Apoi, ascultîndu-le, porunci să fie adusă Rosamund. Ea nu opuse nici cea mai mică rezistenţă, înaintînd ca o somnambulă. În văzul întregii pieţe, ea stătea lîngă dalal în timp ce el îi arăta meritele, în limba francă care era înţeleasă de majoritatea celor de faţă, o limbă pe care cunoştinţa ei despre franceză o făcea s-o înţeleagă, spre marea ei oroare. Primul care făcu o ofertă fu acel maur înalt, care încercase să cumpere pe cei doi nubieni uriaşi. El se ridică, pentru a o privi mai bine şi fusese se vede mulţumit, căci preţul oferit fu unul bun, şi-l oferise cu siguranţa că nu va fi întrecut.

— 100 de taleri pentru această fată.

— Nu e destul. Privește albeața feței ei, spuse dalalul, plecînd înainte.

— 150 spuse turcul levantin, cu o plesnitură din degete.

— Nu e destul, încă. Privește statura cu care a înzestrat-o Allah. Vedeți nobila linie a capului, luciul ochilor! Pe Allah, e vrednică de a onora însuși haremul Sultanului.

Nu spunea mai mult decît recunoșteau însuși cumpărătorii că e adevărat, și o tulburare se stîrni în rîndurile lor nepăsătoare. Un maur tagarin, numit Yusuf, oferi îndată 200. Dar dalalul continua să o laude înainte. Îi ridică unul din brațe, pentru a fi cercetat, și ea se supuse cu ochii plecați.

— Priviți aceste mădulare mai moi decît mătasea arabă și mai albe decît ivoriul. Priviți aceste buze roșii ca focul. Prețul e acum 200 de taleri. Ce oferi tu, o Hamet?

Hamet era necăjit de prețul ridicat.

— Pe Coran, am cumpărat trei frumoase fete pe un preț mai mic.

— Vrei să compari orice altă fată, cu această frumusețe de femeie?

— 210, atunci, fu răspunsul morocănos al lui Hamet.

Tsamanni crezu că e timpul să intervină.

— 300, spuse el cu înfrigurare, pentru a sfîrși treaba, și...

— 400, răsună o voce ascuțită din spatele lui.

Se întoarse uimit și văzu pe Ayoub. Un murmur trecu prin rîndurile cumpărătorilor. Norodul își întinse gîtul înainte, pentru a putea vedea pe acest cumpărător cu mîna largă. Yusuf tagarinul, se ridică

înfuriat. El strigă că niciodată praful pieței din Alger nu se va mai aduna pe papucii săi, căci nu va mai veni niciodată aici, să cumpere sclavi.

— Pe oazele lui Zem-Zem, jură el, toți oamenii sînt nebuni în piața aceasta. 400 de taleri pentru o franceză! Să vă dea Allah mintea care vă lipsește, și, în dezgustul său, păși către poartă, făcîndu-și loc cu coatele și ieși.

Altfel ar fi auzit prețul ei urcîndu-se. În timp ce Tsamanni își revenea din uimirea stîrnită de acest nou cumpărător, dalalul îmbia pe turc.

— E o nebunie, se plînse acesta, dar mi-a plăcut și poate că Allah mă va ajuta s-o aduc la adevărata credință, făcînd-o demnă pentru haremul meu. 420 de galbeni atunci, o dalale, și Allah să-mi ierte risipa.

— 500, rosti laconic Tsamanni.

— Allah! strigă turcul, ridicîndu-și mîinile la cer, și....

— Y-Allah! repetă mulțimea.

— 550, răsună vocea lui Ayoub, acoperind murmurul mulțimii.

— 600, răspunse Tsamanni liniștit.

Și acum atît de mare era tulburarea pentru aceste prețuri nemaiauzite, încît dalalul fu nevoit să-și ridice vocea și să ceară tăcere. Cînd liniștea se așternu din nou, Ayoub ridică prețul la 700.

— 800 spuse Tsamanni cu dezamăgire.

— 900, răspunse Ayoub.

Tsamanni se întoarse către el furios.

— E o glumă, tată al vîntului? strigă el cu un rîs nervos, stîrnit de această înciudare.

— Dacă ești glumeț, răspunse Ayoub, cu o liniște forțată, te va costa scump gluma.

Cu o ridicare din umeri, Tsamanni se întoarse către dalal.

— 1 000 de taleri, spuse el scurt.

— Tăcere ! strigă dalalul din nou. Tăcere și slavă lui Allah care trimite prețuri bune.

— 1 100, spuse Ayoub nepăsător.

Și acum, Tsamanni nu numai că se văzu întrecut dar atinsese limita îngăduită de Asad. Nu îndrăznea să meargă mai departe, fără a fi cercetat pe pașă întîi. Totuși, dacă părăsea piața cu acest gînd, Ayoub ar fi luat în acest timp fata. Se găsi între spadă și perete. Pe de o parte, dacă se lăsa întrecut, stăpînul său îl putea pedepsi pentru dezamăgirea-i pricinuită. Pe de altă parte, dacă continua această licitație nebunească, risca să dea banii de la el. El se întoarse către mulțime, gesticulînd furios.

— Pe barba profetului, acest tată al vîntului își bate joc de noi. Nu are intenția să cumpere. Ce om a mai auzit oferindu-se un astfel de preț pentru o sclavă ?

Răspunsul lui Ayoub fu convingător. Scoase o pungă mare și o aruncă pe pămînt, unde căzu cu un zornăit.

— Aici e garanția mea, răspunse el, încîntîndu-se de necazul și mînia dușmanului său. Să-ți număr 1 100 de taleri, dalale ?

— Dacă vizirul Tsamanni e mulțumit.

— Știi tu pentru cine cumpăr ? răcni Tsamanni. Pentru însuși pașa Asad-el-Din, alesul lui Allah. El înaintă către Ayoub, cu mîinile întinse. Ce-i vei

spune, ciine, cînd te va chema să-i dai socoteală că l-ai concurat ?

Dar Ayoub rămase liniștit în fața furiei lui. El își întinse mîinile sale grase, cu ochii surîzători.

— Cum să fi știut, dacă Allah nu m-a făcut atotștiutor ? Ar fi trebuit s-o spui mai devreme. Așa voi răspunde pașei, cînd mă va întreba și pașa e drept.

Și astfel stătură, privind unul la altul, pînă ce dalalul îi chemă din nou la realitate.

— Prețul e acum 1 100 de taleri. Vrei să te lași bătut vizire ?

— Deoarece Allah vrea, n-am să merg mai departe.

— Atunci la 1 100 de taleri Ayoub, ea e...

Dar licitația nu se sfîrșise încă. Din mulțimea strînsă în jurul porții, răsună un glas puternic...

— 1 200 de taleri pentru fata franceză !

Dalalului care crezuse că marginile nebuniei fuseseră ajunse, îi veni aproape să cadă de uimire. Mulțimea răcnea zăpăcită și entuziasmată, iar Tsamanni se lumină la față, gîndindu-se că poate și Ayoub va fi învins. Mulțimea se desfăcu repede și în golul lăsat păși Sakr-el-Bahr. Ei îl recunoscură imediat și numele îi fu ridicat în slavă de acea mulțime, care îl idolatriza. Acest nume berber, nu atrăsese atenția Rosamundei și cum stătea cu spatele la poartă nu-l văzuse imediat. Dar îi recunoscuse vocea și se cutremură. Ea nu-și putea da seama care sînt gîndurile lui, dar acum, cînd îi auzi vocea, înțelese. El stătuse ascuns în mulțime, așteptînd să mai rămînă un singur cumpărător și apoi ieși în față, pentru a o cumpăra pentru el, sclava sa ! Ea

închise ochii un moment, rugîndu-se lui Dumnezeu să nu-i izbutească intenția. Orice soartă, afară de aceasta. Nu-i va face plăcerea nici măcar de a se sinucide în fața lui, ca tînăra andaluză. O clipă păru că i se învîrtește pămîntul sub picioare. Apoi, amețeala trecu și redeveni stăpînă pe sine. Auzi mulțimea tunînd...

— Ma-sh-Allah ! și Sakr-el-Bahr ! iar pe dalal cerînd zadarnic tăcere.

Cînd în sfîrșit zgomotul se potoli, ea auzi strigătul lui.

— Slavă lui Allah, care trimite cumpărători bogați ! Ce spui, o vizire Ayoub ?

— Da ! îl batjocori Tsamanni. Ce spui acum ?

— 1 300, spuse Ayoub, șovăind.

— Încă 100, o, dalale, se auzi liniștită vocea lui Sakr-el-Bahr.

— 1 500, gemu Ayoub, atingînd astfel nu numai limita impusă de stăpîna sa, ci și limita veniturilor ce le avea la dispoziție.

Cu această ofertă dispăruse de asemeni orice nădejde de cîștig din partea sa. Dar Sakr-el-Bahr, nemișcat ca însuși soarta, spuse din nou...

— Încă 100, o dalale !

— 1 600 de taleri ! strigă dalalul, mai mult din uimire, decît pentru a anunța prețul atins. Apoi, stăpînindu-și emoția, înclină respectuos capul și făcu mărturisirea credinței sale. Toate lucrurile sînt cu putință lui Allah, dacă le voiește. Laudă lui, care trimite astfel de cumpărători.

Se întoarse către uimitul Ayoub care era atît de mirat, încît Tsamanni privindu-l se mîngîie pentru înfrîngerea sa, gustînd dulceața răzbunării.

— Ce mai spui acum, o, vestitule vizir ?

— Spun, se înecă Ayoub, că deoarece are ocrotirea lui Șeitan, trebuie să-l las să cîștige.

Dar vorbele jignitoare îi amuțiră pe buze, cînd mîna mare a lui Sakr-el-Bahr îl apucă de ceafa sa groasă, în răcnetul mulțimii care îl aproba.

— Prin ocrotirea lui Șeitan ai spus, tu, cîine, fără de sex ? spuse Sakr-el-Bahr și-și încordă încleștarea, încît vizirul se zbătu de durere.

Capul îi fu îndoit în jos, pînă ce corpul său gras nu se mai împotrivi și se întinse în praful pieței.

— Să te strîng de gît, tată al murdăriei, sau să-ți înmoi carnea sub biciurile care te vor învăța cum trebuie să vorbești ?

În timp ce vorbea, apăsa fața eunucului de pămînt.

— Milă ! se rugă vizirul. Îndurare, o, puternice Sakr-el-Bahr !

— Retrage-ți vorbele, porcule. Spune că ești un mincinos și un cîine.

— Le retrag. Am minţit prosteşte. Puterea ta e recompensa dăruită de Allah, pentru biruințele tale glorioase asupra necredincioșilor.

— Scoate limba ta rea, spuse Sakr-el-Bahr, și curăță-o în praf. Scoate-o am spus !

Ayoub îl ascultă înciudat, în timp ce Sakr-el-Bahr dădu drumul strînsorii și îngădui nefericitului să se ridice, pe jumătate înecat în praf, cu fața albă, în bătaia de joc a mulțimii.

Ayoub se îndepărtă în grabă, sub glumele batjocoritoare ale lui Tsamanni, în timp ce Sakr-el-Bahr se întoarse spre dalal.

— La 1 600 de taleri această sclavă e a ta, o, Sakr-el-Bahr, tu glorie a Islamului. Allah să-ți sporească victoriile !

— Plătește-i Ali ! spuse scurt corsarul și înaintă, pentru a-și lua în primire cumpărătura.

Stătea acum față în față cu Rosamund pentru prima oară, din ziua aceea cînd o vizitase în cabina vasului. Ea îi aruncă o privire disprețuitoare, apoi, dîndu-și seama de grozăvia împrejurării în care se găsea, se trase înapoi cu o paloare de moarte întipărită pe față. În pedeapsa dată lui Ayoub, ea avusese dovada brutalității de care era în stare, și nu știa că acest act de brutalitate fusese pregătit și folosit numai pentru a o înfricoșa. O cîntărea acum, cu un zîmbet crud, numai pentru a-i spori groaza.

— Vino ! spuse el în englezește.

Ea se dădu în spatele dalalului, ca pentru a căuta ocrotire, dar el înaintă, o apucă de mîini și aproape o azvîrli nubienilor săi, Abiad și Zad-Zer care-l urmau.

— Acoperiți-i fața, porunci el. Duceți-o la mine acasă. Plecați !

CAPITOLUL XI

ADEVĂRUL

Soarele apunea încet, cînd Sakr-el-Bahr cu nubienii săi și o mică ceată de corsari ajunse la porțile casei sale albe, vestită acum, așezată în afara zidurilor orașului. Cînd Rosamund și Lionel fură aduși

în curtea spațioasă dindărătul intrării înguste și întunecate, cerul era acoperit cu cîțiva nori albi și tăcerea serii fu spartă de vocea unui muezin, care chema credincioșii la rugăciune. Sclavii luară apă din fîntîna așezată în mijlocul curții și stropiră bine curtea. Sakr-el-Bahr se spălă ca și ceilalți, se așeză în genunchi pe covorașul de rugăciuni, special pregătit pentru el, în timp ce corsarii își scoaseră mantalele și le întinseră pe pămînt spre a le servi drept covoare. Nubienii întoarseră pe cei doi sclavi cu fața la peretele și poarta care ducea în grădină, de unde venea un aer parfumat, cu mirosuri de iasomie și levănțică. Prin barele porții puteau arunca o privire priveliștei minunate de dincolo, și la sclavii ce învîrteau la roata de moară persiană, pînă ce chemarea la rugăciune îi prefăcu în niște statui. Sakr-el-Bahr se sculă din reculegerea lui, rosti o poruncă scurtă și intră în casă. Nubienii îl urmară, împingînd pe captivi înaintea lor, în sus, pe treptele înguste, aducîndu-i astfel pe o terasă a acoperișului, în locul acela care în sud e închinat femeilor, dar care nu fusese călcat de picior de femeie, de cînd casa fusese cumpărată de Sakr-el-Bahr cel fără de femei. Această terasă înconjurată de un parapet înalt cam de vreo patru picioare, avea o vedere a orașului ce se întindea pe dealuri, înspre răsărit, și a insulei de la capătul stăvilarului, construit prin munca sclavilor creștini, din pietrele fortăreței ruinate Penon, pe care Kheyr-ed-Din Barbarossa o luase de la spanioli. Întunericul nopții se lăsase acum de tot, dînd pereților albi și galbeni o culoare închisă. Spre apus, se întindea marea grădină a casei, unde porumbeii fîlfîiau printre pomii roditori. Un umbrar susținut

de două lănci gigantice acoperea cea mai mare parte din terasă. Sub el era un divan și perne moi de mătase, iar lîngă divan o mică masă maură de abanos, împodobită cu sidef. Lingă parapetul opus, unde era așezat un parmaclîc, creșteau, în vase mari, trandafiri cu petale roșii ca focul, ale căror culori erau însă și ele învăluite acum în umbra nopții. Aici Lionel și Rosamund se priviră în lumina slabă, iar cei doi nubieni stăteau ca niște statui la portița ce se deschidea la capătul scărilor. Intrară sclavii purtînd patru torțe aprinse, pe care le așezară în inelele de fier din parapet și care aruncau o oarecare lumină pe terasă. Sclavii se îndepărtară apoi, și în gaura neagră a portiței dintre cei doi nubieni apăru Sakr-el-Bahr. Stătu un moment, privind cu fața lipsită de expresie, apoi, încetișor, înaintă. Era îmbrăcat într-un caftan scurt și alb, care-i ajungea pînă la genunchi. Mijlocul îi era strîns într-o centură aurită, care strălucea ca focul în lumina torțelor. Brațele de la cot și picioarele de la genunchi îi erau goale. În picioare purta niște papuci roșii turcești, împodobiți cu fire gălbui. Purta un turban alb împodobit cu o pană de șoim, prinsă cu o piatră prețioasă. Făcu un semn celor doi nubieni, care ieșiră în tăcere, lăsîndu-l singur cu prinșii. El se înclină în fața lui Rosamund.

— Acesta, spuse el, îți va fi domeniul, mistress, de acum înainte. E un tratament mai degrabă pentru o soție, decît pentru o sclavă. Căci, în Berberia, aceste terase sînt închinate soțiilor credincioșilor. Sper că îți va place.

Lionel îl privi, conștiința cerîndu-i să se teamă de cel mai mare rău cu putință, închipuirea arătîndu-i

o spaimă și făcîndu-l să se dea înapoi din fața fratelui său vitreg, care părea să nici nu-l observe.

Dar Rosamund îl înfruntă din toată splendida ei înălțime și, deși fața îi era palidă, era tot atît de liniștită ca și a lui ; dacă obrajii i se înroșiseră trădîndu-i frămîntarea, totuși privirea îi era sfidătoare și vocea liniștită, cînd îi răspunse cu întrebarea...

— Ce gînduri ai cu mine ?

— Gîndurile mele ? zîmbi el cu un zîmbet ușor.

Deși crezuse că o urăște și dorea s-o rănească, nu-și putu stăpîni admirația pentru spiritul ei de galanterie, într-un moment ca acesta. Din dosul dealurilor se ivi luna, învăluind totul într-o lumină argintie.

— Nu ai dreptul să-mi știi gîndurile, răspunse el. Era un timp, Rosamund, cînd în toată lumea nu aveai un sclav mai umil decît pe mine. Tu însuți, în bunătatea inimii tale, ai rupt lanțurile aurite ale acestei sclavii. Îți va fi mai ușor să rupi lanțurile ce ți le hotărăsc acum. El se apropie mai mult de ea. Ești sclava mea, înțelegi ? Cumpărată în viață, ca și cum mi-aș fi cumpărat un catîr sau o cămilă, și-mi aparții cu trup și suflet. Ești proprietatea mea, lucrul meu, bunul meu, de care pot abuza, pe care îl pot distruge, dacă nu mă mai servesc de el fără voință, ținîndu-ți viața la buna mea plăcere.

Ea se dădu un pas înapoi din fața acestui noian de vorbe batjocoritoare.

— Bestie ! spuse ea. Dumnezeu să nu te ierte !

— Îți mulțumesc pentru rugăciune, răspunse el. Să nu te ierte nici pe tine mai puțin.

Din fundul terasei se auzi un sunet nearticulat,

un suspin înăbușit al lui Lionel. Sakr-el-Bahr se întoarse încetișor. Îl privi în tăcere și rîse.

— Ha! Fratele meu de odinioară. Drăguț om, pe Dumnezeu, nu? privește-l, Rosamund. Cîte întîmplări nenorocite se trag din cauza acestui ticălos, acestui laș, pe care ai vrut să-l iei de soț. Privește-l! Privește la acest prețios frate al meu!

Sub biciuirea acestei limbi batjocoritoare, chipul lui Lionel se transformă din temător, în mînios.

- - Nu ești fratele meu, răspunse el cu ură. Mama ta a fost o scorpie, care mi-a trădat părintele.

Sakr-el-Bahr tresări un moment, ca și cum ar fi fost lovit. Apoi își reveni.

— Odată să mai aud numele mamei mele pe limba ta murdară, și ți-o smulg cu biciul. Amintirea ei, mulțumesc lui Dumnezeu, e mai presus de insultele unui lucru păcătos ca tine. Cu toate acestea, ai grijă să nu mai vorbești de femeia al cărei nume mi-e sfînt.

Lionel înebunit de mînie, se repezi la el, cu mîinile întinse, căutîndu-i gîtul. Dar Sakr-el-Bahr îl prinse cu o mișcare, care-l sili să cadă în genunchi.

— Mă găsești puternic, eh? spuse el. E un lucru de mirare? Gîndește-te că șase luni nesfîrșite am împins la vîsla unei galere și vei înțelege că mi-a împietrit corpul și sufletul.

Îl asvîrli cu putere, trimițîndu-l în tufele de trandafiri de lîngă parmaclîc.

— Îți dai seama de grozăvia unei bănci de vîslaș? Să stai zi de zi, și noapte de noapte înlănțuit gol de vîslă, nespălat decît de ploaie, ars de soare, biciuit pînă la leșin de biciul supraveghetorului, cînd cazi sfîrșit de puteri sub vîsla nemiloasă? Îți dai seama?

În furia lui glasu-i i se schimbă în răcnet. Îți vei da, căci grozăvia aceasta care a fost a mea, din cauza ta, va fi a ta acum, pînă ce vei muri.

El se opri, dar Lionel nu încercă să protesteze. Curajul îi dispăruse tot așa neașteptat cum îi venise, și se ghemui acolo unde căzuse.

— Înainte de a merge acolo, mai e ceva, rosti Sakr-el-Bahr, ceva pentru care te-am adus aici, acuma. Nemulțumit cu cele ce-mi făcuseși, făcîndu-mă să fiu socotit un criminal, cu numele și reputația distruse, luîndu-mi averea și aruncîndu-mă pe drumul pierzaniei, ai mers mai departe, uzurpîndu-mi locul în inima prefăcută a acestei femei, pe care am iubit-o odată. Nădăjduiesc, urmă el, gîndindu-se, că în felul tău ticălos o iubești și tu, Lionel. Astfel, chinurilor care-ți așteaptă trupul vor fi adăugate chinurile sufletului tău. Un asemenea chin al minții numai blestemații îl pot cunoaște. La acest sfîrșit te voi aduce.

— Diavole! răcni Lionel. Diavol al iadului!

— Nu-i da atenție, Lionel! interveni Rosamund. Îi voi arăta că e un fanfaron, precum a dovedit el însuși, că e un ticălos. Nici să nu te gîndești că va fi în stare să-și împlinească voința.

— Aici tu ești fanfaroană, spuse Sakr-el-Bahr. Cît despre rest, sînt ceea ce tu și cu el m-ați făcut.

— Te-am făcut noi mincinos și laș? Căci asta ești într-adevăr.

— Laș? repetă el surprins. Se vede că e o minciună pe care el ți-a spus-o. În ce am fost, laș, mă rog?

— În ce? În ceea ce faci acum. Chinuind două ființe fără apărare ce se află în puterea ta.

— Nu vorbesc de ceea ce sînt, răspunse el. Căci ți-am spus că voi m-ați făcut ceea ce sînt. Vorbesc de ceea ce eram. Vorbesc de trecut.

Ea îl privi măsurîndu-l.

— Vorbești de trecut ? repetă ea cu voce joasă. Îmi vorbești de trecut, mie ? Îndrăznești ?

— De aceea te-am adus din Anglia, ca să-ți pot spune lucruri pe care am fost destul de nebun să ți le ascund acum cinci ani ; ca să putem continua conversația începută, cînd m-ai dat afară.

— Ți-am adus o jignire cumplită, fără îndoială, zîmbi ea cu o ironie amară. Trebuia să-ți dau considerație. Trebuia să fi zîmbit ucigașului fratelui meu.

— Ți-am jurat atunci că nu eram ucigașul său, îi reaminti el cu o voce tremurătoare.

— Și ți-am răspuns că minți !

— Da, și cu aceasta m-ai dat afară. Cuvîntul unui om pe care pretindeai că l-ai iubit, cuvîntul unui om căruia îi dăruiseși încrederea nu prețuia nimic pentru tine.

— Cînd ți-am dăruit încrederea, răspunse ea, am făcut-o neștiind toate răutățile ce ți le puneau în seamă oamenii, pentru că te socotisem greșit. Pentru acea oarbă considerație sînt pedepsită acum, după cum o merit.

— Minciuni, toate sînt minciuni, tună el. Acele răutăți ale mele nu erau atît de sălbatice, și le-am părăsit de cînd te-am cunoscut. Nici un îndrăgostit, de cînd e lumea n-a fost mai purificat, mai sfințit de dragoste, decît mine.

— Scutește-mă de astea, strigă ea cu ură.

— Să te scutesc ? repetă el. De ce să te scutesc ?

— De amintirea rușinii că te-am iubit cîndva El zîmbi.

— Dacă mai ai rușine, atunci te va copleși, cînd vei afla ce ai făcut. Căci vei afla. Aici nu e nimeni să ne întrerupă, nimeni care să-mi zădărnicească voința atotputernică. Gîndește-te și reamintește-ți. Reamintește-ți mîndria ce-ai avut-o, că m-ai cucerit. Mîndria-ți oarbă a primit bine această lingușire, acest tribut, adus frumuseții tale. Totuși, la un moment dat, cu dovezile cele mai slabe, m-ai crezut ucigașul fratelui tău.

— Cu dovezile cele mai slabe? strigă ea protestînd, aproape în ciuda ei.

— Atît de slabe, încît judecătorii din Truro n-au vrut să deschidă acțiune împotriva mea.

— Pentru că, îl întrerupse ea, erau de părere că fuseseși îndeajuns provocat. Pentru că nu le juraseși, așa cum mi-ai jurat mie, că nici o provocare nu te va face să ridici mîna împotriva lui. Pentru că ei nu știau cît de false sînt jurămintele tale.

El o privi un moment.

— Dumnezeu să-mi dea răbdare cu tine! spuse el în sfîrșit. Voi avea nevoie de ea. Căci doresc să înțelegi multe lucruri în noaptea aceasta. Vreau să spun că vei vedea cît de drept e resentimentul meu; cît de dreaptă e pedeapsa ta pentru ce ai făcut din viața mea. Judecătorul Baine și altcineva, care e mort, știau că sînt nevinovat.

— Știau că ești nevinovat? În glasul ei era o uimire adîncă. N-au fost ei martorii certei dintre tine și Peter și a amenințării tale că-l vei ucide?

— Aceasta a fost o amenințare, spusă într-o clipă de mînie. După aceea m-am gîndit că era fratele tău.

— După aceea ? întrebă ea. După ce l-ai omorît ?

— Îți spun iarăși, răspunse liniștit sir Oliver, că nu am făcut acest lucru.

— Și eu îți spun iarăși că minți.

— Ai cunoscut vreodată, întrebă el, un om care să mintă fără motiv ? Oamenii mint pentru a-și asigura un cîștig, mint din laşitate sau pentru că sînt niște fanfaroni netrebnici. Nu cunosc alte cauze pentru care un om să mintă, afară de — ah, da ! (aici el fulgeră cu privirea pe Lionel), afară de cazul cînd un om minte pentru a ascunde pe altul, din sacrificiu. Ai toate motivele care fac pe un om să mintă. Am eu vreunul din acestea, astă seară ? Gîndește-te. Întreabă-te ce motiv aș avea să te mint acum. Unde aș putea ajunge, prin minciună ?

— Și fiind așa, la ce rezultat ai căutat să ajungi prin adevăr ? întrebă ea.

— La acela de a te face să-ți dai seama ce nedreptate ai făcut. Să te fac să înțelegi faptele pentru care plătești acuma. Pentru a te opri de a te crede o martiră.

— Sir Oliver, mă crezi o proastă ? întrebă ea.

— Da mistress, și mai rău, răspunse el.

— Pentru că nu-ți cred vorbele mincinoase ?

— Îți închipui, spuse el, că nu-mi pot dovedi vorbele, dacă va fi nevoie ?

— Dovedi ? Și se vede că asta a fost cauza fugii tale, cînd ai aflat de ordinele reginei de a fi chemat să dai socoteală ?

El rămase cu totul dezorientat.

— Fuga mea ? spuse el. Ce poveste mai e și asta ?

— Îmi vei spune că n-ai fugit ? Că asta e o altă dovadă neadevărată împotriva ta ?

— Așa ? spuse el încetișor. S-a crezut că am fugit !

Creierul i se lumină. Era cu neputință să nu se fi crezut asta, și lui nu-i trecuse prin cap. Dispariția lui în acel moment ușurase mai mult treaba lui Lionel. Dovedise, fără putință de îndoială, că el e ucigașul și a fugit de teamă. Cum mai putea învinui pe Rosamund că-l crezuse vinovat, după o asemenea dovadă copleșitoare ? Ce alta ar fi putut crede ea ? Simțămîntul că-i făcuse un mare rău se trezi pe neașteptate în el.

— Dumnezeule, gemu el, ca un om cuprins de dureri. Dumnezeule ! Ce altceva ai fi putut într-adevăr crede ? murmură el sfîrșit nemaiîndrăznind s-o privească în față.

— Nimic decît adevărul, răspunse ea cu mînie, și vorbele ei îl readuseră din starea de slăbiciune care-l cuprinsese, la starea veche de resentiment împotriva ei.

Se arătase, gîndea el, în acel moment de mînie, prea gata de a crede ce se spunea împotriva lui.

— Adevărul ? repetă el. Cunoști adevărul, cînd îl vezi ! Prea bine ! Căci pe Dumnezeu, vei avea tot adevărul, acum, în fața ta, și-l vei găsi mai hidos decît ți-l închipui.

Era atîta siguranță în tonul lui, că dînsa se aștaptă acum la o revelație împotriva voinței ei.

— Fratele tău, reîncepu el, și-a găsit moartea din mîinile unuia pe care l-am iubit, pentru care aveam o datorie sfîntă. Direct de la crimă veni la mine, să-l ascund. O rană pe care o căpătase în luptă

s-a gîndit atunci că, dacă eu aș fi fost acela, ar fi trebuit să am o rană, pe cînd eu nu aveam. Master Baine știa, pentru că mi-am supus corpul examinării sale și un document a fost întocmit, pentru a servi numai în caz de nevoie extremă.

Deodată, trecu prin mintea ei amintirea că master Baine vorbise de acel document care, în lipsa pastorului mort, ca să întărească spusele judecătorului, fusese socotit ca o fantezie nedemnă de a fi luată în seamă. Vocea lui sir Oliver îi distrase atenția de la acele amintiri.

— Dar să lăsăm aceasta, spuse el. Să ne reîntoarcem la poveste. L-am ascuns pe acel laș. Bănuielile au căzut asupra mea și, deși le-aș fi putut înlătura ușor, am păstrat tăcerea. Aceste bănuieli au fost întărite în ochii tuturor, cînd femeia cu care eram logodit a rupt logodna, la primele zvonuri pe care le auzise. Indignarea s-a ridicat împotriva mea. Ordinele reginei erau pe drum, pentru a sili justiția să facă ceea ce refuzase. Pînă acum ți-am dat fapte. Acum îți voi da presupuneri — propriile mele concluzii — dar presupuneri care sar în ochi — după cum vei vedea, ca adevărate. Acel ticălos pe care l-am tăinuit, m-a judecat după el și s-a temut că nu voi putea păstra această tăcere pînă la urmă. Se temea că, sub presiunea ce se exercita asupra mea, îl voi învinovăți, distrugîndu-l. Era întîmplarea cu acea rană și încă ceva, de care se temea că mă voi servi ca dovezi. Era o anumită femeie prostituată la Malpas, care dacă aș fi făcut-o să vorbească ar fi destăinuit dușmănia ce exista între fratele tău și ucigaș. Căci motivul pentru care Peter Godolphin și-a găsit moartea e atît de stupid, cum

lăsase acea urmă de sînge, care i-a însemnat drumul. El se opri și glasul îi deveni mai blînd. Nimeni nu nici nu gîndești. Acest laș a socotit că îi pot deveni periculos. S-a decis să mă îndepărteze. A pus să fiu răpit într-o noapte, îmbarcat pe un vas și dus în Berberia, unde să fiu vîndut ca sclav. Acesta e adevărul dispariției mele. Și ucigașul a profitat mai departe de dispariția mea. Dumnezeu știe dacă acest profit l-a îndemnat să facă aceasta. Între timp, intră în drepturile mele și în grațiile femeii necredincioase pe care am iubit-o.

În sfîrșit, ea ieși din apatia de pînă acum...

— Vrei să spui că... că Lionel ? începu ea cu o voce înecată de indignare.

În sfîrșit vorbi și Lionel, luînd o atitudine mai demnă.

— Minte ! strigă el. Minte Rosamund ! Nu-l crede !

— Nu-l cred, desigur, răspunse ea.

Pe fața lui Sakr-el-Bahr trecu o umbră de furie. Ochii săi se întoarseră mînioși către Lionel. Pășl încet către el, cu o înfățișare atît de amenințătoare că acesta se dădu înapoi terorizat. Sakr-el-Bahr îl apucă de mînă, strîngîndu-l ca într-un clește.

— Vom avea adevărul astă seară, chiar dacă va trebui să ți-l smulgem cu fierul roșu, spuse el printre dinți. Îl trase în mijlocul terasei, înaintea lui Rosamund, silindu-l să îngenuncheze. Cunoști iscusința torturii maure ? întrebă el, și bătu din palme lăsînd să-i scape Lionel, care rămase ghemuit pe jos, înlemnit de frica acestei amenințări. Ca răspuns la chemarea lui, intră un om scund, cu o barbă

roșie și capul înfășurat într-un turban, care parcă așteptase acolo, atît de repede intrase. Cu vîrful papucului său, Sakr-el-Bahr lovi pe fratele său.

— Privește în sus, cîine, îi ceru el. Privește pe acest om și spune-mi dacă îl recunoști. Privește la el, îți spun! Și Lionel privi, dar deoarece nu-l recunoscu fratele său îi explică: numele său printre creștini era Jasper Leigh; el e căpitanul căruia i-ai plătit pentru a mă duce în Berberia; a avut și el aceeași soartă, cînd vasul a fost scufundat de spanioli. Mai tîrziu l-am avut în puterea mea, și drept răsplată pentru că nu l-am spînzurat e acum omul meu de încredere. Ar trebui să-i cer să-ți spună tot ce știe, urmă el, întorcîndu-se către Rosamund. Dacă aș fi sigur că l-ai crede. Dar deoarece sînt sigur că nu, voi întrebuința altfel de mijloace. El se reîntoarse către Jasper. Cere-i lui Ali să pregătească un clește pe foc și să fie gata cînd îl voi chema, și flutură mîna. Jasper se înclină și ieși. Cleștele îți va smulge mărturisirea de pe buze, frate!

— N-am nimic de mărturisit, protestă Lionel. Vei scoate minciuni din gura mea, cu mijloacele tale de tortură.

Oliver zîmbi.

— Fără îndoială, minciunile vor ieși mai repede decît adevărul. Însă, pînă la sfîrșit vom avea și adevărul, nu te teme. El batjocorea și sub batjocura sa era un gînd ascuns. Și vei spune o întreagă poveste, continuă el, amănunțită, așa încît ultimele îndoieli ale mistress-ei Rosamund să se risipească. Îi vei spune cum l-ai așteptat în seara aceea la Godolphin Park, cum l-ai luat pe neașteptate...

— Asta nu e adevărat, strigă Lionel, cu o sinceră pornire care-l repuse pe picioare.

Nu era adevărat, se înțelege, și Oliver o știa, dar folosise această minciună pentru a-l scoate din fire.

— Nu e adevărat ! strigă el. Hai, fii înțelegător. Adevărul, înainte ca să ți-l scoată tortura. Gîndește-te că știu totul, exact așa cum mi-ai povestit. Cum era ? Ascuns în dosul unei tufe, ai sărit asupra lui pe nepregătite, înainte ca el să poată duce mîna la armă și...

— Dumnezeu mi-e martor că totul e minciună ! strigă el scos din fire, și aici, datorită șireteniei lui Oliver, se trădă. Nu e așa și tu o știi. Indignarea îl zăpăci. M-am luptat cu el și... se opri, speriat de ceea ce spusese.

Urmă apoi o tăcere rămînînd toți trei ca niște statui ; Rosamund albă ca varul. Oliver triumfător și batjocoritor, Lionel copleșit de conștiința cursei în care căzuse și care-l făcuse să se trădeze.

În sfîrșit Rosamund fu aceea care vorbi, dar vocea îi tremura, în ciuda sforțărilor ei de a o păstra calmă...

— Ce... ce ai spus Lionel ? întrebă ea.

Oliver rîse încetișor.

— Era gata să spună că s-a luptat cinstit, cred, îl batjocori el. Era aproape să arate rana ce a căpătat-o în acea luptă, rana care a lăsat urme pe zăpadă pentru a dovedi că am mințit — ceea ce e adevărat — că l-a luat pe Lionel pe neașteptate.

— Lionel ! strigă ea.

Înaintă un pas și vru parcă să ridice mîinile, dar gestul nu-l făcu. El stătea ca trăznit, fără să răspundă.

— Lionel ! strigă ea din nou, cu voce pătrunzătoare. E adevărat ?

— Nu l-ai auzit spunînd-o ? întrebă Oliver.

Ea se opri, clătinîndu-se o clipă. Oliver înaintă, gata s-o susțină, dacă va leșina. Dar, cu un gest poruncitor, ea îl opri și cu o ultimă încordare își reveni din slăbiciune. Totuși, genunchii i se îndoiau sub ea, refuzîndu-i sprijinul. Se prăbuși pe divan, acoperindu-și fața cu mîinile.

— Dumnezeu să aibă milă de mine ! gemu ea și stătu ghemuită acolo, scuturată de suspine.

Lionel tresări la strigătul acestei inimi sfărîmate. Încovoiat, se apropie de ea și Oliver ; triumfător, stătea departe ca spectator al scenei rînduite de el. Știuse că, dacă îi va da frînghia lui Lionel, acesta se va spînzura singur. Explicațiile următoare l-ar fi înfundat cu totul. El era mulțumit doar să privească.

— Rosamund ! strigă Lionel. Rose ! Ai milă ! Ascultă-mă, înainte de a mă judeca ! Ascultă-mă mai bine, decît să mă judeci greșit !

— Da, ascultă-l, interveni Oliver, cu rîsul său moale. Ascultă-l. Mă întreb dacă va reuși să te distreze.

Această batjocură fu ca un fier roșu pentru Lionel.

— Rosamund, tot ce ți-a spus nu e adevărat. Eu... eu... am făcut-o, în legitimă apărare. E o minciună că l-am luat pe nepregătite. Vorbele îi ieșeau sălbatic din gură. Ne-am certat pentru... pentru o anumită chestiune și diavolul a făcut să ne întîlnim în seara aceea, la Godolphin Court. M-a insultat, m-a lovit, a tras spada silindu-mă să-mi apăr viața. Acesta e adevărul. Îți jur aici, în văzul cerului ! Și . . .

— Destul, sir, destul ! îl întrerupse ea, pentru a nu mai auzi protestele care îi sporeau dezgustul.

— Nu, trebuie să mă asculți, te implor. Știind totul, vei fi mai îngăduitoare...

— Îngăduitoare ? strigă ea, cu un surîs pe buze.

— A fost o întîmplare că l-am ucis, continuă Lionel. N-am vrut. N-am vrut decît să-mi apăr viața. Dar cînd spadele sînt încrucișate, voința omului nu mai contează. Iau pe Dumnezeu de martor, că moartea nu i-a fost decît urmarea furiei sale.

Ea își opri suspinele și-l privi cu niște ochi teribili.

— Tot întîmplare a fost faptul că ai lăsat toată lumea să creadă că vina era a fratelui tău ? întrebă ea.

El își acoperi fața neputînd să-i îndure privirea.

— Dacă ai ști cum te-am iubit — chiar în acele zile, în ascuns — ai fi puțin mai miloasă cu mine șopti el.

— Milă ? Ea se înclină și păru că-i sculpă cuvîntul. Rușine ! Ceri milă, tu ?

— Totuși trebuie să ai milă de mine, căci știi ce ispită m-a încercat.

— Știu doar ce mîrșav, mincinos și laș ai fost !

El întinse rugător mîinile către ea. În ochi avea lacrimi.

— Din mila ta, Rosamund... începu el, cînd Oliver îl întrerupse.

— Cred că ai început să superi pe doamna, spuse el. Povestește-ne mai bine despre întîmplările tale. Sînt mai distractive. Lămurește întîmplarea prin care ai pus să mă răpească, spre a fi vîndut ca sclav.

Spune-ne de întîmplarea prin care mi-ai luat averea. Hai, omule, vorbește ! Va fi o poveste frumoasă.

Intră apoi Jasper, anunțînd că Ali așteaptă cu cieștele.

— Nu mai e nevoie, spuse Oliver. Ia pe acest sclav cu tine. Spune-i lui Ali să aibă grijă de el și, în zori, să-l trimită înlănțuit la galera mea. Afară cu el.

Lionel se ridică disperat în picioare.

— Așteaptă ! Ah, așteaptă ! Rosamund ! strigă el.

Oliver îl apucă de ceafă și-l aruncă în brațele lui Jasper.

— Du-l afară ! mormăi el și Jasper apucă pe tînăr de umeri, trăgîndu-l afară, lăsînd pe Rosamund și Oliver singuri cu adevărul sub stelele tainicului cer african.

CAPITOLUL XII

ȘIRETENIA LUI FENZÍLEH

Oliver privi lung la femeia care stătea ghemuită pe divan, cu mîinile strînse, fața împietrită și ochii închiși. El o privi cu blîndețe și apoi se întoarse. Păși spre parapet și privi orașul alb, scăldat în lumina argintie a lunii pline. Acum, că adevărul fusese smuls din ascunzișul lui și aruncat în fața Rosamundei, el nu simțea nimic din mulțumirea pe care crezuse că această clipă i-o va aduce. Într-adevăr, mai curînd era amărît. Pentru a otrăvi cupa bucuriei, pe care el și-o închipuise că o va sorbi cu

nesaț, era descoperirea unei măsuri îndreptățite în purtarea ei față de el ; convingerea ei că dispariția sa nu fusese decît o fugă. Era stăpînit de un simțămînt care-l necăjea, acela că, în răzbunarea sa, se întrecuse pe sine însuși. Stătu mult timp, fără să tulbure tăcerea. Apoi, într-un tîrziu, se întoarse de la parapet și păși încetișor înapoi, pînă ce atinse divanul, privind-o din toată înălțimea lui.

— În sfîrșit ai auzit adevărul, spuse el. Și, cum ea nu răspunse, el continuă. Sînt mulțumit că am izbutit să i-l smulg, înainte de a-l fi chinuit, altfel ai fi putut crede că durerea l-a făcut să mintă. El se opri dar ea continua să tacă. Nu dădea nici un semn că-l auzise. Acesta, spuse el, era omul pe care l-ai preferat în locul meu. Crede-mă că nu mă încîntă, după cum poate ai văzut.

În sfîrșit, ea se smulse din tăcere și glasul izbucni.

— Am învățat să te cunosc, spuse ea. Era de așteptat. Ar fi trebuit să știu că doi frați nu pot fi atît de deosebiți. Oh, învăț mult și repede !

Fu un discurs care-l mînie și alungă cu totul îngăduința pe care începuse să o simtă în el.

— Înveți ? repetă el. Ce înveți ?

— Înțelegerea felului de a fi al bărbaților.

Dinții lui se arătară într-un zîmbet.

— Sper că această înțelegere îți va aduce tot atîta amărăciune, cît mi-a fost adusă mie, de aceea a femeilor, a unei anumite femei. Aceasta, pentru a nu mă fi crezut pe mine, pe care pretindeai că mă iubești !

— Dacă am să-ți cer o favoare, e aceea de a nu mă rușina cu această amintire.

— A necredinței tale ? întrebă el. A grabei tale nedrepte de a crede răul despre mine ?

— A amintirii că te-am iubit odată. Acesta e gîndul care mă rușinează, cum nimic pe lume nu m-ar rușina, nici chiar viața de sclavă și toate insultele cu care ai crezut că mă vei rușina. M-ai mustrat de graba cu care am crezut răul despre tine...

— Fac mai mult decît numai să te mustrez, o întrerupse el cu mînia crescîndă, sub biciul vorbelor ei nemiloase. Dau pe tine toată vina anilor mei pierduți, a tuturor relelor care au urmat, a tot ceea ce am suferit, a tot ceea ce am pierdut și a tot ceea ce am devenit.

Ea îl privi cu răceală, perfect stăpînă pe sine.

— Arunci toate acestea asupra mea ? întrebă ea.

— Da ! El era pornit. Dacă nu m-ai fi tratat așa cum m-ai tratat, dacă n-ai fi avut o ureche gata pentru minciuni, acest frate al meu n-ar fi mers niciodată atît de departe și nici eu nu i-aș fi oferit prilejul.

Ea își schimbă locul pe pernele divanului și întoarse umărul înspre el.

— Toate acestea sînt foarte rele, spuse ea rece. Totuși, poate pentru că simțea nevoia să se justifice, continuă. Dacă eu, la urma urmei, am fost gata să ascult tot răul despre tine, se vede că instinctul m-a prevenit de răutatea pe care o aveai întotdeauna în tine. Mi-ai dovedit astă seară că nu tu ai omorît pe Peter ; dar pentru a avea această dovadă, ai făcut o crimă care e mai rușinoasă, o crimă care dezvăluie inima ta neagră. Nu te-ai dovedit tu însuți a fi un monstru răzbunător și nelegiuit ? Ea se ridică și-l privi cu dispreț. Nu ai devenit — tu care te-ai năs-

cut un gentleman creștin — un hoț, un renegat și un pirat ? Nu ți-ai sacrificat Dumnezeul dorinței tale de răzbunare ?

El îi susținu privirea, fără să se tulbure de învinuirile ei și, cînd ea termină cu o întrebare, el îi puse o altă întrebare.

— Și instinctul tău ți-a prevestit toate astea ? Pe Dumnezeu, femeie ! Nu poți născoci o poveste mai bună ?

El se întoarse, în timp ce doi sclavi intrară, aducînd un vas de pămînt.

— Ți se aduce mîncarea. Sper că pofta îți va fi mai mare decît logica.

Ei așezară vasul din care ieșea un miros îmbietor, pe mica măsuță maură de lîngă divan. Pe podea, lîngă ea, așezară o tavă mare de lut, pe care erau o pereche de potîrnichi și o amforă roșie, cu un pahar așezat peste gură, ca dop. Ei salutară adînc și ieșiră.

— Mănîncă, îi porunci el scurt.

— Nu vreau mîncare, spuse ea dîrză.

Ochii lui reci se ațintiră asupra ei.

— De acum înainte fetițo, nu vei face ceea ce vrei, ci ceea ce îți voi cere. Îți cer să mănînci. Fă-o deci.

— Nu voi mînca.

— Nu ? repetă el încetișor. Vorba aceasta e a unei sclave pentru stăpînul ei ? Mănîncă îți spun !

— Nu pot, nu pot ! protestă ea.

— Un sclav nu poate trăi, dacă nu împlinește voința stăpînului său.

— Atunci, ucide-mă, spuse ea cu sălbăticie, ridicîndu-se și înfruntîndu-l. Ucide-mă. Ești obișnuit să ucizi, dacă o faci, ar trebui să-ți fiu recunoscătoare.

— Te voi ucide, dacă voi dori, spuse el cu un glas rece ca gheața. Dar nu putem a-ți face pe voie. Nu înțelegi încă. Ești sclava mea, lucrul meu, proprietatea mea și nu te voi lăsa să faci decît ceea ce poftesc. Deci mănîncă, sau nubienii mei te vor biciui, pentru a-ți grăbi pofta.

O clipă ea stătu sfidătoare în fața lui, palidă și hotărîtă. Apoi, deodată, ca și cum voința i-ar fi fost înfrîntă sub stăruința dîrză a lui, ea căzu pe divan. Încet, gînditoare, ea trase tava mai aproape. Observînd-o, el rîse în tăcere. Ea se opri, părînd să caute ceva. Negăsind, privi la dînsul mirată.

— Să rup carnea cu degetele ? întrebă ea.

Ochii lui sclipiră de înțelegere și de bănuială. Dar îi răspunse cinstit.

— E împotriva legii profetului de a pune carnea și pîinea în apropierea unui cuțit. Trebuie să te servești de mîinile pe care ți le-a dat Dumnezeu.

— Îți bați joc de mine cu profetul și legile sale ? Ce înseamnă legile profetului pentru mine ? Dacă trebuie să mănînc, nu voi mînca asemeni unui cîine, ci în mod creștinesc.

Pentru a-i face pe voie, după cum părea, el scoase încetișor pumnalul din centura sa.

— Servește-te cu acesta, atunci, spuse el, și cu băgare de seamă îl puse lîngă ea.

Cu o răsuflare repede, ea îl ridică.

— În sfîrșit, spuse ea. Mi-ai dat ceva, pentru care trebuie să-ți fiu recunoscătoare, și cu vorbele acestea, îndreptă vîrful pumnalului către pieptul ei.

Ca fulgerul, el se lăsă într-un genunchi și-o prinse de încheietură cu atîta putere, încît ea își

simți tot brațul amorțit și lipsit de putere. El îi zîmbea în ochi, fața lui aspră aproape de a ei.

— Ai socotit, într-adevăr, că mă încred în tine ? Ai crezut că m-ai înșelat prin prietenia ta nesăbuită ? Cînd vei învăța că nu sînt un prost ? Am făcut-o doar, pentru a-ți încerca gîndul.

— Atunci îi cunoști starea, răspunse ea. Îmi știi intenția.

— Am prevăzut-o și înlăturat-o, spuse el.

— E oare atît de greu, se întrebă ea, de a te scăpa de viață ? Nu mai sînt și alte căi afară de cuțit ? Te numești singur stăpînul meu, căci sînt sclava ta. Cumpărîndu-mă în piață, îți aparțin trup și suflet. Ce neroadă e această credință. Corpul meu îl poți avea, doar sufletul... Fi sigur că ai făcut o afacere proastă. Te numești singur stăpînul vieții și al morții. O minciună ! Tot ce poți tu porunci e numai moartea.

Pași repezi se auziră pe scări, și, înainte ca el să-i poată răspunde intră Ali, anunțîndu-l că jos era o femeie, care cerea să-i vorbească degrabă.

— O femeie ? întrebă el. O femeie necredincioasă, desigur ?

— Nu stăpîne, o musulmană, fu răspunsul care-l uimi.

— O femeie musulmană aici ? Cu neputință.

Dar, în timp ce vorbea, o figură întunecată ca o umbră, păși pe terasă. Era în negru, din cap pînă în picioare, și valul care-i acoperea fața avea proporțiile unei mantii. Ali se repezi la ea, mînios.

— Nu ți-am spus să aștepți jos, fiică a rușinii ? urlă el. M-a urmat sus, stăpîne, să se încredințeze dacă ești aici. S-o duc jos ?

— Las-o, spuse Sakr-el-Bahr și-l concedie pe Ali. Poți pleca.

Ceva din figura aceea neagră îi atrăsese atenția și-i stîrnise bănuielile. Fără să vrea aproape, îi veni în gînd vizirul Ayoub-el-Samin și cererea acestuia din piață. El așteptă ca vizitatoarea să se descopere și să vorbească. Cît despre ea, rămase nemișcată, pînă ce sunetul pașilor lui Ali se pierdu în depărtare. Apoi, cu o îndrăzneală care-i trăda originea ei europeană, făcu ceea ce nici o musulmană n-ar fi făcut. Își luă valul negru ce-i acoperea fața, dezvăluind ochii languroși și fața frumoasă a Fenzileh-ei. Deși era de așteptat așa ceva, el se dădu cu un pas înapoi, surprins.

— Fenzileh ! strigă el. Ce nebunie mai e și asta ?

După ce se anunțase ea însăși atît de neașteptat, își îndreptă valul, pentru a-și ascunde chipul mai cuviincios.

— Să vii aici, în casa mea, și astfel ! protestă el. Dacă ajunge aceasta la urechile stăpînului tău, ce se va întîmpla cu tine ? Pleacă, femeie, și pe dată ! îi ceru el.

— N-avea teamă că va afla, numai dacă nu-i vei spune tu, răspunse ea. Față de tine n-am nevoie de scuze, dacă îți voi reaminti că nu m-am născut musulmană.

— Dar Alger nu-i Sicilia și oriunde te-ai fi născut, trebuie să-ți aduci aminte ce-ai devenit.

El continuă să-i arate nebunia ce o făcuse, iar ea îl întrerupse.

— Sînt vorbe care mă plictisesc.

— În numele lui Allah, spune atunci de ce ai venit, ca să poți pleca mai repede.

Ea arătă pe Rosamund.

— Privește această sclavă spuse ea. Mi-am trimis vizirul în piață, cu porunca s-o cumpere pentru mine.

— Am bănuit asta, spuse el.

— Dar se pare că ți-a atras atenția, și idiotul s-a lăsat întrecut.

— Ei, și ?

— Vrei să mi-o vinzi la prețul care te-a costat ?

Un început de teamă îi tremura în glas.

— Sînt mîhnit că trebuie să te dezamăgesc, o Fenzileh, dar nu e de vînzare.

— Ah, așteaptă, strigă ea. Prețul plătit a fost mare, mai mare decît s-a plătit vreodată capriciului meu și nu pot suferi să nu-mi văd capriciile împlinite. Pentru a o avea, voi plăti 3 000 de taleri.

El o privi, întrebîndu-se ce răutăți îi treceau prin minte.

— Vei plăti 3 000 de taleri ? spuse el încetișor, apoi aspru : De ce ?

— Pentru a-mi satisface un capriciu.

— Care e motivul acestui costisitor capriciu, stărui el.

— Dorința de a o avea pentru mine, răspunse ea, șovăind.

— Și această dorință de a o avea, de cînd ți-a venit ? continuă el.

— Pui prea multe întrebări, strigă ea mînioasă.

El ridică din umeri și zîmbi.

— Tu răspunzi la prea puține.

Ea-și încrucișă brațele pe piept și-l înfruntă. Vag, prin voal, el prinse strălucirea ochilor ei și blestemă folosul ce-l avea ea, căci nu-i putea citi gîndurile pe față.

— Într-un cuvînt, Oliver-Reis, spuse ea, vrei s-o vinzi pentru 3 000 de taleri ?

— Într-un cuvînt, nu, răspunse el.

— Nu ? Nici pentru 30 000 de taleri ?

Glasul îi era încărcat de mînie și el se întreba dacă era adevărată sau prefăcută această uimire.

— Nici pentru 30 000, răspunse el. E a mea și nu o las. Și deoarece ți-am afirmat hotărîrea mea, iar prezența ta aici e o primejdie pentru amîndoi, îți cer să pleci.

Urmă o clipă de tăcere și nici unul din ei nu observă interesul care se trezise pe fața albă a Rosamundei. Nici unul nu bănuia că ea știe franțuzește, ceea ce îi îngăduia să înțeleagă cea mai mare parte din limba pe care o întrebuințau cei doi. Fenzileh se apropie de el.

— N-o vei da ? întrebă ea batjocoritoare. Nu fii atît de sigur. Vei fi silit la asta, dacă nu de mine, atunci de Asad. Vine pentru ea, el însuși în persoană.

— Asad ? strigă el tresărind.

— Asad-ed-Din, răspunse ea și-l rugă din nou. Hai, deci ! Va fi desigur mai bine să faci o învoială bună cu mine, decît una proastă cu pașa.

El clătină capul și se înfipse hotărît pe picioare.

— N-am de gînd să fac vreo învoială cu nimeni. Această sclavă nu e de vînzare.

— Vei îndrăzni să-l înfrunți pe Asad ? Îți spun că o va lua, fie că e sau nu de vînzare.

— Înțeleg, spuse el, îngustîndu-și ochii, de aceasta te temi, asta e pricina capriciului tău de a o căpăta pentru tine. Nu ești isteață, o, Fenzileh. Cunoștința că farmecele tale apun, te face să tremuri de teamă că ea ar putea să te scoată din grațiile lui.

Dacă nu-i putea vedea fața și să observe astfel efectul cuvintelor sale, el observă însă fiorul care o străbătu și prinse nuanța de mînie din vocea ei, cînd răspunse...

— Și dacă ar fi așa, ce te privește ?

— Mai mult, sau mai puțin, răspunse el gînditor.

— Într-adevăr mai mult, spuse ea repede, fără răsuflare. N-am fost întotdeauna prietena ta ? N-am atras mereu atenția stăpînului meu asupra valorii tale și am luptat ca un adevărat prieten pentru ridicarea ta ?

— Ai făcut așa ? rîse el.

— Rîzi cît vrei, dar e adevărat, stărui ea. Dacă eu pier, piere cel mai prețios aliat al tău, unul care are urechea și încrederea stăpînului. Căci Sakr-el-Bahr, dacă eu decad, altcineva va veni în locul meu, altcineva care ar putea otrăvi mintea lui Asad cu minciuni împotriva ta, căci desigur că această fată, pe care ai răpit-o, nu te are la inimă.

— Nu te îngriji de asta, răspunse el. Această sclavă a mea nu-ți va lua niciodată locul de lîngă Asad.

— Nebunule, Asad o va lua, fie că vrei sau nu.

— Dacă o poate lua de la mine, cu atît mai ușor o poate lua de la tine. Fără îndoială că te-ai gîndit la asta, și ai desigur o măsură de apărare contra lui. Dar prețul, te-ai gîndit la asta ? Ce va spune Asad, cînd va afla că ai îndepărtat-o ?

— Ce-mi pasă ? strigă ea cu o furie neașteptată, gesturile devenindu-i sălbatice. Ea va fi în apa portului, cu o piatră de gît, pînă atunci. Poate să mă biciuiască. Fără îndoială că o va face. Dar se va

mulțumi cu aceasta. Îmi va cere la urmă să-l mîngîi pentru pierderea suferită, și totul va fi bine.

În sfîrșit, o făcuse să se dea pe față. Într-adevăr, gîndea el, nu e deloc isteață. Ridică din umeri și se întoarse către ea.

— Pleacă liniștită, o, Fenzileh, spuse el. Nu o voi da nimănui, fie numele său Asad sau Șeitan.

Fură ultimele-i vorbe și răspunsul ei păru să-i întărească hotărîrea. Totuși răspunsese prea repede, ca el să nu bănuiască ceva.

— Atunci ai de gînd să te însori cu ea. Nici un glas n-ar fi putut fi mai nevinovat și nepăsător ca al ei. Dacă e așa, urmă ea, ar fi bine s-o faci mai repede, căci căsătoria e singura piedică peste care Asad nu va trece. E credincios, și respectul lui pentru legea profetului îl va face să se abțină. Dar e sigur că altceva nu-l poate opri.

Cu toată nevinovăția și simplitatea ei — poate tocmai pentru aceasta — el citea în ea ca într-o carte deschisă.

— Și intenția ta va fi la fel de bine slujită, eh ? o întrebă el.

— La fel de bine, admise ea.

— Spune drept, Fenzileh, o îndreptă el. Ți-am spus că nu ești șireată. Pe Coran, am mințit ! Ești șireată ca un șarpe. Dacă aș face precum m-ai sfătuit, în primul rînd n-ar mai fi a lui Asad, iar în al doilea rînd m-aș certa cu el, pentru că am făcut-o. Ce ar putea să-ți mulțumească mai mult dorințele tale ?

— Mă înțelegi greșit, protestă ea. Am fost întotdeauna prietena ta. Aș fi...

Ea se întrerupse deodată, pentru a asculta. Tăcerea nopții fu sfîșiată de strigăte ce veneau din direcția lui Bab-el-Queb. Ea alergă repede la parapet.

— Privește, privește ! strigă ea și glasul îi tremura de teamă. E el — Asad-ed-Din !

Sakr-el-Bahr veni lîngă ea și văzu, la lumina torțelor, o mulțime de oameni îndreptîndu-se spre casă.

— Se pare că împotriva obiceiului tău, ai spus adevărul, o Fenzileh.

Ea se întoarse și el bănui privirea veninoasă ce i-o aruncase de sub voal. Cînd vorbi, glasul îi fu parcă de gheață.

— Într-o clipă nu te vei mai îndoi. Dar ce mă fac eu ? întrebă ea speriată. Nu trebuie să mă găsească aici. M-ar ucide, cred.

— Sînt sigur că așa ar face, fu de părere Sakr-el-Bahr. Dar așa învăluită, cine te-ar putea recunoaște ? Pleacă, deci, înainte de a veni. Ascunde-te în curte, pînă ce va trece. Ai venit singură ?

— Mă puteam încrede în cineva ? întrebă ea, și el admiră spiritul ei sicilian, care nu pierise în toți anii petrecuți în haremul pașei.

Ea se îndreptă repede către portiță, dar se opri pe prag.

— N-o vei da ? Nu ?

— Fii liniștită, îi răspunse el, cu un ton atît de hotărît, că ea se depărta mulțumită.

CAPITOLUL XIII

ÎN VĂZUL LUI ALLAH

După plecarea ei, Sakr-el-Bahr rămase pierdut în gînduri. El cîntări fiecare cuvînt și se gîndi cum să-l primească pe Asad și cum să-l refuze, dacă venea cu cererea pe care i-o spusese Fenzileh. Rămase astfel tăcut, așteptînd pe Ali sau pe altcineva, care să-l vestească de venirea pașei. Într-adevăr intră Ali, care îl anunță pe Asad-ed-Din, ce venea în spatele lui, nerăbdător de a-l întîni pe Sakr-el-Bahr.

— Pacea profetului să fie cu tine, fiul meu, fu salutul pașei.

— Și cu tine, stăpîne, salută Sakr-el-Bahr. Casa mi-e cinstită, și concedie cu un gest pe Ali.

— Am o rugăminte pentru tine, spuse Asad înaintînd.

— O rugăminte, tu ? Nu e nevoie, stăpîne. Nu am nici-o dorință, care să nu fie urmarea unei dorințe a ta.

Ochii întrebători ai pașei trecură peste el și se opriră asupra lui Rosamund.

— Am venit în grabă, spuse el, ca un îndrăgostit aprins, călăuzit de instinctul prezenței celei pe care o caut, această perlă franceză, această captivă din ultima ta călătorie. Eram afară, cînd a venit la mine Tsamanni ; dar cînd am aflat că nu izbutise să o cumpere, după cum îi poruncisem, mi-a venit să plîng de necaz. M-am temut la început că a cumpărat-o vreun negustător călător, care a plecat cu ea.

Cînd am aflat — binecuvîntat fie Allah — că tu erai cumpărătorul, m-am liniștit din nou. Căci mi-o vei da, fiule.

El vorbea cu atîta încredere, încît Sakr-el-Bahr se găsi în impasul de a-și alege cuvintele cu care trebuia să-l dezamăgească. O clipă, el stătu la îndoială.

— Îți voi răsplăti pierderea, urmă Asad. Vei avea cei 1 600 de taleri plătiți și, în plus, încă 500 pentru a te mîngîia. Spune-mi dacă ești mulțumit, căci ard de nerăbdare.

Sakr-el-Bahr zîmbi cu amărăciune.

— E o nerăbdare binecunoscută mie stăpîne, răspunse el încetișor. Pe mine însumi m-a ars cinci ani nesfîrșit. Pentru a-i pune capăt, am făcut acea primejdioasă călătorie în Anglia. Nu știi, o Asad, altfel ai...

— Eh ! îl întrerupse pașa. Ești un șiret înnăscut. Nu e nimeni ca tine, Sakr-el-Bahr, atît de bun la negustorie. Ei bine, spune prețul tău, scoate-ți cîștigul din nerăbdarea mea și să sfîrșim.

— Stăpîne, spuse Sakr-el-Bahr, nu cîștigul e cauza. Ea nu e de vînzare.

Asad se holbă la el, mut de uimire și deodată obrajii lui palizi se împurpurară.

— Nu-i... nu-i de vînzare ? repetă el surprins.

— Nici chiar dacă mi-ai oferi pașalîcul, în schimbul ei, fu răspunsul. Apoi cu un glas îmbunător... Cere-mi orice vrei altceva, continuă el, și bucuros îți voi pune la picioare, ca semn al credinței și dragostei mele.

— Dar nu vreau altceva. Glasul lui Asad era nerăbdător, poruncitor aproape. Vreau această sclavă.

— Atunci, răspunse Sakr-el-Bahr, îți cer iertare că nu-ți pot împlini dorința, și-ți cer să-ți îndrepți ochii în altă parte.

Asad se încruntă la el.

— Îndrăznești să mă refuzi ? întrebă el aruncîndu-și capul înapoi.

— Alas ! spuse Sakr-el-Bahr.

Apoi urmă o clipă de tăcere. Înfățișarea lui Asad se întuneca din ce în ce, în timp ce ochii-i priveau țintă la locotenentul său.

— Înțeleg, spuse el, în sfîrșit, cu un calm ce se deosebea de privirile lui ucigătoare. Înțeleg. Se pare că Fenzileh a avut mai multă dreptate decît am bănuit. Așa ! El privi un moment pe corsar, cu ochii-i care aruncau fulgere, apoi i se adresă pe un ton care tremura de mînie... Gîndește-te, Sakr-el-Bahr, la ceea ce ești, la ceea ce te-am făcut. Gîndește-te la tot binele ce ți-au făcut mîinile acestea. Ești locotenentul meu și poți fi într-o zi mai mult. În Alger, afară de mine, nu e nimeni mai mare ca tine. Ești deci atît de nerecunoscător încît să-mi refuzi prima cerere pe care ți-o fac ? Bine e scris : Nerecunoscător e omul.

— Știi, începu Sakr-el-Bahr, ce-mi datorează această...

— Nu știu și nici nu-mi pasă, îl întrerupse Asad. Orice ar fi, e nimica, cînd se așează împotriva voinței mele. Schimbă apoi mînia în lingușire. Hai fiule ! Mă voi purta generos cu tine și voi uita refuzul tău.

— Fii generos, stăpîne, și uită că mi-ai cerut-o vreodată.

— Refuzi, totuși ? Glasu-i mieros îi deveni din nou mînios. Vezi, să nu-mi ies din sărite. Tot cum te-am ridicat, cu o vorbă te pot doborî. Tot așa cum

ți-am scos lanțurile care te țineau legat, ți le pot pune din nou.

— Toate acestea le poți face, spuse Sakr-el-Bahr. Și, deși știu aceasta și țin la ceea ce îmi aparține de două ori — prin dreptul capturii și al cumpărării — îți poți da seama ce puternice îmi sînt motivele. Fii îngăduitor, deci Asad...

— Trebuie s-o iau prin forță, în ciuda ta ? răcni pașa.

Sakr-el-Bahr se înțepeni. Chipul i se aspri și-l privi pe pașă în ochi.

— Atît timp cît eu voi trăi, nu vei face aceasta, spuse el.

— Ciine păcătos ! Vrei să mă înfrunți pe mine ? Pe mine ?

— Mă rog să nu fii atît de nedrept, pentru a sili pe servitorul tău la aceasta.

— Acesta e ultimul tău cuvînt ? întrebă Asad.

— Afară doar că în orice altă împrejurare sînt sclavul tău, o Asad.

O clipă pașa stătu, privindu-l. Apoi încet, ca unul care s-a hotărît, se îndreaptă către ușă. Pe prag se opri și se întoarse.

— Așteaptă tu ! amenință el și cu aceste cuvinte se îndepărtă.

Sakr-el-Bahr rămase o clipă pe locul unde stătuse în timpul întrevederii, apoi cu o ridicare din umeri se întoarse. Întîlni ochii Rosamundei fixați asupra lui, cu o privire pe care nu o putu înțelege. Nu se simți în stare s-o îndure și se întoarse. Mersese prea departe. Disperarea o făcu să înțeleagă cumplitul lucru pe care-l făcuse și care părea de atît greu de îndreptat. Se gîndi că se înșelase în senti-

mentele ce le avea pentru Rosamund. Departe de a o urî, după cum crezuse, dragostea lui pentru ea nu fusese ucisă, altfel, desigur, că nu ar fi fost chinuit acum de gîndul că ar putea ajunge soția lui Asad. Dacă ar fi urît-o, i-ar fi dat-o bucuros. El se întreba dacă această descoperire ce o făcuse nu se datora descoperirii făcută înainte, că împrejurările împotriva lui fuseseră mai mari decît își închipuise, atît de mari încît să îndreptățească convingerea ei, că dînsul era ucigașul lui Peter. Și apoi vocea ei uscată și rece, îl scăpă de chinul gîndurilor sale.

— De ce l-ai refuzat ?

El se răsuci cu fața la ea, uimit, înghețat de groază.

— Ai înțeles ? spuse el.

— Am înțeles destul, spuse ea. Această limbă nu e prea deosebită de franceză. Și din nou întrebă : De ce l-ai refuzat ?

El păși către ea și se opri, privind-o.

— Mă întrebi de ce ?

— Într-adevăr, spuse ea cu amărăciune, nu e nevoie poate. Și totuși poate fi dorința ta de răzbunare atît de mare, încît mai bucuros nu te lipsești de ea decît de viață ?

Fața lui deveni iarăși aspră.

— Desigur, zîmbi el. Să fie așa cum crezi.

— Nu. Dacă am întrebat, înseamnă că mă îndoiesc.

— Îți dai seama ce poate însemna să devii sclava lui Asad-d-Din ?

Ea ridică din umeri și privirea se abătu de la el.

— E mai rău oare, decît a fi sclava ta ?

— Dacă e tot una pentru tine, atunci opunerea mea s-a sfîrșit, răspunse el cu răceală. Te poți duce la el. Dacă m-am opus, ca un prost poate, era nu pentru a-mi asigura răzbunarea împotriva ta. Era pentru că gîndurile mele se umpluseră de groază.

— Atunci, nu mai puțin ar trebui să ți se umple gîndurile de groază și în caz contrar, spuse ea.

Răspunsul lui o făcu să tresară.

— Poate că da, murmură el gînditor. Poate că da.

Ea îl fugeră cu privirea și păru că vrea să vorbească. Dar el continuă cu înfocare, nelăsîndu-i timp să-l întrerupă.

— O, Doamne ! A trebuit aceasta pentru a-mi arăta josnicia lucrului ce l-am făcut. Asad nu are motivele tale. Te-am dorit, pentru a te putea pedepsi. Dar el... o, Doamne !

Gemu și-și acoperi fața cu mîinile.

Ea se sculă încetișor, o ciudată frămîntare cuprinzînd-o. Dar cum el stătea copleșit, o speranță veni să-i lumineze disperarea ; sfatul pe care i-l dăduse Fenzileh, piedica pe care Asad, ca un musulman credincios, nu o va înlătura.

— Mai e un mijloc, strigă el. Mai e un mijloc dat de Fenzileh, în răutatea ei, și deodată el stătu la îndoială, ochii ei prevenindu-l. În cele din urmă îl rosti. Trebuie să te măriți cu mine.

Fu aproape ca și cum o lovise. Dar își reveni. Bănuiala se trezi în ea. Crescu repede pînă la convingerea că el nu încerca decît un șiretlic cu ea, pentru a o hotărî.

— Să mă mărit cu tine, repetă ea.

— Da ! stărui el.

Și apoi începu să-i explice cum dacă ar fi soția sa, ar fi sfîntă și de neatins pentru toți bunii musulmani, căci nimeni n-ar fi putut-o atinge cu un deget, fără a călca legea sfîntă a profetului și Asad nu era unul dintre aceia.

— Astfel numai, sfîrși el, te-aș putea feri de el.

Dar ea era încă șovăitoare.

— E un mijloc prea deznădăjduit, chiar pentru o boală atît de disperată, spuse ea, făcîndu-l astfel nerăbdător.

— Trebuie, îți spun, stărui el aproape cu supărare. Trebuie sau altfel consimți să rămîi din noaptea asta în haremul lui Asad, și nici măcar ca soția sa, ci ca sclava sa. Trebuie să te încrezi în mine, pentru propria ta siguranță ! Trebuie !

— Să mă încred în tine ? strigă ea. Să mă încred în tine ! Cum mă pot încrede într-un renegat și chiar mai rău decît un renegat ?

El încercă, cu răbdare, să-i cucerească consimțămîntul.

— Ești neîngăduitoare, spuse el. În judecata ta, uiți de toate suferințele prin care am trecut și la care ai contribuit și tu. Știind acum cît de nedrept am fost învinuit și cîte alte nedreptăți amare am suferit, gîndește-te că am fost unul dintre aceia față de care i s-au dovedit a fi necredincioși bărbatul și femeia pe care i-a iubit cel mai mult. Am pierdut credința în om și în Dumnezeu și dacă am devenit un musulman, un renegat și un corsar, e pentru că nu aveam altă poartă de scăpare, față de sclavia ce mă aștepta.

CAPITOLUL XIV

EXPEDIȚIA

Asad îl trase la o parte pe Tsamanni și stătu cîteva clipe de vorbă cu el, dîndu-i anumite îndrumări, pentru rînduirea treburilor, în timpul plecării sale într-o expediție. Terminînd aceasta și vizirul fiind concediat, pașa însuși dădu porunca de plecare, o poruncă pe care nu avea motive de a nu o fi executat, deoarece totul era gata. Puntea fu trasă pe bord, fluierele supraveghetorilor șuierară și vîslașii apucară marile lopeți. Un al doilea fluier răsună, și pe locul liber dintre băncile sclavilor veni Vigitello, cu doi din tovarășii săi, toți trei înarmați cu biciuri lungi, strigînd la sclavi să fie gata. Apoi, la un al treilea fluier al lui Laroque, cele 54 de vîsle loviră apa, 250 de corpuri se îndoiră ca unul și, cînd se îndreptară iar, marea galeră se urni din loc, pornind într-o aventuroasă expediție. De catargul cel mare, steagul roșu cu semiluna verde flutura în vînt și de pe stăvilarul și portul tixit de oameni izbucni un strigăt de bucurie. Vîntul care bătea puternic dinspre deșert fu prielnic lui Lionel în acea zi. Fără el, cariera lui la lopată ar fi fost într-adevăr de scurtă durată. Era înlănțuit ca și ceilalți, îmbrăcat doar cu un șorț, în jurul șoldurilor, în locul cel mai apropiat de trecere, din prima bancă, și înainte ca galera să fi făcut scurta distanță dintre stăvilar și insulă, biciul

supraveghetorului se înfășurase în jurul umerilor săi albi, pentru a-l sili la o sforțare mai mare decît aceea pe care o făcea. El gemu sub cruzimea loviturii, dar nimeni nu-l luă în seamă. Însă, cînd lovitura se repetă, el își încordă tot trupul în mișcatul lopeții, așa încît cînd Penon fu atins, sudoarea îi năpădise corpul și inima îi bătea de zor. El nu era robust și viața care o dusese era departe de a-l fi pregătit pentru o asemenea încercare. Dar cînd ajunseră Penon-ul și simți puternica adiere a acelei brize calde, Sakr-el-Bahr, care din porunca lui Asad rămăsese șeful navigației, ordonă ridicarea enormelor pînze, pe ambele catarge. Vîntul puternic le umflă repede și galera porni cu viteză îndoită. Urmă ordinul de a se înceta vîslitul și sclavii fură lăsați să mulțumească cerului pentru odihnă, și să se odihnească în lanțurile lor, pînă ce puterea lor va fi iarăși întremată. Întinsa proră a vasului, care se termina cu un berbec de oțel și era înarmată de fiecare parte cu un tun, era plină de corsari, care se odihneau pînă ce le-ar fi venit vremea să lupte. Ei se rezemau de parapetele înalte sau stăteau adunați în grupuri, vorbind, rizînd, unii din ei reparîndu-și echipamentul, alții curățindu-și armele, iar un tînăr cu fața aspră cînta un cîntec duios de dragoste, spre încîntarea unui grup de corsari care făcuseră cerc în jurul lui. Pupa era înzestrată cu o cabină spațioasă, în care intrai pe sub două arcade, acoperite cu perdele de mătase roșii. Lămpi mari, în metal aurit erau așezate deasupra cabinei. Ca pentru a prelungi cabina și a-i spori mărimea, un umbrar verde pornea de la ea, pentru a umbri aproape jumătate din pupă. Sub acesta erau așezate perne pe care stăteau acum

Asad-ed-Din cu Marzak, în timp ce Biskaine și alți trei sau patru ofițeri, care îl însoțiseră pe bord și pe care el îi reținuse, în această expediție, se sprijineau de balustrada de fier de la capătul pupei, imediat deasupra băncilor de vîslași. Sakr-el-Bahr singur, o figură solitară, îmbrăcat într-un caftan și cu un turban din fire aurite, sprijinit de parapetul de la babordul pupei, privea înapoi la orașul pe care-l părăsiseră și care nu se mai vedea acum, decît ca o grămadă de cuburi albe așezate pe dealuri, în bătaia soarelui. Asad îl observa în tăcere tot timpul, pe sub sprîncenele sale stufoase, apoi îl chemă. El veni imediat și stătu respectuos înaintea prințului său. Asad îl privi mîndru, o clipă, în timp ce pe fața frumoasă a fiului său, flutura un zîmbet răutăcios.

— Nu te gîndi, Sakr-el-Bahr, spuse el în sfîrșit, că-ți voi purta ură pentru cele petrecute azi noapte sau că ele ar fi pricina hotărîrii mele de azi. Aveam o datorie — datorie neglijată de mult — față de Marzak, pe care am vrut, în sfîrșit, să mi-o îndrept.

El părea că se scuză aproape, și Marzak înțelese greșit vorbele. De ce, se întreba el, trebuie acest bătrîn, care făcuse din numele său o groază pentru creștini, să fie atît de moale și de îngăduitor, cînd era amestecat acel ticălos de necredincios ? Sakr-el-Bahr se înclină respectuos.

— Stăpîne, spuse el, nu eu trebuie să-ți judec hotărîrile sau motivele care te-au determinat la ele. Mi-e deajuns să-ți cunosc dorințele. Ele sînt lege pentru mine.

— Așa ? spuse Asad cu asprime, oftînd. Am fost supărat adînc, aseară, cînd căsătoria ta m-a păcălit și mi-a îndepărtat acea fată. Totuși respect această

căsătorie și toți musulmanii trebuie s-o respecte, deși nu era chiar legală. Dar acum, sfîrși el, dînd din umeri, călătorim iarăși împreună pentru a învinge pe spanioli. Să nu lăsăm vreo neînțelegere să acopere strălucirea acestei încercări.

— Așa să fie stăpîne, răspunse Sakr-el-Bahr cu devotament. M-am temut aproape...

— Nu te mai teme, îl întrerupse pașa. Tu nu te-ai temut niciodată de nimic și de aceea te-am iubit ca pe un fiu.

Dar Marzak nu se împăca deloc cu gîndul că lucrurile s-ar putea sfîrși astfel, că această discuție dovedea o slăbiciune a tatălui său. Înainte ca Sakr-el-Bahr să poată răspunde, el interveni cu o întrebare pusă cu o anumită intenție.

— Cum își va petrece timpul mireasa, în lipsa ta ?

— Am trăit prea puțin între femei, pentru a-ți putea răspunde, zise corsarul.

Marzak șovăi în fața acestui răspuns care părea că e o aluzie la el. Dar se întoarse la atac.

— Te compătimesc că, fiind sclavul datoriei, a trebuit să te desparți atît de repede de plăcerea brațelor ei moi. Unde ai lăsat-o, o, căpitane ?

— Unde trebuie să-și lase un musulman soția, așa cum spune legea profetului, în casă.

Marzak îl luă în rîs.

— Într-adevăr ești de compătimit că ai părăsit-o atît de repede !

Dar Asad prinsese batjocura și privea la fiul său.

— Ce nevoie e să compătimești pe un adevărat musulman că și-a sacrificat plăcerile în serviciul credinței ?

Glasul său era mustrător, dar nu-l descurajă pe Marzak. Tînărul se întinse alene pe perne, cu picioarele sub el.

— Prea mare exces de credință, după cît se pare, o tată, spuse el.

— Termină, mormăi pașa. Pace limbii tale, Marzak, și să zîmbească Allah atotștiutorul asupra expediției noastre, întărindu-ne brațele pentru a învinge pe necredincioșii a căror intrare în grădină e oprită.

La aceste vorbe, Sakr-el-Bahr răspunse iară. Așa să fie ! Dar o neliniște îi cuprinse inima, neliniște stîrnită de întrebările puse de Marzak. Erau doar vorbe iscusite, ca să-i țină treaz amintirea lui Asad, sau se bizuiau pe vreun lucru sigur ? Temerile sale fură curînd sporite. Stătea în după-amiaza aceea observînd împărțirea rațiilor la sclavi, cînd Marzak Sakr-el-Bahr, privind la Vigitello și oamenii acestuia care pășeau de la bancă la bancă, împărțind se apropie de el. Cîteva clipe stătu tăcut lîngă biscuiți și curmale uscate vîslașilor — dar cu economie, căci vîslele se mișcau încet, atunci cînd stomacurile erau pline — și dînd fiecăruia de băut o cupă de apă amestecată cu oțet, în care se turnau cîteva picături de untdelemn. Apoi, Marzak arătă la un coș mare din fibre de palmier, așezat lîngă catargul cel mare, în jurul căruia stăteau butoiașele cu praf de pușcă.

— Coșul acela, spuse, mi se pare așezat nepotrivit acolo. În cazul unei lupte ar împiedica oamenii.

Sakr-el-Bahr simți o ușoară strîngere de inimă. El știa că Marzak îl auzise poruncind ca acel coș să fie dus în cabina de la pupă și că apoi poruncise

să fie lăsat pe loc, cînd Asad își anunțase intenția de a călători cu el. El își dădea seama că putea fi o întîmplare ciudată ; sau mai curînd știind ceea ce cuprindea coșul, își făcea gînduri degeaba. Cu toate acestea se întoarse către Marzak cu un zîmbet îngăduitor.

— Am înțeles, Marzak, că tu călătorești cu noi, ca un elev.

— Ei și ? întrebă Marzak.

— Deci ar fi mai bine să te mulțumești să observi și să înveți. În curînd mă vei povățui cum să conduc lupta. Apoi arătă cu degetul înainte la ceea ce părea să nu fie decît un nor, spre care se îndreptau cu viteză, împinși de vîntul prietenos. Colo, spuse el, sînt Balearele. Avem o bună iuțeală.

Deși spusese aceasta numai pentru a schimba discuția, faptul însuși era deajuns de însemnat, pentru a fi vrednic de luat în seamă. Fie vîslită de cei 250 de sclavi sau împinsă de enormele ei pînze, galera lui Sakr-el-Bahr era cea mai iute din toată Mediterana.

— Dacă vîntul se menține, vom ajunge la Aguila, înainte de apusul soarelui, ceea ce va fi mare bucurie, spuse el. Marzak însă părea că se uită în altă parte. Ochii lui nu părăseau coșul din fibre de palmier, de lîngă catarg. La urmă, fără altă vorbă, pentru Sakr-el-Bahr se duse sub umbrar, lîngă tatăl său. Asad stătea aici, distrat, regretînd oarecum că urmase sfatul Fenzilchei, de a face această călătorie, sigur că nu avea motive să nu se încreadă în Sakr-el-Bahr. Marzak veni să sfărîme această încredere. Dar momentul era rău ales și la primele cuvinte fu oprit de tatăl său.

— Nu faci decît să-ți arăți răutatea, îl mustră Asad. Și eu am fost un prost că am îngăduit răutății altora să mă influențeze în această afacere. Terminînă, am spus !

După aceasta Marzak rămase tăcut, urmărind cu ochii pe Sakr-el-Bahr care coborîse cele trei trepte ce despărțeau pupa de trecerea din mijlocul băncilor și se plimba acum încet, printre vîslași. Corsarul era supărat, ca un om care are ceva de ascuns și se teme că va fi trădat. Și, totuși cine putea să-l trădeze ? Doar trei oameni pe vas știau secretul său : Ali, locotenentul său, Jaspar și italianul Vigitello. Și Sakr-el Bahr ar fi putut jura că nici Ali, nici Vigitello, nu l-ar putea trăda. Cît despre Jasper, propriul său interes îl făcea să-și țină gura. Totuși, aluziile lui Marzak la acel coș îl umpluseră de o neliniște care îl trimise în căutarea supraveghetorului său italian, în care se încredea mai mult ca în oricine.

— Vigitello, spuse el, se poate ca să fi fost trădat așa ?

Auzind întrebarea, Vigitello se uită aspru, apoi zîmbi încrezător. Stăteau singuri lîngă parapet.

— În ceea ce privește ce ducem acolo ? întrebă el, privind la coș. Cu neputință. Dacă Asad ar fi știut, s-ar fi trădat înainte de a fi părăsit Algerul, și ar fi călătorit cu o escortă mai puternică.

— Ce nevoie ar avea de escortă ? răspunse Sakr-el-Bahr. Dacă se întîmplă ceva între noi doi — după cum bănuiesc că va fi — nu mai există îndoială de partea cui vor fi corsarii.

— Nu ? întrebă Vigitello, cu un zîmbet pe fața sa aspră. Nu fii așa de sigur. Acești oameni te-au ur-

mat pe tine într-o mulțime de lupte. Pentru ei tu ești pașa, șeful lor natural.

— Poate. Dar supunerea lor aparține lui Asad-ed-Din, alesul lui Allah. Dacă vor trebui să aleagă între noi, credința lor le va cere să fie alături de el, în ciuda legăturilor trecute ce au existat între mine și ei.

— Și totuși au fost unii care au murmurat, cînd ai fost scos de la comanda expediției, îl lămuri Vigitello. Nu mă îndoiesc că mulți vor fi influențați de credința lor, dar mulți ar sta alături de tine, împotriva chiar a marelui sultan. Și nu uita, adăugă el, că mulți din noi sîntem renegați ca și tine, și n-am sta la îndoială o clipă, dacă ar trebui să alegem. Dar sper, sfîrși el cu alt ton, că nu e încă o asemenea primejdie.

— Și eu la fel, din toată inima, răspunse Sakr-el-Bahr. Totuși sînt neliniștit și trebuie să știu cum stau, în cazul cînd răul s-ar întîmpla. Mergi printre oameni, Vigitello, și vezi părerile lor, spionează, ca să pot ști pe ce număr mă pot bizui, în caz că va trebui să lupt împotriva lui Asad, sau el se va ridica împotrivă-mi. Fii băgător de seamă.

Vigitello închise unul din ochii săi negri.

— Bizuiește-te pe mine, spuse el. Îți voi aduce răspuns.

Cu aceasta se despărțiră, Vigitello ducîndu-se înspre proră spre a-și face cercetările, iar Sahr-el-Bahr îndreptîndu-se spre pupă. Dar, la prima bancă de lîngă trecere, el se opri și privi în jos, la sclavul istovit, care stătea înlănțuit acolo. El zîmbi cu cruzime, uitîndu-și necazurile, în plăcerea răzbunării.

— Ai gustat de acum biciul, spuse el în englezește. Dar asta nu e nimic, pe lîngă ceea ce va veni. Ai noroc că azi e vînt. Nu va fi întotdeauna așa. Curînd vei afla ce am suferit eu din cauza ta.

Lionel privi în sus la el, cu ochii injectați de sînge. Voia să-ți blesteme fratele, dar era prea copleșit de simțul dreptății acestei pedepse.

— Nu-mi pasă de nimic pentru mine, spuse el.

— Dar îți va păsa, scumpe frate, fu răspunsul. Vorbesc din experiență. Vorba e că nu vei rezista și ăsta e regretul meu cel mare. Aș fi vrut să-ți fi putut da puterea mea, pentru a te păstra viu în acest iad mișcător.

— Îți spun că nu-mi pasă de mine, stărui Lionel. Ce ai făcut cu Rosamund ?

— Te va mira să afli că am făcut pe gentlemanul și m-am căsătorit cu ea ? îl batjocori Oliver.

— Te-ai căsătorit cu ea ? șopti Lionel, înfiorîndu-se la acest gînd. Cîine !

— De ce mă învinovățești ? Aș fi putut face mai mult ? și plecă rîzînd, lăsînd pe Lionel să-și chinuiască mintea doar cu ceea ce aflase.

O oră mai tîrziu, cînd linia insulelor Baleare se ivi mai bine, Sakr-el-Bahr și Vigitello se întîlniră din nou în locul de trecere și schimbară cîteva vorbe, în treacăt.

— E greu a spune hotărît, murmură supraveghetorul, dar din cele ce am aflat, cred că părțile sînt egale și n-ar fi bine să stîrnești o ceartă.

— Nici nu mă gîndesc, răspunse Sahr-el-Bahr. Nu voi face aceasta în nici-un caz. Am dorit să știu doar cum stau, în cazul cînd voi fi silit, și trecu înainte.

Totuși, neliniștea nu-i fusese potolită, greutățile sale erau departe de sfîrșit. El se gîndise s-o lase pe Rosamund în Italia sau Franța. Îi dăduse cuvîntul că va face aceasta și, dacă n-ar izbuti, ea ar putea ajunge la aceea că nici nu avusese de gînd așa ceva. Și totuși cum avea să izbutească, dacă Asad era pe bordul galerei ? Va fi oare constrîns să o readucă la Alger, tot așa, în taină, cum o adusese aici și s-o țină acolo, pînă s-ar prezenta alt prilej de a ajunge într-o țară creștină ? Asta era cu neputință și risca să fie descoperit. Într-adevăr primejdia descoperirii era foarte aproape acum. În orice clipă, prezența ei în acel coș putea fi trădată. Nu putea găsi un fel în care să-și ia înapoi cuvîntul dat. Nu putea decît să aștepte și să nădăjduiască, încrezîndu-se în norocul său și într-un prilej care era cu neputință de prevăzut. El rămase plimbîndu-se pe punte, pierdut în gînduri.

CAPITOLUL XV

COȘUL

Se mai plimba încă, cînd cu o oră înainte de apusul soarelui — 15 ore după ce plecaseră — ajunseră dinaintea unui mic golf, cu intrarea foarte îngustă, sub umbra malului de la Aguila Point, pe coasta sudică a insulei Formentera. El observă aceasta și fu trezit din gînduri de glasul lui Asad, care-l chemă la pupă și-i porunci să intre în golf. Vîntul începuse de acum să slăbească, iar vîslele erau tre-

buincioase oricum ar fi fost, dacă trebuiau să treacă prin intrarea îngustă a golfului, în liniștita lagună dinăuntru. Deci, Sakr-el-Bahr, reîntorcîndu-se, își ridică vocea și, ca răspuns la chemarea sa, veniră Vigitello și Larocque. Un șuierat al fluierului lui Vigitello aduse oamenii săi pe locul de trecere, cerînd sclavilor să fie gata, în timp ce Jasper, cu o jumătate de duzină de marinari musulmani, dădură jos pînzele, care atîrnau acum moi, nemaifiind susținute de vînt. Sakr-el-Bahr dădu poruncă de vîslire și Vigitello dădu drumul unui nou șuierat, mai prelung. Sclavii se încordară, vîslele se mișcară și galera zvîcni înainte, ritmul fiind ținut de către un șef de ehipaj, care bătea măsura într-o tobă. Sakr-el-Bahr, stînd la pupă dădea ordinele și, cu măiestrie, vasul fu manevrat prin trecătoarea îngustă, în laguna liniștită a cărei adîncime se deosebea bine, în apa limpede. Aici, înainte de a se odihni, Sakr-el-Bahr urmă obișnuita practică a corsarului de a pregăti totul pentru a fi gata pentru neașteptata plecare. Galera se alinie de-a lungul coastei sălbatice, locuită doar de capre. La baza ei creșteau cîțiva pomișori plești și niște flori galbene. Mai sus se zăreau cîțiva măslini bătrîni, pe ale căror frunze soarele strălucea ca argintul. Larocque și cîțiva marinari coborîră pe vîslele ținute orizontal și legară vasul cu funii de stînci. Apoi, Sakr-el-Bahr îl așeză pe Larocque de veghe, în vîrful coastei de unde putea vedea foarte bine în depărtare. Pășind pe pupă cu Marzak, pașei îi reveniră aducerile aminte ale zilelor trecute, cînd, colindînd mările, ca un simplu corsar folosise, acest golf ca ascunziș și ca loc de pîndă. Erau, spunea el, doar cîteva golfuri în toată

Mediterana, care să servească intențiile corsarilor atît de bine ca acesta. Era un loc minunat de ascunziș în caz de primejdie și, de asemenea, cînd doreai să stai la pîndă. Își aduse aminte cînd, odată, stătuse aici, cu o flotă de șase galere, sub comanda marelui Dragul-Reis. Prezența lor fusese cu totul necunoscută amiralului genovez Doria, care trecuse pe acolo cu șapte galere și trei vase. Marzak, pășind alături de tatăl său, asculta distrat la aceste amintiri. Gîndul său era la Sakr-el-Bahr și bănuielile sale pentru acel coș din fibre de palmier fuseseră mărite de felul în care văzuse pe corsar, în timpul ultimelor două ore, stînd pe gînduri în apropierea lui. El întrerupse deodată amintirile tatălui său, exprimînd ceea ce îi frămînta mintea.

— Mulțumesc lui Allah, spuse el, că tu comanzi această expediție, altfel binefacerile acestui golf ar fi fost trecute cu vederea.

— Nu e adevărat, răspunse Asad. Sakr-el-Bahr le cunoaște tot atît de bine ca și mine. El a mai întrebuințat acest loc și altădată. El însuși a descoperit golful acesta, ca loc bun de așteptare pentru vasul spaniol.

— Totuși, dacă ar fi călătorit singur, mă îndoiesc că vasul spaniol l-ar fi interesat prea mult. Sînt alte lucruri în capul său, o tată. Privește-l colo, pierdut în gînduri. Cîte ceasuri ale acestui voiaj le-a petrecut astfel ? E un om prins în cursă și disperat. Îl roade o teamă. Privește-l, îți spun.

— Allah să te ierte, spuse tatăl său, clătinînd capul și oftînd. Trebuie ca întotdeauna închipuirea ta să-ți hrănească răutatea ? Totuși nu te învinovățesc pe tine, ci pe mama ta siciliană care a strecurat

această dușmănie în tine. Nu m-a făcut ca să pornesc în această călătorie de care nu era nevoie ?

— Văd că ai uitat ultima noapte și pe sclava franceză, îi reaminti fiul său.

— Atunci vezi prost. N-am uitat. Dar nici n-am uitat că Allah m-a ales să fiu drept. Hai, Marzak, sfîrșește cu toate acestea. Poate că mîine îl vei vedea luptîndu-se și după o astfel de priveliște nu vei mai îndrăzni să spui ceva rău despre el. Vino, împacă-te cu el și lasă-mă să văd pe viitor o mai strînsă prietenie între voi.

Și ridicîndu-și glasul chemă pe Sakr-el-Bahr, care imediat se întoarse și veni într-acolo. Deși Marzak nu simțea nici o plăcere de a întinde ramura de măslin omului pe care-l ura cel mai mult pe lume, totuși el fu acela care salută pe corsar, cînd acesta puse piciorul pe pupă.

— Gîndul luptei apropiate te tulbură, cîine al războiului ? întrebă el.

— Sînt oare tulburat, cățel al păcii ? fu răspunsul tăios.

— Așa se pare. Singurătatea ta, privirile tale pierdute...

— Sînt semne de tulburare, crezi ?

— De ce altceva ?

Sakr-el-Bahr rîse.

— Îmi vei spune poate că mi-e teamă ? Totuși ar trebui să te sfătuiesc a aștepta, pînă ce vei mirosi sînge și praf de pușcă, ca să înveți bine ce este aia teamă.

Ușoara discuție atrase atenție a doi dintre ofițerii lui Asad, care leneveau pe acolo. Biskaine și alți

trei care stăteau în dosul pașei, priviră scena cu plăcere.

— Într-adevăr, într-adevăr, spuse Asad, punînd mîna pe umărul lui Marzak, sfatul său e bun. Așteaptă, băiete, pînă ce vei fi lîngă el, pe bordul necredincioșilor, înainte ca să-l judeci.

Supărat, Marzak scuturâ mîna de pe umărul său.

— Și tu, o, tată, te aliezi cu el la batjocorirea neștiinței mele ? Tinerețea mea e un răspuns îndestulător. Dar la urma urmei, adăugă el lovit de o idee neașteptată, nu mă poți lua în bătaie de joc cu neștiința mea la mînuitul armelor.

— Dați-i prilej, spuse Sakr-el-Bahr ironic, și ne va arăta minunății.

Marzak îi privi cu ochii pe jumătate închiși.

— Dă-mi un arc, răspunse el, și-ți voi arăta cum să tragi, fu răspunsul.

— Tu îi vei arăta ? rîse Asad. Tu-i vei arăta ? și rîsul său sună batjocoritor. Vrei să ungi fața soarelui cu humă !

— Păstrează-ți părerile, o tată, rosti Marzak cu mîndrie.

— Băiete, ești nebun ! Săgeata lui Sakr-el-Bahr nimerește o rîndunică din zbor.

— Asta e istețimea lui, răspunse Marzak.

— Și care poate fi a ta ? întrebă Sakr-el-Bahr.

Să nimerești insula Formentera de aici ?

— Îndrăznești să-ți bați joc de mine ? strigă Marzak.

— Ce îndrăzneală e în asta ? se miră Sakr-el-Bahr.

— Pe Allah, vei învăța !

— Aștept cu umilință lecția.

— Și-o vei avea, fu răspunsul mîndru. Marzak se îndreaptă către parapet. Ei, de acolo, Vigitello! Un arc pentru mine și un altul pentru Sakr-el-Bahr.

Vigitello sări să-i servească, în timp ce Asad clătină capul și rîse din nou.

— Nu e împotriva legii profetului să faci un pariu, începu el, cînd Marzak îl întrerupse.

— Am propus de acum unul.

— Astfel că, spuse Sakr-el-Bahr, punga ta va veni să egaleze goliciunea capului tău.

Marzak îl privi rînjind. Apoi smulse din mîinile lui Vigitello unul din arcurile aduse și-i potrivi o săgeată și acum avea să afle Sakr-el-Bahr răutatea care stătea la rădăcina acestui gînd.

— Privește acum, spuse tînărul, pe acel coș din fibre de palmier e o pată, cît un ochi omenesc. Va trebui să-ți încordezi privirea, pentru a o zări. Fii atent cum săgeata mea o va nimeri. Poți întrece așa ceva?

Ochii săi care observau îndeaproape fața lui Sakr-el-Bahr zăriră paloarea ce-o cuprinse. Dar corsarul își reveni repede ca fulgerul. El rîse, părînd atît de nepăsător, încît Marzak începu să se îndoiască dacă pălise într-adevăr, sau închipuirea lui îl făcuse să vadă asta.

— Da, alegi ținte de nevăzut, ca oriunde va intra săgeata, să spui că acolo era! Un sistem vechi o, Marzak. Păcălește femeile cu el.

— Atunci, spuse Marzak. Vom lua ca țintă frînghia ce înconjoară coșul. Și-și întinse arcul.

Dar mîna lui Sakr-el-Bahr îi prinse brațul cu o încleștare ușoară și totuși poruncitoare.

— Așteaptă, spuse el. Vei alege altă țintă, pentru mai multe motive. Unul că nu vreau să văd săgeata ta trecînd printre vîslași și omorînd poate pe vreunul din ei. Mulți din ei sînt sclavi, speciali aleși și nu mă pot lipsi de vreunul. Alt motiv e că ținta e proastă. Distanța nu e mai mare decît 10 pași. O încercare copilărească, care poate e motivul pentru care ai ales-o.

Marzak își lăsă arcul în jos și Sakr-el-Bahr îi dădu drumul. Se priviră o clipă, corsarul cu totul stăpîn pe sine și zîmbind vesel, fără ca groaza ce o avea în suflet să i se oglindească pe față. El arătă către coastă, spre cel mai apropiat măslin, la 100 de pași distanță.

— Colo, spuse el, e o țintă pentru un bărbat. Nimerește creanga cea lungă a primului măslin.

Glasurile lui Asad și ale ofițerilor aprobară. Dar Marzak ridică din umeri, nemulțumit.

— Știam că va refuza ținta ce i-am propus, spuse el. Cît despre creanga de măslin, e atît de mare că și un copil o poate nimeri de la distanța asta.

— Dacă o nimerește un copil, desigur că o vei nimeri și tu, spuse Sakr-el-Bahr, care se așezase între băiat și coș. Să te vedem lovind, o, o, Marzak.

Și, în timp ce vorbea, își ridică arcul și, abia părînd să țintească, slobozi săgeata. Aceasta spintecă aerul, pentru a se înfige tremurînd în creanga arătată. Un zvon de glasuri pline de admirație însoțiră isprava și atrase atenția echipajului, la cele ce se petreceau. Marzak își strînse buzele, dîndu-și seama cum fusese cu totul păcălit. De voie, de nevoie, trebuia acum să tragă în acea țintă. Alegerea îi

fusese luată din mîini de Sakr-el-Bahr. Nu se îndoia că se va acoperi de rușine în această întrecere și că va fi silit să părăsească această pretinsă întrecere.

— Pe Coran, spuse Biskaine, vei avea nevoie de toată istețimea ta, pentru a ținti la fel, Marzak.

— Asta nu era ținta pe care am ales-o, protestă Marzak încăpățînat.

— Tu erai provocatorul, îi reaminti tatăl său. Deci alegerea țintei era a lui. A ales o țintă bărbătească și, pe barba lui Mahomed, ne-a arătat ceva bărbătesc.

Marzak ar fi aruncat arcul în acel moment, părăsind gîndul pe care îl alesese de-a cerceta cuprinsul acelui coș, dar își dădu seama că, făcînd așa ceva, s-ar fi acoperit de rușine și încet îndreptă arcul către acea țintă îndepărtată.

— Ai grijă de santinela de pe vîrful coastei, îl mustră Sakr-el-Bahr, stîrnind un rîs general.

Mîniat, tînărul trase coarda. Aceasta bîzîi și săgeata porni spre a se înfinge în pămînt, la vreo 20 de metri de țintă. Deoarece era fiul pașei, nimeni nu îndrăznea să rîdă, afară de Asad însuși și Sakr-el-Bahr. Dar nu era nici o îndoială asupra batjocurei de care se făcuse tînărul în ochii echipajului. Asad îl privi, zîmbind necăjit.

— Vezi acum, spuse el, ce înseamnă să te lauzi împotriva lui Sakr-el-Bahr ?

— Eu am vrut altă țintă, fu răspunsul amar. M-ai mîniat și nici n-am putut ținti bine.

Sakr-el-Bahr păși către parapet, pentru a pune capăt întîmplării. Marzak îl observă.

— Totuși în acea țintă mică, spuse el, îl provoc din nou, și în timp ce vorbea puse o săgeată în arc. La o parte ! strigă el și ținti.

Dar iute ca gîndul, Sakr-el-Bahr — nemagîndindu-se la urmări — ridică spre Marzak arcul pe care-l ținea încă în mîini.

— Stai ! răcni el. Slobozește săgeata ta în acel coș și eu o voi slobozi pe a mea în gîtul tău ! Nu greșesc niciodată, adăugă el fioros.

În rîndurile celor din spatele lui Marzak se stîrni o mare frămîntare. Uimiți ei priviră la Sakr-el-Bahr, cum stătea acolo, cu fața albă, ochii fulgerîndu-i, cu arcul încordat și gata să arunce săgeata, după cum amenințase. Atunci, încetișor, zîmbind cu răutate, Marzak își lăsă arcul în jos. Era mulțumit. Adevărata lui țintă fusese atinsă. Îl făcuse pe dușman să se trădeze. Glasul lui Asad fu acela care înnăbuși uimirea.

— Kellamullah ! zbieră el. Ce e asta ? Și tu ești nebun, Sakr-el-Bahr ?

— Da, nebun, într-adevăr, spuse Marzak, nebun de teamă. Și pășì repede la o parte, așa ca trupul lui Biskaine să-l ascundă de vreo urmare neașteptată a vorbelor sale. Întrabă-l ce ține în acel coș, o tată !

— Dar ce ai în el, în numele lui Allah ? întrebă pașa înaintînd către căpitanul său.

Sakr-el-Bahr își aplecă arcul, stăpîn iarăși pe sine. Liniștea sa era deplină.

— Duc în el o bogăție pe care nu vreau s-o văd distrusă, pentru plăcerea unui tînăr obraznic, spuse el.

— O bogăție ? repetă Asad. E se vede într-adevăr de mare preț, dacă e mai importantă ca viața fiului meu. Să vedem această bogăție.

Și, către oamenii care se aflau pe punte, strigă :

— Deschideți coșul acela !

Sakr-el-Bahr sări înainte și puse mîna pe brațul pașei.

— Stai, stăpîne ! strigă el cu mînie. Ține seamă că acest coș e al meu. Cuprinsul lui e proprietatea mea. Nimeni nu are drept...

— Îmi vorbești mie de drept, mie care sînt stăpînul tău ? răcni pașa roșu la față. Deschideți coșul, am spus !

Ei se repeziră, să-i împlinească cererea. Frînghiile fură desfăcute și partea din spate a coșului căzu, nemaifiind susținută. Un zvon de glasuri uimite izbucni din rîndurile oamenilor. Sakr-el-Bahr stătea înghețat de groaza celor ce ar urma.

— Ce e ? Ce-ați găsit ? întrebă Asad.

În tăcere, oamenii întoarseră coșul, descoperind ochilor celor de la pupă chipul Rosamundei. Apoi, Sakr-el-Bahr, revenindu-și din uimirea ce-l cuprinsese, zbură spre coș, împingînd pe cei din jurul ei și-și luă locul lîngă ea.

CAPITOLUL XVI

ÎNȘELATUL

O clipă, Asad stătu locului privind, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Apoi pentru a-i stîrni mînia care-i fusese copleșită pentru o clipă de uimire, veni

gîndul că fusese înșelat de Sakr-el-Bahr, de omul în care se încrezuse cel mai mult. Se răstise la Fenzileh și la Marzak, cînd ei îl preveniseră împotriva locotenentului său ; și, cînd voia să-i asculte, credea că vorbește răutatea din ei. Și totuși, acum se dovedea că avuseseră dreptate în judecarea acestui trădător, în timp ce el însuși fusese un sărman orb înșelat, avînd nevoie de simțul lui Marzak, pentru a i se rupe vălul de pe ochi. Încet, porni pe punte, urmat de Marzak, Biskaine și ceilalți. Se opri în locul unde fusese coșul și ochii săi negri aruncau fulgere, pe sub sprîncenele-i dese.

— Așa, mîrîi el, asta era bogăția ta. Ciine mincinos, ce ai urmărit cu asta ?

Sfidător, Sakr-el-Bahr îi răspunse :

— E soția mea. E dreptul meu de a o lua cu mine unde merg.

El se întoarse către ea, cerîndu-i să-și acopere fața ceea ce ea făcu pe dată, cu degete tremurătoare de emoție.

— Nimeni nu-ți contestă dreptul, spuse Asad. Dar fiind hotărît să o iei, de ce n-ai luat-o în văzul tuturor. De ce n-a fost găzduită în cabina de la pupă, așa cum se cuvenea soției lui Sakr-el-Bahr ? De ce ai adus-o pe bord într-un coș și-ai ținut-o ascunsă ?

— Și de ce, adăugă Marzak, m-ai mințit, cînd te-am întrebat unde e, spunîndu-mi că e în casa ta din Alger ?

— Toate acestea le-am făcut, răspunse Sakr-el-Bahr cu demnitate, pentru că m-am temut că mi s-ar putea refuza cererea de a o lua cu mine, și privirea lui sinceră se opri pe obrazul lui Asad, făcîndu-l să se înroșească.

— De ce te-ai temut ? întrebă el. Să-ți spun eu ? Pentru că nici un om care a pornit într-o expediție ca aceasta, n-ar fi dorit tovărășia noii sale soții. Pentru că nici un om nu și-ar fi luat soția într-o expediție ca aceasta, unde e primejdie de moarte și de captivitate.

— Allah m-a păzit pe mine, servitorul său în trecut, spuse Sakr-el-Bahr, și mă încred în El.

Era un răspuns aparte. Aceste cuvinte — cu privire la biruințele pe care i le trimesese Allah — îi serviseră înainte, să-și dezarmeze inamicii. Dar nu-i mai serviră acum. Din contră, ele nu făcură decît să sporească tăria urii lui Asad.

— A fost adusă în taină pe bord, de teamă că, dacă prezența ei ar fi fost cunoscută, trebuia dezvăluit și adevăratul scop al acestei prezențe, spuse Asad.

— Și oricare ar fi fost acest scop, interveni Marzak, nu era datoria ce-ți fusese încredințată de a captura acel vas spaniol !

— Asta am vrut să spun, fiule, rosti Asad, apoi cu un gest poruncitor. Vrei să-mi spui, fără a minți, care a fost adevăratul scop ? întrebă el.

— Care ? spuse Sakr-el-Bahr zîmbind. N-ai spus tu că acest scop a fost dezvăluit de ceea ce am făcut ? Mai curînd cred, deci, că eu aș fi în drept să-ți pun această întrebare. Te asigur, stăpîne, că intenția mea nu a fost de a-mi neglija îndatorirea pe care mi-ai făcut-o. Dar, tocmai pentru că m-am temut că știindu-i prezența ei pe vas ar face pe dușmanii mei să bănuiască ceea ce bănuiești tu acum, m-am hotărît s-o aduc în taină. Scopul meu adevărat, deoarece trebuie s-o știi, era s-o las undeva, pe coasta Franței, de unde s-ar fi putut reîntoarce în țara ei.

Lucrul acesta făcut, aș fi ieșit înaintea galerei spaniole și, prin ocrotirea lui Allah, aș fi capturat-o.

— Pe coarnele lui Șeitan, jură Marzak, pășind înainte, omul ăsta e chiar tatăl și mama minciunilor. Vrei să arăți dorința ta de a te scăpa de o femeie, cu care abia te-ai căsătorit ? întrebă el.

— Da, mormăi pașa, poți răspunde la asta ?

— Veți auzi adevărul, spuse Sakr-el-Bahr.

— Slavă lui Allah ! îl batjocori Marzak.

— Dar te previn, continuă corsarul, că ți se va părea mai puțin ușor de crezut, decît orice minciună pe care ai fi născocit-o. Acum mulți ani, în Anglia, unde am fost născut, am iubit pe această femeie și aș fi luat-o de nevastă. Dar au fost oameni și imprejurări care m-au defăimat în ochii ei, așa încît n-a mai vrut să se căsătorească cu mine. Iubind-o am văzut că m-am purtat nevrednic cu ea și am vrut să repar răul ce i l-am făcut.

Aici se opri și Asad rîse furios.

— De cînd își arătă un bărbat dragostea pentru o femeie, îndepărtînd-o de dînsul ? întrebă el cu un glas care dovedea prețul ce îl punea pe această mărturisire.

— Te-am prevenit că îți va părea de necrezut, spuse Sakr-el-Bahr.

— Nu e limpede, o tată, că această căsătorie a lui n-a fost mai mult decît o pretenție ? strigă Marzak.

— Tot atît de limpede ca lumina zilei, răspunse Asad. Căsătoria ta cu această femeie a fost o batjocură adusă credinței. N-a fost căsătorie. A fost o pretenție blestemată, singura ta țintă fiind de a mă înșela, abuzînd de religiozitatea mea și împiedicîndu-mă să o am. El se întoarse către Vigitello, care

stătea în spatele lui Sakr-el-Bahr. Spune oamenilor tăi să pună pe acest trădător în fiare, îi porunci el.

— Cerul te-a călăuzit la o hotărîre înțeleaptă, o, tată ! strigă Marzak. Glasu-i tresări de bucurie.

— Hotărîrea se pare că vă va călăuzi mai curînd pe voi în cer, răspunse Sakr-el-Bahr neînfricoșat. Pe dată, el se hotărîse.

— Stai ! porunci el, ridicînd mîna către Vigitello, care nici nu se mișcase.

El se apropie de Asad și ceea ce-i spuse nu fu auzit decît de cei din imediata apropiere a pașei și a Rosamundei, care trebuiră să-și ciulească urechile pentru a nu pierde un cuvînt.

— Nu credea Asad, spuse el cu vocea scăzută, că mă voi prăbuși ca o cămilă sub povara ei. Cîntărește-ți bine poziția ta. Doar să-mi ridic glasul pentru a-mi chema vitejii și numai Allah știe cîți te vor asculta. Îndrăznești să pui acest lucru la încercare ? întrebă el, cu chipul serios și mîndru, ca un om sigur de ceea ce spune.

Ochii lui Asad clipiră și fața i se îngălbeni de moarte.

— Tu trădător nelegiuit... începu el, cu glasul înecat de mînie.

— Ah, nu, îl întrerupse Sakr-el-Bahr. Dacă eram un trădător, aș fi făcut de acum ceea ce am spus, știind că în cazul împărțirii forțelor cumpăna se va înclina mult în favoarea mea. Lasă deci ca tăcerea mea să-mi dovedească credința, Asad. Lasă judecata să-mi cîntărească purtarea mea și să nu se lase dărîmată de Marzak, care nu vorbește decît din ură.

— Nu-l asculta, o, tată ! strigă Marzak. Nu poate fi așa...

— Tăcere ! mormăi Asad, ca lovit deodată de ceva.

Se făcu tăcere, în timp ce pașa stătu mîngîindu-și barba, și ochii săi se plimbau de la Rosamund la Sakr-el-Bahr. El cîntărea vorbele lui Sakr-el-Bahr. Se temea că sînt adevărate și că, dacă ar încerca, zarurile puteau cădea foarte bine împotriva lui. Dacă Sakr-el-Bahr învingea, nu ar fi învins numai pe bordul acestei galere, ci și în Alger și Asad ar fi fost doborît pentru totdeauna. Pe de altă parte, dacă trăgea iataganul și chema credincioșii să-l urmeze, putea avea prilejul de a recunoaște în el pe alesul lui Allah, căruia îi erau datori credință și să-l sprijine. Dar era ceva prea primejdios. El privi posomorît către Sakr-el-Bahr.

— Voi ține seamă de vorbele tale, spuse el cu glasul uscat. Nu voi fi nedrept și nu mă voi lua după aparențe. Allah mă oprește !

CAPITOLUL XVII

ȘAH ~ MÀT !

După depărtarea pașei, Oliver și Rosamund stăteau uitîndu-se unul la altul, sub privirile iscoditoare ale tuturor. Chiar și sclavii galerei, scoși din obișnuita lor nepăsare de întîmplări atît de curioase și neobișnuite, își întindeau gîturile lor slăbite, pentru a privi cu ochii lor injectați. Sentimentele lui Sakr-el-Bahr, în timp ce privea fața albă a Rosamundei, erau foarte deosebite. Neplăcerea de ceea ce se întîmplase și o teamă anumită de ceea ce va urma erau

alungate de un anumit simț de ușurare. El știa că, în nici un caz, ascunderea ei nu ar mai fi putut dura mult timp. Unsprezece ceasuri chinuitoare petrecuse ea în spațiul îngust și aproape înăbușitor al coșului, timp în care avusese de gînd să o aducă doar pe bord. Neliniștea ce-i pricinuia neputința de a o scoate de acolo, cînd Asad se hotărîse să ia parte la călătorie, sporea pe măsură ce orele treceau și nu găsea un chip de a o scoate din situația ei din care, mai curînd sau mai tîrziu, cînd limitele îndurării ar fi fost atinse, prezența ei ar fi trebuit trădată. Această descoperire pe care el n-ar fi putut-o face, fusese făcută de Marzak, pentru el, prin bănuielile și răutatea lui. Era singurul grăunte de mîngîiere în primejdia de față, care pentru el nu însemna nimic și pentru ea totul. Neajunsurile îl învățaseră să tragă foloase cît de ușoare și să înfrunte primejdiile cît de covîrșitoare. Deci el se hotărî pentru folosul clipei de față și se hotărî să tragă cele mai mari cîștiguri din îndoiala adusă de cuvintele sale în inima pașei. De asemenea se gîndi că, așa cum se întîmplaseră lucrurile, devenise din asupritor, asuprit. Iar Rosamund și el deveniseră tovarăși în nenorocire, împărtind acum aceeași primejdie. Găsi gîndul acesta foarte plăcut. De aceea zîmbi încurajator, cînd privi fața înspăimîntată a Rosamundei. Acest zîmbet o făcu să pună întrebarea care-i frămînta creierul.

— Ce facem acum ? întrebă ea repede, întinzînd mîinile spre el.

— Acum, spuse el cu răceală, să fim recunoscători că ai scăpat de acolo, pentru a-ți lua locul meritat. Lasă-mă să te conduc acolo unde ar fi trebuit să stai de la început, dacă nu venea Asad. Vino, și întinse o mînă spre trecerea care ducea la pupă.

Ea se dădu înapoi la aceasta, căci la pupă stătea Asad, sub umbrar, cu Marzak, Biskaine și ceilalți ofițeri ai săi, în așteptare.

— Vino ! repetă el. N-ai de ce te teme. Păstrează-ți deci o atitudine demnă. Pentru moment e șahmat, regele închis.

— N-am de ce să mă tem ? repetă ea.

— Pentru un moment, nu, răspunse el dîrz. Trebuie să fim tari împotriva a ceea ce ne va aduce viitorul. Fii sigură că nu teama va ajuta judecata noastră.

— Nu mă tem, îl asigură ea și, dacă fața continua să-i fie albă, glasu-i și ochii ei erau hotărîți.

— Atunci vino, repetă el și ea-l ascultă pe dată acum, spre a-i dovedi că nu se temea.

Unul lîngă altul păsiră prin locul liber, urcară treptele care duceau la pupă, apropierea lor fiind observată de ceilalți, cu priviri curioase. Ochii negri, profitori ai lui Asad priveau numai la fată. Îi urmăreau fiecare mișcare, în timp ce ea se apropia, și n-o părăsiră niciodată pentru tovarășul ei. Se ținea mîndră, sub această privire scrutătoare, dar, fără voia ei, tremura de o rușine și o umilință pe care n-o putea lămuri. Într-o anumită măsură, Oliver îi împărtășea sentimentele, al care se adăuga mînia, și, împins de aceasta, se așeză în așa fel, încît se puse înaintea privirii lui Asad. Pe pupă se opri și-i salută.

— Îngăduie, stăpîne, spuse el, ca soția mea să poată ocupa cabina pe care i-o pregătisem, înainte de a ști că voi fi cinstit cu prezența ta în această expediție.

Curtenitor, Asad consimți cu un gest al mîinii. Sakr-el-Bahr se înclină din nou, păși înainte și dădu la o parte greaua perdea roșie. Dinăuntrul cabinei

se ivi lumina galbenă a lămpii. Încă o clipă, ochii înfocați ai lui Asad o mai priviră, apoi perdeaua se lăsă în urma ei și a lui Oliver. Micul interior era mobilat cu un divan acoperit de covoare de mătase, o mică masă maură, încrustată cu mozaic colorat, având pe ea o lampă și o cutie de metal, în care ardeau aromate ce parfumau încăperea cu miresmele lor. Din cele mai îndepărtate colțuri umbrite ale cabinei, se ridicară în tăcere cei doi sclavi nubieni ai lui Sakr-el-Bahr, Abad și Zai-Zer, plecîndu-se în fața lui. El dădu o poruncă, și, dintr-un dulap, sclavii scoaseră carne și băutură și așezară pe masa joasă o farfurie cu un pui gătit cu orez, măsline și prune, pîine, un pepene și o amforă cu apă. Apoi, la alt cuvînt de al lui, fiecare luă un iatagan și ieșiră afară pentru a se așeza în fața perdelei. Aceasta nu era o măsură specială de apărare și nici Asad nu o socoti astfel. Prezența recunoscută a soției lui Sakr-el-Bahr în cabină, făcea din acest loc ceva asemănător haremului său, și un om își apără haremul ca și onoarea. E un loc sfînt pe care nimeni nu-l poate viola și era firesc deci să fi luat măsurile de apărare trebuincioase. Rosamund se lăsă pe divan și rămase cu capul în piept. Sakr-el-Bahr stătea tăcut, privind-o.

— Mănîncă, îi ceru el în sfîrșit. Vei avea nevoie de putere și curaj, ceea ce nu e cu putință unui trup slăbit.

Ea clătină capul. Supărarea i se suia în gît, înecînd-o.

— Nu pot mînca, îi răspunse ea. Pentru ce ? Puterea și curajul nu mă mai pot servi acum.

— Nu crede aceasta, spuse el. Mi-am dat cuvîntul că te voi scoate vie din toate primejdiile în care te-am băgat și îmi voi ține cuvîntul.

Atît de hotărît era glasul său încît ea-și ridică privirea și-l văzu la fel de hotărît.

— Cu siguranță, strigă ea, că nici o putință de scăpare nu mai există pentru mine.

— Nu te socoti pierdută atîta timp cît mai trăiesc, răspunse el.

— Crezi că vei mai trăi mult ? îl întrebă ea.

— Atît cît Domnul va voi, răspunse el rece. Ce e scris. Deci, dacă voi trăi destul, ca să te apăr... socotește că am trăit destul.

Capul ei căzu pe piept. Mîinile i se frămîntau.

— Cred că sîntem amîndoi morți, spuse ea. Căci, dacă tu mori... mai am pumnalul tău. Nu-ți voi supraviețui. Dumnezeu mă va ierta, dacă voi fi silită, dacă aleg drumul mai ușor spre onoare, sir, adaugă ea. E întotdeauna cel mai ușor drum, crede-mă.

— Știu, răspunse el contrariat. Ar fi trebuit să-l urmez și eu.

Se opri, ca și cum ar fi nădăjduit că expresia lui de pocăință ar putea smulge de la ea un răspuns de iertare. Văzînd că ea continuă să rămînă mută, el oftă din greu și vorbi de alte lucruri.

— Aici vei găsi tot ceea ce ai nevoie, spune dînsul. Dacă dorești ceva, n-ai decît să bați din palme și sclavii mei vor veni. Dacă le vei vorbi în franțuzește, vor înțelege. Aș fi vrut să-ți aduc o femeie care să te servească, dar a fost imposibil, după cum vei înțelege.

El păși către ieșire.

— Mă părăsești ? întrebă ea deodată speriată.

— Bineînțeles. Dar fii sigură vă voi sta în apro-

pire. N-ai de ce te teme. La urma urmei, lucrurile stau mai puțin rău decît cînd erai închisă în coș. Mai bine chiar, căci acum ai mai mult loc liber. Deci fii veselă. Mănîncă și odihnește-te. Dumnezeu să te aibe în pază! Mă voi reîntoarce curînd după răsăritul soarelui.

Afară, pe pupă, găsi pe Asad singur doar cu Marzak, sub umbrar. Noaptea se lăsase. Marile lanterne de la pupă erau aprinse și dădeau o lumină slabă de-a lungul vasului, aruncînd lumina pe spatele gol al vîslașilor de pe bănci. O lanternă atîrna de catargul cel mare și alta sub umbrar, aceasta din urmă pentru pașă. Deasupra lor stele luceau pe cerul limpede. Vîntul se oprise de tot și atmosfera era învăluită într-o adîncă tăcere, întreruptă doar de zgomotul păsărilor și al insectelor de noapte. Sakr-el-Bahr se îndreptă către Asad și-i ceru să-i vorbească între patru ochi.

— Sînt singur, răspunse pașa scurt.

Marzak își arătă dinții și mormăi ceva neînțeles, în timp ce pașa, surprins de nepăsarea căpitanului său, dovedită prin vorbele-i batjocoritoare, nu putu decît să repete cuvinte din Coran, pe care Fenzileh i le repeta adeseori.

— Fiul unui om e tovarășul sufletului său. Nu am secrete față de Marzak. Vorbește, deci, înaintea lui, sau, dacă nu, pleacă.

— Poate fi tovarășul sufletului tău, Asad, răspunse corsarul batjocoritor, dar mulțumesc lui Allah că nu e și al meu. Și ceea ce am de spus privește sufletul meu.

— Îți mulțumesc, întrerupse Marzak, pentru dreptatea cuvintelor tale. A fi tovarășul sufletului tău înseamnă a fi un cîine necredincios.

— Limba ta, o, Marzak, e ca și tragerea ta cu arcul, spuse Sakr-el-Bahr.

— Da, lovește bine, fu răspunsul neașteptat al acestuia.

— Nu, țintește ceea ce nu poate lovi. Acum, Allah să mă ierte ! Să mă supăr la vorbele tale ? N-a dovedit El că acel care mă numește cîine necredincios e un mincinos, hărăzit Gheenei ? Sînt biruințele mele dintr-acelea pe care Allah le-ar dărui unui necredincios ? Nebun ce blestemi fără rost, învață-ți limba cum să vorbească sau Allah te va amuți.

— Liniște ! mîrîi Asad. Obrăznicia ta e afară din cale. .

— Din fericire, rîse Sakr-el-Bahr, și bunul meu simț de asemeni se pare. Deoarece vrei să-l reții lîngă tine pe acest tovarăș al sufletului tău, trebuie să vorbesc față de el. Îmi îngădui să mă așez ? Știind că nu va fi refuzat, se așează pe locul gol de lîngă Asad, și-și încrucișă picioarele sub el. Stăpîne, începu el, o neînțelegere ne desparte pe noi, care am fi trebuit să fim uniți pentru gloria Islamului.

— Din cauza ta, Sakr-el-Bahr, fu răspunsul posac, și tu trebuie să o lămurești.

— Pentru aceasta am dorit să mă asculți. Cauza acestei neînțelegeri e colo, și arătă cu degetul spre cabină. Dacă îndepărtez această cauză, neînțelegerea va fi lămurită și totul va fi iar bine între noi.

El știa că niciodată nu va mai putea ca totul să fie bine între el și Asad. El știa că, dacă se reîntoarce la Alger, îl va aștepta un sfîrșit grabnic. Știa că numai lămurind situația aceea de încordare și lăsîndu-l pe Asad în credința că se va putea răzbuna mai tîrziu, cînd va fi în largul lui, ar fi izbutit să

facă acum o pace forțată cu acesta. Ochii strălucitori ai lui Asad îl priviră o clipă, în tăcere.

— Cum să îndepărtezi această cauză? întrebă el. Vrei, spre batjocura căsătoriei tale, să divorțezi?

— Aceasta nu ar îndepărta-o răspunse Sakr-el-Bahr. Gîndește-te, Asad, că de unirea noastră depinde gloria Islamului. Ceea ce vreau să-ți propun ți-am mai spus de altfel că fusese intenția mea, înainte de a veni tu pe vas. Să pornim iarăși la răsăritul soarelui — sau chiar în noaptea asta, dacă vrei — să atingem coasta Franței și să o debarcăm acolo, pentru a se întoarce la ai săi și pentru a îndepărta neînțelegerea dintre noi. Apoi ne vom întoarce — avem destul timp — și vom prinde vasul spaniol, întorcîndu-ne glorioși la Alger, uitată fiind umbra neînțelegerii noastre, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Vrei, Asad, pentru gloria legii profetului?

Momeala fusese bine întinsă, atît de bine încît Asad și nici chiar bănuitorul Marzak nu se gîndiră o clipă că ar fi o momeală. Își oferea viața sa, credea Asad, în schimbul libertății acelei sclave, nedîndu-și seama că făcea așa. Asad fu ispitit. Prevederea îi cerea să primească, căci avîndu-l înapoi pe Sakr-el-Bahr la Alger, fără oamenii lui, se putea răzbuna în liniște. Era singura atitudine ce trebuia luată în această situație, pentru a asigura stîrpirea unuia care dintr-un căpitan și un servitor al său, devenise un rival periculos. Sakr-el-Bahr observă fața șovăitoare a pașei și fața lui Marzak neliniștit că tatăl său ar putea consimți. Și, deoarece acesta rămînea tăcut, Marzak nemaifiind în stare să se abțină, interveni.

— E deștept, o, tată! fu chemarea lui deznădăjduită. Gloria Islamului deasupra tuturor! Lasă-l să

facă asta și lasă femeie necredincioasă să plece ! Astfel, totul va fi iarăși bine între noi și Sakr-el-Bahr !

El vorbise cu atîta pasiune, încît nu te puteai gîndi că vorbise cu alt înțeles.

Așadar îl auzi și crezu că Marzak avea același gînd cu el. Ispita fu și mai puternică, dar gîndul la Rosamund îl făcea să șovăie. Dinsa îi excitase simțurile și pașa se afla într-o grea îndoială.

— Deoarece nu o vrei pentru tine, de ce nu mi-ai lăsat-o mie ? întrebă el cu o voce tremurîndă de pasiune. Atît timp cît te-am crezut cinstit, luînd-o de nevastă, am respectat această legătură ca un bun musulman ; dar de cînd știu că nu a fost decît o pretenție, o batjocură pentru a servi un gînd dușmănos mie, eu, înaintea căruia această căsătorie blestemată a fost hotărîtă, declar a nu fi fost căsătorie. Nu mai e a ta. E pentru oricare musulman care o poate lua.

Sakr-el-Bahr rîse fioros.

— Acel musulman, vesti el, va fi mai aproape de spada mea decît de paradisul lui Mahomed, și cu vorbele acestea se ridică.

Asad se ridică odată cu el, cu o dîrzenie pe care numai ura o putea da unui om de vîrsta lui.

— Amenințî, răcni el cu ochii scăpărători de furie.

— Amenințî ? rîse Sakr-el-Bahr. Nu, profețesc.

Și cu asta se îndepărtă, apucînd-o pe la locul liber de trecere. În plecarea sa nu era altă intenție, știind că argumentele erau aici mai grele decît faptele și că orice om deștept ar fi făcut așa, lăsînd ca amenințarea sa ascunsă să lucreze asupra lui Asad. Tremurînd de mînie, Asad îl privi depărtîndu-se. Era pe punctul să-l cheme înapoi, însă, se reținu, temîn-

du-se că acesta nu l-ar fi ascultat, scăzîndu-i astfel autoritatea și trecerea în ochii oamenilor. El știa că nu e bine să comanzi acolo unde nu ești sigur că vei fi ascultat și unde nu ești sigur că ai putea pedepsi neascultarea. În timp ce el șovăia, Marzak, care de asemeni se ridicase, îl prinse de braț și-i șuflă în ureche motive tari și grabnice, care-l sfătuiau să primească cererea lui Sakr-el-Bahr.

— E cea mai sigură cale, șopti el sfătuitor. Să fim toți primejduiți pentru acea fiică a pierzaniei? În numele lui Șeitan, să ne scăpăm de ea. Debarc-o, așa cum cere el, ca preț al păcii dintre noi și el, și la adăpostirea acestei păci te vei putea scăpa de el cînd ne vom întoarce la Alger. E cea mai sigură cale, cea mai sigură!

— Sînt eu oare un laș care refuză toate căile, afară de cea mai sigură? strigă mîndru Asad. Sau tu ești un laș, care nu poate alege alta?

— Teama mea e pentru tine, o, tată! se apără Marzak supărat. Mă îndoiesc dacă ar fi bine să dormim, căci ar putea porni răscoala chiar în noaptea asta.

— Nu te teme, răspunse Asad. Eu însumi am pus veghea și ne putem încrede în ofițeri. Biskaine e acum printre oameni, spionîndu-i. Curînd vom ști îndeajuns cum stăm.

— În locul tău, m-aș asigura. Aș pune capăt acestei primejdii de răscoală. Aș primi cererile lui cu privire la femeia aceea și m-aș socoti după aceea cu el.

— Să părăsesc această perlă franceză? întrebă Asad, clătinînd încet din cap. Nu, nu! E o grădină care-mi va da trandafiri. Împreună vom gusta dulcele șerbet al Kansar-ului și-mi va mulțumi pentru

a o fi condus în paradis. Să părăsesc această frumusețe ?

El rîse cuprins de o mare mulțumire, în timp ce Marzak se posomorî gîndindu-se la Fenzileh.

— E o necredincioasă, îi reaminti fiul său. Deci, interzisă ție de către profet. Vrei să fii tot atît de orb la aceasta ca și la primejdia care te amenință ? Glasu-i îi reveni apoi aspru, continuînd. A mers cu fața dezvelită pe străzile Algerului. A fost văzută așa de mulțime, în piață. Frumusețea ei a fost spurcată de privirile lacome ale unui ovrei, ale unui maur și ale unui turc. Sclavii galerei și negrii și-au aruncat ochii lor pe frumusețea ei dezvelită. Unul din căpitanii tăi au avut-o de soție. El rîse. Pe Allah, nu te recunosc, o, tată ! E aceasta femeia care să o vrei pentru tine ? Aceasta e femeia pentru care să-ți primejduiești viața și poate chiar însuși pașalîcul ?

Asad strînse pumnii pînă ce unghiile îi intrară în carne. Fiecare cuvînt rostit de fiul lui fusese ca un bici pentru sufletul său. Adevărul lor nu putea fi înlăturat. Era umilit și rușinat. Totuși nu fusese scos din nebunia lui. Înainte de a putea răspunde, figura înaltă a lui Biskaine se apropie.

— Ei bine ? îl întrebă pașa nerăbdător, mulțumind lui Allah că poate schimba subiectul.

Biskaine era abătut. Veștile i se puteau citi pe față.

— Misiunea mi-a fost grea, începu el. Am făcut tot ce am putut. Dar nu am putut trage temeinice învățăminte. Atîta știu că n-are de ce să fie îngrijorat, dacă vrea să ridice o răscoală pentru a-ți răsturna autoritatea. Doar atît îmi e îngăduit să spun.

— Nu mai mult decît atît ? întrebă Asad. Și dacă aș ridica eu armele pentru a lămuri această afacere ?

Biskaine se gîndi un moment, înainte de a răspunde.

— Nu pot crede decît că Allah îți va aduce liniștea, spuse el. Dar vorbele lui nu înșelară pe pașa. El știa că erau spuse doar din respect. Totuși, continuă Biskaine. Ar trebui să te socotesc tot atît de nepăsător ca și el, în aceleași împrejurări.

— Înțeleg, glăsui Asad. Forțele sînt atît de egale, încît niciunul din noi nu trebuie să îndrăznească.

— Tu ai spus-o.

— Atuci știi ce ai de făcut! strigă Marzak, gata să-și reînnoiască dovezile. Primește-i condițiile și...

Dar Asad îl întrerupse nerăbdător.

— Fiecare lucru la timpul său și fiecare timp e scris. Mă voi gîndi ce să fac.

Jos, pe puntea mijlocie, Sakr-el-Bahr păsea cu Vigitello și vorbele acestuia erau asemeni celor ale lui Biskaine.

— Cu greu pot judeca, spunea renegatul italian. Dar cred că n-ar fi înțelept din partea nici unuia din voi să facă primul pas împotriva celuilalt.

— Situația e deci egală între noi?

— Numărul, mă tem, răspunse Vigitello va fi în favoarea lui Asad. Nici un musulman credincios nu va sta împotriva pașei, reprezentantul Sublimei Porți, față de care credința e o chestiune de religie. Totuși, ei sînt obișnuiți să asculte de tine, să facă orice la comanda ta și deci, pentru Asad ar fi primejdioasă încercarea.

— Da, e un argument tare, spuse Sakr-el-Bahr. E așa cum m-am gîndit.

Cu aceasta, concedie pe Vigitello și încet, gînditor, se întoarse la pupă. Era nădejdea sa — singura nădejde acum — că Asad va primi propunerea lui,

dar n-ar fi fost bine să se apropie de Asad acum. Trebuia să-și înăbușe nerăbdarea în suflet. Dacă Asad stăruia în refuzul său, netemîndu-se de vre-o răscoală, atunci el nu știa ce-i rămîne de făcut pentru a salva viața Rosamundei. Să provoace răscoala nu îndrăznea. Era ceva prea disperat. Din punctul său de vedere, nu-i oferea nici cel mai mic prilej de izbîndă și, dacă n-ar fi reușit, atunci totul ar fi fost într-adevăr pierdut. Era ca cineva mergînd pe tăișul unei săbii. El spera că, dacă Asad va refuza cererea lui, atunci poate că lupta cu spaniolii ar putea face ceva. El dormi în noaptea aceea în fața cabinei și, cînd se sculă, pașa și fiul său mai dormeau încă, lîngă el, sub umbrar.

CAPITOLUL XVIII

RASCULAȚII

Tîrziu, în dimineața aceea, după ce galera se trezise la viață, Sakr-el-Bahr veni s-o viziteze pe Rosamund. El o găsi odihnită și împrospătată de somn și-i aduse vești liniștitoare că totul e bine, încurajînd-o cu nădejdea de care el însuși era departe de a o avea. Dacă primirea ce i-o făcuse ea nu era prietenoasă, totuși nu era nici neprietenoasă. Deși asculta încercările lui de a o liniști, fără să-i mulțumească pentru ele — căci le socotea ca o datorie a lui față de ea — totuși, la vorbele lui, simți în inima ei un fel de căldură nesimțită pînă acum. Cîteva ore mai tîrziu, aproape de după-amiază, el veni iară. Nu

avea veşti noi de adus, afară de faptul că santinela lor de pe coastă semnalase la apus un vas care se îndrepta spre insulă împins de briză uşoară. Dar galera pe care o aşteptau nu se vedea încă şi el îi mărturisi că propunerea ce i-o făcuse lui Asad de a o debarca în Franţa, fusese respinsă. Totuşi, ea nu trebuia să se teamă, adăugă el repede, văzînd spaima care se ivise în ochii ei. Se mai ivea poate un prilej. Va fi atent şi nu îl va scăpa.

— Şi dacă nici un prilej nu se iveşte ? îl întrebă ea.

— Atunci voi face unul, spuse el, vesel aproape. Le-am făcut toată viaţa mea şi ar fi nefiresc să nu mai pot face tocmai în momentul cel mai de seamă al vieţii mele.

Această pomenire a vieţii sale o făcu să pună o întrebare.

— Cum ai găsit prilejul de a deveni ceea ce eşti? Vreau să spun, adăugă ea în grabă, temîndu-se că el ar putea înţelege greşit sensul întrebării, cum ai putut ajunge un căpitan corsar ?

— Asta e o poveste lungă, răspunse el. Te-aş plictisi, povestindu-ţi-o.

— Nu, răspunse ea şi clătină din cap. Nu m-ai plictisi.

— Şi-o vei asculta ? întrebă el şi adăugă : Ca să mă poţi judeca ?

— Poate, spuse ea cu ochii în jos.

Cu capul în piept, el se plimba prin mica încăpere. Dorinţa lui era de a o mulţumi, ceea ce era firesc, căci e adevărat că cel care ştie totul poate ierta totul, şi aceasta n-ar fi fost mai puţin adevărat în cazul lui sir Oliver Tressilian. Deci el îi istorisi povestea sa. Plimbîndu-se, i-o povesti începînd de la

zilele petrecute la vîsla galeriei spaniole, pînă în clipa cînd trecuse capul Spartei, în călătoria sa spre Anglia pentru a-și pedepsi fratele. El îi spuse povestea simplu și fără multe amănunte, neascunzînd însă nimic din faptele care îl făcuseră să devină ceea ce era. Și ea, ascultînd, fu atît de adînc mișcată încît, la un moment dat, ochii i se umplură de lacrimi pe care încerca în zadar să și le oprească. El însă, plimbîndu-se adîncit în gînduri, cu capul în piept, nu le observă.

— Și astfel, sfîrși el, cunoști acum împrejurările care m-au adus aici. Altul mai tare ca mine ar fi putut rezista și prefera moartea. Dar eu nu am fost destul de tare. Sau poate că mai tare decît mine a fost dorința de a pedepsi, de a-mi arăta ura în locul dragostei ce o aveam pentru Lionel.

— Și pentru mine de asemeni, după cum mi-ai spus, adăugă ea.

— Nu-i chiar așa, o îndreptă el. Te-am urît pentru neîncrederea ta și, mai mult decît pentru toate, pentru că ai ars scrisorile ce ți le-am trimis prin Pitt. Făcînd asta ai contribuit la nedreptatea pe care o înduram, mi-ai distrus sigurul prilej de a-mi restabili nevinovăția și de a mă reabilita. M-ai distrus de tot. Dar nu știam atunci ce motiv puternic aveai pentru a mă crede ceea ce păream. Nu știam că se crezuse că am fugit. Deci îți iert o vină pentru care, altădată, mărturisesc că te-am urît și care m-a hotărît să te răpesc în noaptea aceea la Arwenack, cînd venisem pentru Lionel.

— Vrei să spui că asta nu fusese în intențiile tale ? îl întrebă ea.

— De a te răpi odată cu el ? Jur pe Dumnezeu că nu mă gîndisem la asta. Dacă m-aș fi gîndit mai

dinainte, nu aș fi făcut-o. Știind ceea ce știu acuma sînt destul de pedepsit.

— Cred că te înțeleg, murmură ea cu blîndețe, ușurîndu-l, căci vocea îi tremurase de durere.

El își ridică capul.

— A înțelege e ceva, spuse el, e jumătate iertare. Dar pentru iertarea definitivă, răul trebuie de tot înlăturat.

— Dacă-i cu putință, zise ea.

— Dar trebuie făcut cu putință, răspunse el și se întrerupse brusc auzind un strigăt de afară.

El recunoscu vocea lui Larocque, care în zori se reîntoarse la postul său de santinelă de pe coastă, schimbînd pe omul care-l înlocuise în timpul nopții.

— Stăpîne ! Stăpîne ! era strigătul scos de o voce speriată și urmat de alte strigăte ale echipajului.

Sakr-el-Bahr ieși repede afară. Larocque tocmai trecea parapetul pe puntea mijlocie, unde Asad îl aștepta însoțit de Marzak și credinciosul Biskaine. Prora, pe care corsarii se odihniseră cu o zi înainte, era o masă de capete agitate, dornice să afle ce veşti aducea santinela, într-o grabă așa de mare. De unde stătea, Sakr-el-Bahr auzi vorbele lui Larocque.

— Vasul care l-am zărit în zori !

— Ei bine ? întrebă Asad.

— E aici, în golful dedesubtului acelui cap. Tocmai a aruncat ancora.

— Nu e nevoie să ne speriem, răspunse pașa imediat. Deoarece a ancorat acolo, e limpede că nu bănuiește prezența noastră. Ce fel de vas e ?

— Un galion mare cu 20 de tunuri, fluturînd drapelul englez.

— Englez ! strigă Asad surprins. Trebuie să fie un vas puternic, dacă se hazardează singur în apele spaniole.

Sakr-el-Bahr înaintă către ei.

— Nu are vreun semn ? întrebă el.

Larocque se întoarse spre a răspunde la întrebare.

— Da, răspunse el. Pe mizena lui e o flamură îngustă albastră, cu o pasăre albă, o barză cred.

— O barză ? repetă Sakr-el-Bahr gînditor.

El nu-și putea reaminti de vreun astfel de blazon englezesc și nici nu-i părea cu putință a fi englez. Deodată prinse sunetul unei răsuflări repezi îndărătul său. Se întoarse pentru a o vedea pe Rosamund stînd la intrarea cabinei, ascunsă doar de perdea. Fața îi era întrebătoare.

— Ce e ? întrebă el scurt.

— O barză, crede el ? spuse ea, ca și cum acest răspuns ar fi fost destul.

— Cred că e o pasăre necunoscută, lămuri el. Omul o fi greșit.

— Dar nu cu mult, sir Oliver.

— Cum, nu cu mult ? întrebă el, intrigat de ceva în glasul și privirea ei.

Se îndreptă repede către ea, în timp ce, dedesubt, zarva vocilor amuțise.

— Ceea ce crede el că e o barză, e un erete, un erete alb și alb e argintul, nu ?

— Da. Ei și ?

— Ei, vezi ? Acest vas e „Eretele de argint".

— Ei și ? spuse el. Puțin îmi pasă, dacă e „Eretele de argint" au „Lăcusta de aur". Ce importanță are ?

— E vasul lui sir John, al lui sir John Killigrew, explică ea. Era gata de plecare... cînd ai venit la Ar-

wenack. Pleca în Indii. Nu înțelegi ? Din dragoste pentru mine, o fi pornit să te ajungă înainte de a atinge coasta Africii.

— Pe Dumnezeu ! exclamă Sakr-el-Bahr, uimit. Apoi își ridică capul și rîse. E cu cîteva zile în întîrziere pentru asta !

Dar gluma-i nu primi nici un răspuns din partea ei. Dînsa continua să-l privească sfioasă.

— Și totuși..., continuă el. Vine destul de bine.

— Ar fi... ? Ea se opri șovăind. Atunci... ar fi cu putință să vorbesc cu el ?

— Cu putință, da, răspunse el. Totuși trebuie să găsim mijlocul și asta nu va fi atît de ușor.

— Și o voi face ? ceru ea.

— Desigur, răspunse el. Deoarece nu se găsește altă cale. Fără îndoială că va costa cîteva vieți, adăugă el, iar apoi... și ridică din umeri, spre a-și întregi fraza.

— Ah nu, nu ! Nu la prețul acesta, protestă ea.

Și cum avea el să știe că prețul la care se gîndea ea era chiar viața lui, pe care i-o credea expusă, dacă ar fi cerut ajutorul „Eretelui de argint".

Înainte de a-i putea răspunde, atenția lui fu atrasă în altă parte. Un zvon surd, amenințător, se ridicase din mijlocul echipajului și deodată unul sau două glasuri se ridicară cerînd stăruitor ca Asad să dea poruncă de plecare, pentru a-și îndepărta vasul dintr-o vecinătate primejdioasă. Acum, aceasta era vina lui Marzak. Glasul lui fusese primul care rostise timid această idee și spaima se întinsese deodată în rîndurile corsarilor. Asad, din toată înălțimea sa, se întoarse către ei cu ochi poruncitori și ridică glasul care altă dată arunca sute de oameni în brațele morții, fără protest.

— Tăcere ! porunci el. Sînt stăpînul vostru și n-am nevoie de sfătuitori, slavă lui Allah. Cînd voi crede că a sosit timpul, voi da porunca de plecare, iar nu înainte. Înapoi la locurile voastre, și liniște !

El era prea mîndru spre a discuta cu ei și a le arăta cauza care îl silea să rămînă în acest golf. Destul pentru ei că asta era voința lui. Nu ei aveau să-i discute poruncile. Dar, Asad-ed-Din stătuse prea mult timp în Alger, în timp ce flotele lui Sakr-el-Bahr și cele ale lui Biskaine cutreieraseră mările. Oamenii nu erau obișnuiți să-i asculte glasul și judecata lor nu era bazată pe aceleași sentimente cu ale lui. Niciodată, într-adevăr, el nu condusese oamenii acestui echipaj la vreo biruință. Deci ei i se împotriveau acum. Lor li se părea o neglijență — după cum și lui Marzak — de a sta aici, și simpla veste a intenției sale, era departe de a le liniști spaima. Murmurul se ridică mai tare și, deodată, unul din renegați — îndemnat de Vigitello — scoase un strigăt pentru căpitanul pe care-l cunoșteau și în care se încredeau.

— Sakr-el-Bahr ! Sakr-el-Bahr ! nu ne vei lăsa să fim prinși în acest golf, ca șoarecii !

Fu ca o scînteie într-un butoi cu praf de pușcă. Douăzeci de voci repetară strigătul ; mîini fură fluturate către Sakr-el-Bahr, care stătea deasupra lor la pupă, țeapăn și impunător, în timp ce mintea sa isteață cîntărea prilejul ce i se ivise, și se gîndea ce cîștig poate trage din el. Asad se dădu înapoi cu un pas, în adînca sa umilire. Fața îi era albă, ochii priveau furioși, mîna i se îndreptă către mînerul încrustat cu diamante al iataganului, totuși nu-l trase din teacă. În schimb, vărsă asupra lui Marzak veni-

nul ce-l avea în suflet la vederea pierderii autorității sale

— Idiotule! răcni el. Uite ce ai făcut cu temerile tale de femeie fricoasă. Tu să comanzi o galeră! Tu să devii un luptător! Mai bine mă lua Allah, înainte ca să am un asemenea fiu ca tine!

Marzak îngheță, sub furia cuvintelor, temîndu-se că ar putea fi urmate de ceva mai rău. El nu îndrăzni să răspundă, nici să se scuze. În clipa aceea de-abia îndrăznea să respire.

În acest timp, Rosamund, în nerăbdarea ei, înaintase pînă lîngă Sakr-el-Bahr.

— Dumnezeu ne ajută! spuse ea cu recunoștință. Acesta e momentul prielnic pentru tine, oamenii te vor asculta.

El o privi și zîmbi la nerăbdarea ei.

— Da, mistress, mă vor asculta, spuse el. Dar, în clipele ce urmară el se hotărî. De vreme ce, fără îndoială, Asad avea dreptate și lucrul cel mai înțelept era de a sta ascunși în acel golf, unde ocazia de a rămîne neobservați era mare, totuși judecata oamenilor nu era complet greșită. Dacă ar fi ieșit în plină mare, ar fi putut poate să se strecoare neobservați și chiar dacă zgomotul lopeților ar fi ajuns pînă la galion acesta ar fi ancorat și înainte de a putea porni în urmărirea lor, vîntul și mușchii sclavilor le-ar ajuta să se îndepărteze destul. Singura primejdie erau tunurile galionului și această primejdie era una care întrecea iscusința lui Sakr-el-Bahr. Astfel, deși fără voia sa, era silit la hotărîrea că tactica cea mai înțeleaptă era de a-l susține pe Asad și, deoarece își dădea seama de ascultarea oamenilor, se mîngîia la gîndul că o biruință morală i-ar fi fost mai prețioasă decît un cîștig mai sigur pe care l-ar

fi putut avea. Ca răspuns la strigătele celor ce-l chemau, el își părăsi tovarășa și păși de-a lungul trecerii către puntea mijlocie, pentru a fi alături de pașă. Pașa îi observă cu neîncredere apropierea. El gîndea că, dat fiind starea lucrurilor, Sakr-el-Bahr se va ridica împotriva lui, pentru a avea un control al acestor răsculați și a profita cît mai mult din situația aceasta. Încetișor, începu să tragă iataganul din teacă și Sakr-el-Bahr, deși observă aceasta, se prefăcu totuși că n-a observat și se adresă oamenilor.

— Ce-i asta ? tună el. Ce înseamnă asta ? Sînteți surzi ? N-ați auzit porunca pașei, alesul lui Allah, de îndrăzniți să ridicați glasurile voastre potrivnice și să vă arătați prostiile ?

O tăcere de mormînt urmă acestor vorbe. Asad rămase încremenit. Rosamund era dezamăgită. Ce avea el de gînd atunci ? Înnebunise și o înșelase ? Intențiile sale pentru ea erau altele decît cele arătate ? Se rezemă de balustrada pupei, pentru a prinde fiecare vorbă din acest discurs al său, în limba franceză, nădăjduind că, datorită neștiinței complete a acestei limbi, înțelesese greșit vorbele spuse de el. Ea îl văzu întorcîndu-se cu un gest poruncitor către Larocque care stătea lîngă parapet.

— Înapoi la postul tău și supraveghează mișcările vasului, raportîndu-ne. Nu ne mișcăm de aici, pînă ce nu va hotărî stăpînul nostru. Pleacă !

Larocque, fără murmur, trecu parapetul și coborî pe vîsle, ducîndu-se unde i se poruncise. Nici un glas nu protestă. Privirea poruncitoare a lui Sakr-el-Bahr mătură rîndurile corsarilor adunați la proră.

— Pentru că acest răsfățat al haremului, spuse el cu o nespus de mare îndrăzneală, arătînd pe Marzak, cu un gest teatral, suflă prostii la urechile oa-

meilor, trebuie toți să deveniți fricoși și proști ca o turmă de oi ? Pe Allah ! Sînteți voi neînfricoșații mei vulturi de mare, care ați luptat cu mine, sau niște babe ?

Un corsar bătrîn, pe care frica îl făcuse cutezător, răspunse :

— Putem fi prinși aici, cum a fost prins Dragut la Jerba !

— Minți, răspunse el. Dragut n-a fost prins, căci Dragut a găsit un drum de scăpare. Și împotriva lui Dragut era întreaga flotă genoveză, pe cînd împotriva noastră e un singur galion. Pe Coran, dacă ne atacă, noi nu avem dinți ? Ar fi acesta primul galion pe puntea căruia am pus piciorul ? Dar dacă preferați o fugă de fricoși, voi fii ai rușinii, gîndiți-vă că, dacă ieșim în marea deschisă, descoperirea noastră e sigură și Larocque v-a spus că are 20 de tunuri. Vă spun că, dacă trebuie să fim atacați, să fim atacați mai bine de-aproape și vă spun că, dacă rămînem aici, avem marele noroc să nu fim atacați deloc. Faptul că a aruncat ancora în apropiere dovedește că nu știe nimic de noi și gîndiți-vă că, dacă fugim dintr-o primejdie care nu există, se poate să nimerim în ea și părăsim astfel o corabie bogată, care ne poate aduce cîștig tuturor. Dar vă vorbesc degeaba, de altfel, termină el deodată. Ați auzit comanda stăpînului vostru, Asad-ed-Din, și aceasta e destul. Sîîrșiți cu aceasta, deci.

Așteptă pînă ce văzu oamenii împrăștiindu-se și apoi se întoarse către Asad.

— Ar fi fost bine să spînzur pe cîinele care a vorbit de Dragut și Jerba, spuse el. Dar nu e felul meu de a fi aspru cu cei ce mă urmează.

Și asta fu totul.

Uimirea lui Asad se prefăcu în admirație și într-un fel de pocăință, la care se adăugă și o gelozie de a-l vedea pe Sakr-el-Bahr făcînd ceea ce ar fi trebuit să facă el. Această gelozie se întinse ca o pată de untdelemn. Dacă înainte avea pentru Sakr-el-Bahr dușmănie, aceasta se schimbase acum în ură, pentru că-i uzurpase locul și puterea. Desigur că în pașalîcul Algerului nu mai era loc pentru amîndoi. Deci, vorbele de laudă care-i stătuseră pe buze îi muriră acum, cînd Sakr-el-Bahr fu în fața lui. În tăcere își privi locotenentul, cu ochii închiși pe jumătate. Cuvintele lui numai un prost le-ar fi putut înțelege greșit. Sakr-el-Bahr nu era un prost și nu-l înțelegea greșit. El simți o strîngere de inimă și dușmănia se aprinse în el, răspunzînd la cealaltă dușmănie. Aproape se căi că nu profitase de acel moment de slăbiciune și revoltă al echipajului, pentru a doborî de tot pe pașă. Cuvintele de împăcare ce le avea în minte le opri. Acelei priviri veninoase el îi opusese mereu pregătita lui batjocură.

El se întoarse către Biskaine.

— Șterge-o, și ia pe acest curajos luptător cu tine, îi spuse el, arătîndu-l pe Marzak.

Biskaine se întoarse către pașă.

— E aceasta dorința ta stăpîne ? întrebă el.

Asad încuviință cu capul și-i făcu semn să se îndepărteze cu Marzak.

— Stăpîne, începu Sakr-el-Bahr, cînd fură singuri, ieri ți-am făcut o propunere pentru lămurirea neînțelegerii dintre noi, o propunere pe care ai refuzat-o. Dar acum, dacă aș fi fost trădătorul și răzvrătitorul pe care m-ai crezut, m-aș fi folosit de nemulțumirea corsarilor. Dacă aș fi făcut asta, n-aș mai

fi avut acum nevoie să fac propuneri. Aș fi poruncit. Deoarece ți-am dat dovezi de credința mea, nădăjduiesc și cred că voi fi așezat în locul ce l-am pierdut în încrederea ta și că, fiind așa, vei primi propunerea pe care ți-am făcut-o.

Din nefericire, poate, Rosamund stătuse neacoperită pe pupă în fața lui Asad. Vederea ei îi covîrși dorința ce avea de a primi.

— Nu ai dreptul, spuse el în sfîrșit, să-mi faci propuneri. Dacă îndrăznești totuși, dovedești că nu ai credința mărturisită de buzele tale. Odată m-ai înșelat, slujindu-te de religiozitatea mea. Dacă mai îmi pui o piedică în cale, aceasta ar fi pieirea ta.

Glasul i se ridică, tremurînd de mînie.

— Nu atît de tare, spuse Sakr-el-Bahr, cu aceeași mînie. Căci, dacă oamenii mei vor auzi aceste amenințări ale tale, nu răspund de ceea ce se va întîmpla. Dacă mă opun ție, e spre primejdia mea ai spus. Fie și așa atunci. El zîmbi fioros. Între noi e război acum Asad, deoarece tu l-ai ales. Să-ți amintești de asta mai tîrziu, cînd urmările te vor copleși.

— Fiu de cîine, trădător și rebel ! șuieră Asad.

Sakr-el-Bahr se întoarse pe călcîie.

— Continuă drumul ales de nebunia unui bătrîn, spuse el peste umăr, și vei vedea unde te va duce.

Cu aceasta porni pe trecerea spre pupă, lăsînd pe pașă singur cu mînia sa și cu o teamă ușoară, stîrnite de aceste ultime cuvinte. Sakr-el-Bahr făurise un plan, dar între hotărîre și faptă el își dădea seama că sînt o mulțime de greutăți.

— Mistress, se adresă el Rosamundei, pășind pe pusă, nu e înțelept să te arăți descoperită în văzul tuturor.

Spre uimirea sa, ea îl întîmpină cu dușmănie.

— Nu e înțelept, răspunse ea furioasă. Vrei să spui că văd mai mult decît trebuie? Ce fel de joc folosești, sir spunîndu-mi un lucru și arătîndu-mi prin fapte că dorești altul?

El nu avea nevoie să o întrebe ce vrea să spună. Imediat pricepu că ea înțelese greșit scena la care fusese martoră.

— Îți voi reaminti doar, spuse el serios, că mi-ai făcut un rău odată, judecîndu-mă greșit după cum știi.

Aceasta o scoase din siguranța ei.

— Dar atunci... începu ea.

— Nu-ți cer decît să-ți lași judecata pentru mai tîrziu. Dacă voi trăi, voi fi la dispoziția ta. În acest timp îți cer să nu părăsești cabina. Nu-mi folosește să fii văzută.

Ea ar fi dorit o explicație, dar înaintea felului său calm și hotărît de a fi își plecă capul și trase perdeaua.

CAPITOLUL XIX

MESAGERUL

Restul zilei îl petrecu în cabină, gîndindu-se care poate fi planul lui Sakr-el-Bahr și de ce nu venise acesta să o vadă, în tot timpul acelor ore. În sfîrșit, către seară, nemaiputînd să rabde, ieși din nou și din nefericire la un timp nepotrivit. Scarele apusese și pe galeră se recita rugăciunea de seară, tot echipajul fiind prosternat pentru rugăciune. În-

ţelegînd aceasta se trase fără să vrea înapoi şi rămase ascunsă în dosul perdelei, pînă ce rugăciunea fu terminată. Apoi dădu perdeaua la o parte, dar fără a păşi printre nubienii care stăteau de-o parte. Ea văzu la stînga ei pe Asad-ed-Din cu Marzak, Biskaine şi unul sau doi ofiţeri, stînd sub umbrar. Ochii ei îl căutară pe Sakr-el-Bahr şi-l găsiră umblînd pe locul de trecere, supraveghind împărţirea mesei de seară sclavilor. Se opri lîngă Lionel. El i se adresă aspru în limba francă pe care Lionel nu o înţelegea, şi vorbele sale răsunau limpede, fiind auzite — după cum şi vocea — de toţi cei de la pupă.

— Ei cîine ? cum se împacă stomacul tău cu mîncarea de pe galeră ?

Lionel privi în sus la el.

— Ce spui ? întrebă el în engleză.

Sakr-el-Bahr se aplecă peste el şi faţa sa — după cum toţi puteau vedea — era rea şi batjocoritoare. Fără îndoială că îi vorbi în englezeşte acum, dar nu mai mult decît un murmur ajunse la urechile Rosamundei, deşi după faţa lui, ea nu se îndoia de felul vorbelor. Şi totuşi se înşela. Batjocura de pe faţa lui nu era decît o mască.

— Nu te lua după privirile mele, spuse el. Le am pentru cei de colo, ca să creadă că te batjocoresc. Arată ca un om batjocorit. Bombăneşte, zvîrcoleşte-te, dar ascultă-mă. Îţi reaminteşti, cînd eram odată tineri am înnotat de la Penarrow, la Trefusis Point ?

— Ce vrei să spui ? întrebă Lionel, şi furia pe care o arăta era tocmai ce dorea Sakr-el-Bahr.

— Mă întreb dacă poţi înnota şi acum tot atît de mult. Dacă e aşa, vei găsi aşteptîndu-te o mîncare mai bună, la capăt, pe bordul vasului lui sir John

Killigrew. N-ai auzit ? „Eretele de argint“ a ancorat în golful de sub cap. Dacă îți ofer prilejul, crezi că poți înnota pînă acolo ?

Cu cea mai adîncă uimire, Lionel răspunse :

— Îți bați joc de mine ?

— De ce mi-aș bate joc de tine, cu așa ceva ?

— Nu înseamnă că mă batjocorești, ispitindu-mă într-un astfel de chip, pentru scăparea mea ?

— Pentru scăparea ta ? îl batjocori acum într-adevăr Sakr-el-Bahr. Pe Dumnezeu ! Lionel, nu te-ai putut gîndi niciodată decît la tine. Aceasta te-a făcut un laș. Scăparea ta ! Nu mai e nimeni, afară de tine, a cărui scăpare s-o pot dori ? Ascultă acum. Vreau să înnoți pînă la vasul lui sir John și să-i comunici prezența acestei galere aici și că Rosamund e pe bordul ei. Aceasta, pentru ca am plănuit-o. Cît despre tine, dacă te vei îneca, voi avea doar părerea de rău. Vrei să te duci ?

— Dar cum ? întrebă Lionel, neîncrezîndu-se în el.

— Vrei să te duci ? insistă fratele său.

— Dă-mi prilejul și o voi face, fu răspunsul.

— Foarte bine, Sakr-el-Bahr se plecă și mai mult. Natural, se va crede de cei care ne observă că te aduc la disperare. Prefă-te deci. Ridică-te și încearcă să mă lovești. Apoi îți voi întoarce lovitura — și voi lovi greu, ca să nu se bănuiască ceva — prăbușește-te pe bancă, prefăcîndu-te leșinat. Lasă restul în seama mea. Acum ! adăugă el iute și cu acest cuvînt dădu drumul unui rîs atîtător, prefăcîndu-se că pleacă.

Dar Lionel îi urmă sfaturile. El se ridică și, întinzîndu-se cît îi îngăduiau lanțurile, izbi pe Sakr-el-Bahr cu putere peste față. De partea sa nu părea deloc prefăcătorie. Odată lucrul făcut, el căzu pe

banca sa, cu un zăngănit de lanțuri, în timp ce tovarășii săi îl priveau uimiți. Sakr-el-Bahr fu văzut clătinîndu-se din cauza loviturii și deodată o vie mișcare se stîrni pe vas. Biskaine se ridică în picioare, cu un strigăt de mirare : chiar și ochii lui Asad se îndreptară, cu interes, spre priveliștea aceasta atît de neobișnuită. Un sclav atacînd un corsar. Apoi cu un răcnet de furie, răcnetul unei bestii sălbatice aproape, brațul uriaș al lui Sakr-el-Bahr se ridică cu iuțeala fulgerului și căzu ca un ciocan pe capul lui Lionel. Lionel se prăbuși amețit, sub lovitură. Brațul lui Sakr-el-Bahr se ridică a doua oară.

— Ciine ! răcni el, dar opri lovitura, înțelegînd că Lionel se prefăcea leșinat. El se întoarse și chemă pe Vigitello și oamenii lui cu o voce puternică.

— Dezlănțuiți acest stîrv și aruncați-l peste bord, fu ordinul lui aspru. Să servească asta de exemplu celorlalți. Să arate prețul răscoalei în rîndurile lor murdare. Luați-l, am spus !

Un om se îndepărtă pentru a aduce ciocan și daltă. Se întoarse imediat cu ele. Patru izbituri metalice, ascuțite, răsunară și Lionel fu tras de la locul său, pe locul de trecere. Aici, el își reveni și gemea de durere, ca și cum s-ar fi temut într-adevăr că va fi înecat. Biskaine rîse încetișor, Asad privi aprobator, Rosamund se trase înapoi tremurînd, gata să leșine de groază. Ea văzu pe Lionel adus la parapet, luptîndu-se în mîinile oamenilor, și zvîrlit pe deasupra în apă. Ea auzi țipătul de moarte cu care el căzu, plescăitura apei și apoi, în tăcerea ce urmă, rîsul lui Sakr-el-Bahr. Mintea ei era îngrozită și zăpăcită. Ea încercă să și-o potolească, ca să poată judeca cum trebuie această crimă a lui, acest act de brutalitate

bestială. Și tot ceea ce putu pricepe fu că el o mințise, cînd spusese că ținta lui era scăparea ei. Nu se putea crede că ar exista pocăință într-un astfel de om, pentru un rău care-l făcuse. Scopul său nu-l putea pricepe, dar că era unul rău nu se îndoia, căci el n-ar fi putut avea altfel de scopuri, decît rele. Atît de dezamăgit era încît uitase acum toate ticăloșiile lui Lionel și inima îi era plină de milă pentru el. Și apoi deodată, un strigăt izbucni de la proră.

— Înnoată !

Sakr-el-Bahr fusese pregătit pentru așa ceva.

— Unde ? Unde ? strigă el și se repezi la parapet.

— Colo !

Un om arăta în zare. Alții i se alăturară și priveau prin lumina ștearsă a amurgului la obiectul mișcător, care era capul lui Lionel, și la vîrtejurile de apă din jurul lui, care arătau că el înnoată.

— Nu va înnota departe în nici un caz, strigă Sakr-el-Bahr. Dar îi voi scurta drumul. El smulse un arc rezemat de catarg, îi potrivi o săgeată și ținti. Gata de a azvîrli săgeata, se opri. Marzak ! chemă el. Aici, prinț al ochitorilor, e o țintă pentru tine !

De la pupă, unde tatăl său și el însuși observau capul înnotătorului care se putea abia zări acum, în lumina slabă, Marzak privi rece la cel care-l provocase, fără să răspundă. Un murmur batjocoritor trecu printre oameni.

— Vino ! strigă Sakr-el-Bahr. Ia-ți arcul !

— Dacă mai aștepți mult, interveni Asad, va fi prea departe. De acum abia se vede.

— Atunci e o țintă prea grea, răspunse Sakr-el-Bahr, care întîrzia pentru a cîștiga timp. O încercare mai grea. O sută de taleri, Marzak, că nu vei nimeri

din trei lovituri capul și că eu îl voi scufunda de la prima ! Ții pariul ?

— Necredinciosul de tine se arată tot mai mult, fu răspunsul demn al lui Marzak. Jocurile de noroc sînt oprite de profet.

— Grăbește-te, omule ! strigă Asad. Abia de-l mai pot deosebi. Termină cu cearta.

— Pfui ! fu răspunsul lui disprețuitor. O țintă destul de bună încă, pentru ochiul meu. Nu greșesc niciodată, nici chiar pe întuneric.

— Lăudărosule ! spuse Marzak.

— Sînt lăudăros ? Sakr-el-Bahr azvîrli în sfîrșit săgeata și privi după ea în amurg, cum zbura în direcția capului înnotătorului. Lovit ! strigă el cu aprindere. S-a dus !

— Cred că îl mai văd încă ! spuse unul.

— Te înșeală ochii în lumină. Nu s-a văzut încă un om care să înnoate cu o săgeată în creier.

— Da, interveni Jasper, care stătea în spatele lui Sakr-el-Bahr. S-a înnecat.

— E prea întuneric, ca să se vadă, spuse Vigitello.

Și apoi Asad se întoarse de la parapet.

— Bine, bine, spuse el. Lovit sau înnecat, tot aia e, și astfel întîmplarea fu uitată.

Sakr-el-Bahr așeză arcul la loc și veni încetișor la pupă. În întuneric văzu fața albă a lui Rosamund, care-l privea, printre umbrele celor doi nubieni. Ea se trase dinaintea lui, cînd el se apropie, voind să-i împărtășească adevărul. El intră în cabină și ceru lui Abiad să aprindă lumina. Cînd aceasta fu aprinsă, ei se văzură și el înțelese adînca frămîntare care o stăpînea, ghicindu-i pricina. Deodată ea începu să vorbească :

— Bestie ! Diavole ! izbucni ea. Dumnezeu să te pedepsească ! Îmi voi petrece fiecare clipă rugîndu-mă să fii pedepsit după cum meriți. Ucigașule ! Câine ! Te-am crezut sincer cînd te căiai de răul ce mi l-ai făcut. Dar acum mi-ai arătat...

— Te-am rănit prin ceea ce i-am făcut lui Lionel ? interveni el, puțin uimit de atîta pornire.

— Rănit ? strigă ea. Mulțumesc lui Dumnezeu că e peste puterea ta să mă rănești. Și îți mulțumesc că m-ai făcut să văd, cu adevărat, cine ești. Nu voi primi scăparea din mîinile unui ucigaș, deși nici nu voi fi salvată. Mai curînd m-ai sacrifica pentru cîștigul tău. Dar te voi înșela, fii sigur. Fii sigur că voi avea curaj, și cu un geamăt își acoperi fața.

El o privi cu un zîmbet amar, înțelegînd purtarea ei, cît și amenințarea că îl va înșela.

— Am venit, spuse el încetișor, pentru a-ți aduce asigurarea că s-a îndepărtat cu bine și să-ți spun cu ce fel de misiune l-am trimis.

Siguranța hotărîtă din tonul lui, o făcu să-l privească mirată.

— Vorbesc de Lionel, desigur, răspunse el, la privirea ei întrebătoare. Acea scenă dintre noi — lovitura, leșinul și restul — a fost doar o amăgire. La fel și tragerea cu arcul. Provocarea către Marzak a fost doar un șiretlic, spre a amîna tragerea, pînă ce capul lui Lionel s-ar fi îndepărtat atît, încît să nu se poată vedea dacă a fost lovit sau nu. Săgeata a trecut pe lîngă el, cum am voit. Înnoată împrejurul golfului, cu mesajul meu pentru sir John Killigrew. Era un bun înnotător înainte, și-și va putea ajunge cu ușurință ținta. Asta am venit să-ți spun.

— Spui adevărul ? întrebă ea încet.

El ridică din umeri.

— Ar fi greu să găsești un scop pentru care să te fi mințit.

Ea recăzu pe divan. Era aproape ca și cum ar fi leșinat din cauza emoției. Plîngea încetișor.

— Și am crezut că tu... că tu...

— Exact, o întrerupse el acru. Întotdeauna crezi numai lucruri bune despre mine.

Și cu aceste vorbe se întoarse și ieși.

CAPITOLUL XX

MORITURUS...

El se depărtă de lîngă ea cu amărăciune în inimă, lăsînd o adîncă pocăință în a ei. Sentimentul acesta, al ultimei nedreptăți ce-i făcuse, o covîrșise într-atît încît el deveni măsura celeilalte nedreptăți ce i-o făcuse mai demult. Poate că mintea ei tulburată înțelesese greșit realitatea, exagerînd-o pînă ce i se păru că toate suferințele și răul ce îl îndurase el erau rodul firesc al neîncrederii ei. Deoarece întotdeauna pocăințele sincere aduc gînduri de îndreptare, tot așa fu și cu ea. Dacă nu ar fi plecat atît de repede, s-ar fi aruncat în genunchi, în fața lui, cerîndu-i s-o ierte pentru tot ce îi făcuse. Dar deoarece mîhnirea lui îndreptățită îl alungase de lîngă ea, dînsa nu putea decît să stea și să aleagă cuvintele de iertare, cu care să-l întîmpine cînd se va întoarce. Dar orele treceau și el nu venea. Apoi, ea se gîndi că va trebui să treacă mult timp pînă ce vor fi salvați de vasul lui sir John. Va fi o luptă și el va fi primejduit în această încăierare, fie din partea englezilor, fie din

partea corsarilor, pe care el îi trădase pentru binele ei. Nu va putea să mai audă mărturisirea ei de pocăință și acele vorbe de iertare, care îi stăteau ca o povară pe suflet. Era către miezul nopții cînd, nemaifiind în stare de a le purta povara, se ridică și se îndreptă spre ieșire. Foarte încet ridică perdeaua și, vrînd să pășească înainte, era aproape să calce pe un corp care stătea culcat de-a lungul pragului. Se trase înapoi, cu o tresărire ușoară de spaimă ; apoi se opri să privească, și la lumina slabă a lanternei de la catarg, recunoscu pe sir Oliver care dormea. Ea nici nu observă pe cei doi nubieni nemișcați, ca niște statui, care stăteau de pază. Se aplecă peste el și, încetișor, îngenunchie. În ochi avea lacrimi, lacrimi scurse de la o pornire de mirare și recunoștință pentru atîta credință. Ea nu știa că și noaptea trecută dormise așa. Dar era destul să-l găsească acum. O mișcă adînc faptul că acest om pe care întotdeauna îl judecase greșit, chiar cînd dormea făcea din trupul lui o pavăză pentru ocrotirea ei. Un suspin îi scăpă și la acest zgomot el se trezi, atît de ușor și prevăzător dormea ; și astfel priviră fiecare în ochii celuilalt, fața lui bărbătească de vultur fiind la aceeași înălțime cu a ei.

— Ce e ? șopti el.

Restul de zile îl petrecu în cabină, gîndindu-se întrebare. Apoi, revenindu-și și căutînd să ascundă motivul pentru care venise, acum că prilejul i se oferea...

— Crezi, spuse ea, că Lionel o fi ajuns la vasul lui sir John.

El aruncă o privire în direcția divanului de sub umbrar unde dormea pașa. Acolo totul era tăcut. Afară de asta, întrebarea fusese pusă în englezește.

El se ridică și-i întinse mîna, spre a-i ajuta și ei. Apoi îi făcu semn să reintre în cabină și o urmă.

— Neliniștea te ține trează ? întrebă el.

— Într-adevăr, răspunse ea.

— Nu e nevoie, o asigură dînsul. Sir John nu va ataca pînă în zori, ca să poată fi sigur că vom fi luați prin surprindere. Mă îndoiesc foarte puțin că Lionel nu l-a putut ajunge. Nu e o distanță așa de mare. Odată ieșit din golf, putea merge pe țărm pînă la vas. Fără îndoială că își va îndeplini misiunea.

— Va fi luptă cînd va sosi sir John ? întrebă ea.

— Destulă. Dar la ce poate servi ? Vom fi prinși — așa cum s-a spus ieri — într-o cursă, ca aceea în care Andrea Doria a prins pe Dragut la Jerba, numai că în timp ce Dragut a găsit un drum de scăpare, aici niciunul nu e cu putință. Curaj, deci, căci ora eliberării e sigură. El se opri și apoi, cu o voce moale, umilă aproape, spuse : mă rog, ca după aceea, într-un viitor fericit, aceste cîteva săptămîni să-ți pară doar ca un vis rău.

La această rugăciune, ea nu răspunse. Stătea posomorîtă, cu ochii în jos.

— Aș fi vrut să se fi putut fără luptă, oftă ea.

— Nu e nevoie să te temi, o liniști el. Voi lua toate măsurile pentru tine. Vei rămîne aci, pînă ce totul va fi terminat, iar intrarea va fi păzită de cîțiva oameni în care mă pot încrede.

— Mă înțelegi greșit, răspunse ea privind deodată la el. Crezi că temerile mele sînt pentru mine ? Ce ți se va întîmpla ție ?

— Îți mulțumesc pentru gînd, zise el serios. Fără îndoială că-mi voi plăti trădarea. De-ar veni numai repede, cînd va fi să vie.

— Ah nu, nu ! strigă ea. Nu asta ! și se ridică agitată.

— Ce altceva îmi rămîne ? întrebă el și zîmbi. Ce soartă mai bună îmi poate dori cineva ?

— Vei trăi pentru a te reîntoarce în Anglia. Cu aceste vorbe ea îl uimi. Adevărul trebuie să învingă și să ți se facă dreptate.

El rîse scurt.

— O singură formă de dreptate pot găsi în Anglia, spuse el. Crede-mă mistress, am devenit prea deocheat, pentru a mai fi iertat. Mai bine să sfîrșesc aici. Afară de asta, adăugă el posomorît, gîndește-te la fapta mea de trădare față de oamenii aceștia, care, oricum ar fi ei, m-au urmat într-o mulțime de primejdii și care chiar azi mi-au arătat că dragostea și credința lor e mai mare pentru mine, decît pentru pașa însuși. Eu i-am adus la moarte. Pot oare să supraviețuiesc cu cinste ? Pentru ceilalți, ei pot fi doar niște simpli tîlhari, dar pentru mine ei sînt vulturii mei credincioși și aș fi într-adevăr un cîine, dacă aș supraviețui morții la care i-am adus pe ei.

Ea-l asculta și din vorbele sale înțelese un lucru care-i scăpase pînă acum și ochii i se umplură de spaimă.

— Acesta e prețul salvării mele ? îl întrebă ea cu teamă.

— Nu cred, răspunse el. Am ceva în minte cu care să-l pot înlătura.

— Și-ți va salva viața ? întrebă ea repede.

— De ce îți chinuiești mintea, pentru un lucru atît de sărman, ca acesta ? Viața mea era oricum pierdută. Dacă mă reîntorc la Alger, desigur că mă

vor spînzura. Așa va face, și nici vulturii mei nu mă vor putea scăpa.

Ea recăzu pe divan.

— Înțeleg, spuse ea. Înțeleg. Eu ți-am adus această soartă. Cînd ai trimis pe Lionel în această misiune ți-ai oferit tu însuți viața pentru a mă salva. N-aveai dreptul să crezi că voi primi un asemenea lucru. Nu voi primi sacrificiul. Nu, sir Oliver.

— Într-adevăr, nu mai poți alege acum, mulțumesc lui Dumnezeu, îi răspunse el. Dar ești greșită în gîndurile tale. Eu singur mi-am ales această soartă. El ridică din umeri, ca și cum ar fi încheiat discuția. Apoi, cu o voce timidă și blîndă urmă : Ar fi poate prea mult dacă ți-aș cere, spuse el, să mă ierți pentru toate suferințele ce ți-am pricinuit ?

— Cred, îi răsunse ea, că eu trebuie să-ți cer iertare.

— Mie ?

— Pentru neîncrederea mea, care a fost cauza tuturor relelor. Pentru graba mea de a crede răul despre tine acum cinci ani. Pentru a fi ars scrisoarea și dovada nevinovăției tale.

El zîmbi cu bunătate.

— Cred că ai spus că instinctul te-a călăuzit. Chiar dacă n-am făcut lucrul de care sînt învinuit, instinctul tău m-a crezut rău ; și instinctul tău a fost drept, căci sînt rău, trebuie să fiu. Acestea sînt propriile tale cuvinte. Dar nu crede că te condamn pentru ele. Am ajuns să le recunosc adevărul.

Ea întinde mîinile către el.

— Dacă... dacă aș spune că mi-am dat seama de neadevărul tuturor acestor lucruri ?

— Aș înțelege că e mila pe care inima ta bună mi-o întinde. Instinctul tău n-a greșit.

— A fost ! A fost !

Dar el nu se lăsa schimbat din convingerea lui. Clătină capul, cu înfățișarea posomorîtă.

— Nici un om care n-ar fi fost rău, nu ți-ar fi putut face ceea ce ți-am făcut eu, oricît de mare ar fi fost pricina. Înțeleg acum limpede, cum înțeleg oamenii în ultima oră lucrurile ascunse.

— Oh, de ce ești atît de sigur de moarte ? strigă ea disperată.

— Nu eu sînt, răspunse el. Moartea e sigură de mine. Dar o voi întîlni fără teamă sau regret. O voi întîmpina cum trebuie să întîmpinăm ceva de neînlăturat, darurile din mîna destinului. Și sînt bucuros de iertarea ta.

Ea se ridică pe neașteptate și veni către el. Îi prinse brațul și stînd lîngă el îl privi drept în ochi.

— Avem nevoie să ne iertăm unul pe celălalt, Oliver, spuse ea. Și deoarece iertarea uită totul, hai... hai să uităm tot ce-a fost între noi în acești ani. E cu neputință să ne reîntoarcem cu cinci ani în urmă ? E cu neputință să ne reîntoarcem la vechile zile petrecute la Godolphin Court ?

Lumina care se aprinsese deodată în ochii lui lăsă locul unei expresii de deznădejde.

— Cine a greșit trebuie să-și plătească greșeala, și la fel generațiile care vin. Nu există reîntoarcere. Porțile trecutului ne sînt închise.

— Atunci să le lăsăm așa. Să întoarcem spatele acestui trecut, tu și eu, și să începem o viață nouă, uitînd de tot ceea ce ne-a făcut să pierdem acești cinci ani.

El își așează mîinile pe umerii ei și o ține așa, privind-o cu ochi blînzi.

— Fetiță dulce, murmură el oftînd. Dumnezeule ! Ce fericiți am fi putut fi, fără întîmplarea aceea nenorocită Se întrerupse brusc. Mîinile lui căzură de pe umerii ei și vorbi cu tonul schimbat. Mă prostesc. Mila ta m-a muiat atît, încît eram să vorbesc chiar de dragoste, și ce aș fi făcut cu asta ? Dragostea aparține vieții, dragostea e viață, în timp ce eu... Morituras te salutat !

— Ah nu, nu ! ea se agăță de el.

— E prea tîrziu, îi răspunse el. Nu mai poate exista vreo punte peste adîncimea care mă așteaptă. Voi cădea, cît de bucuros mă va lăsa Dumnezeu.

— Atunci, strigă ea într-o pornire neașteptată. voi cădea cu tine. La urma urmelor vom fi împreună.

— E o nebunie ! protestă el, deși cuvintelor sale nerăbdătoare le lipsea tăria. El ridică ușor capul auriu, care se rezema pe umărul lui. Cum mă va ajuta aceasta, o întrebă el. Vrei să-mi amărăști ultimele clipe, să lipsești moartea de toată gloria ei ? Nu, Rosamund ! Mă poți servi mai bine trăind. Întoarce-te în Anglia și spune adevărul ce-ai aflat. Tu să fii aceea care-mi va curăța onoarea de pata ce o am, arătînd adevărul celor ce m-au adus în situația de a deveni un renegat. El tresări. Ce-i asta ?

De afară izbucni un urlet.

— În picioare ! La arme ! La arme ! Holâ ! Balâk ! Balâk !

— A venit clipa, spuse el și apoi se întoarse pe neașteptate și trase perdeaua.

CAPITOLUL XXI

PREDAREA

Pe locul de trecere între băncile sclavilor se auzea un tropăit puternic de picioare. Ali, care de la apusul soarelui schimbase pe Larocque la postul de veghe, se frămînta la pupă, strigînd încă :

— Căpitane ! Căpitane ! Stăpîne ! În picioare ! Sculați ! Sîntem prinși.

Pe toată lungimea vasului trecu freamătul oamenilor treziți din somn. O voce răcnea undeva, la proră. Apoi pînza umbrarului fu dată la o parte și Asad însuși apăru, cu Marzak lîngă el. Din partea cealaltă a pupei, veniră Biskaine și Othmani, iar de la mijlocul vasului Vigitello, Jasper și un grup de corsari alarmați.

— Ce e ? întrebă pașa.

Ali, fără răsuflare, spuse vestea.

— Galionul și-a ridicat ancora. Iese din golf.

Asad își mîngîie barba, îngîndurat.

— Ce-o însemna asta, oare ? Au aflat oare de prezența noastră ?

— Ce altceva l-ar face să ridice ancora, acum în mijlocul nopții ? spuse Biskaine.

— Ce altceva, într-adevăr ? răspunse Asad și apoi se întoarse spre Oliver, care stătea în pragul cabinei. Ce crezi tu, Sakr-el-Bahr ?

Acesta păși înainte, ridicînd din umeri.

— Ce să cred ? Ce să fac ? întrebă el. Nu putem decît să așteptăm. Dacă prezența noastră le e cunoscută sîntem prinși frumos și s-a terminat cu noi, în noaptea asta.

Vocea sa era rece ca gheața, dispreţuitoare aproape şi, în timp ce pe alţii îi neliniști, în Marzak stîrni o adevărată groază.

— Rupeți-s-ar oasele, cobe ! gemu el, şi ar mai fi continuat dacă Sakr-el-Bahr nu l-ar fi oprit.

— Ce e scris, e scris ! spuse el cu o voce tunătoare.

— Într-adevăr, într-adevăr, spuse Asad alăturîndu-se gîndului său fatalist. Dacă sîntem copți pentru mîna grădinarului acesta ne va culege.

Mai puțin fatalist şi mai mult practic, era planul lui Biskaine.

— Ar fi bine să ne lăsăm descoperiți şi să ieşim în mare deschisă, atît cît mai e timp.

— Dar asta ar însemna să faci singur ceva care este îndoielnic, răspunse Marzak cu teamă. Ar însemna să alergăm în calea primejdiei.

— Nu e aşa, strigă Asad cu voce tare. Slavă lui Allah care ne-a trimis această noapte liniştită. Vîntul abia bate. Putem vîsli 10 mile, pînă ce ei vor face una.

Un murmur de grabnică aprobare trecu prin rîndurile marinarilor şi ale ofiţerilor.

— Să ieşim cu bine din golf şi nu ne vor ajunge niciodată, spuse Biskaine.

— Dar tunurile lor pot, le aminti Sakr-el-Bahr în tăcere, sfărîmîndu-le încrederea.

Mintea sa ageră întrevăzuse de acum singura lor putinţă de scăpare din cursă, dar spera că nu se vor gîndi şi ceilalţi la ea.

— Trebuie să încercăm, răspunse Asad. Trebuie să ne încredem în întuneric. A rămîne aici, înseamnă a aştepta moartea. El se întoarse pentru a-şi da

poruncile. Ali pregătește cîrmacii. Iute! Vigitello, pune biciurile pe sclavi și zorește-i.

Apoi cînd șuieratul strident al supraveghetorului izbucni și biciurile camarazilor săi plesniră pe spatele sclavilor, pentru a-i trezi de-a binelea, pașa se întoarse iarăși către Biskaine.

— Sus, la proră! comandă el, și condu oamenii. Spune-le să stea cu armele pregătite. Pleacă!

Biskaine salută și se îndepărtă. Pe deasupra zgomotului pregătirilor, răsuna vocea lui Asad.

— Arcașii sus! Tunarii la tunuri! Stingeți luminile!

Galera fu învăluită într-un întuneric adînc care încetul cu încetul, cînd ochii oamenilor se obișnuiră cu el, nu părea chiar atît de nepătruns. Oamenii începură să prindă forme în întuneric, oțelul armelor lucind ca niște luminițe tremurătoare. După tulburarea primelor clipe, corsarii se liniștiră. Nimeni nu se gîndea acum să învinuiască pe pașă sau pe Sakr-el-Bahr că nu făcuseră asta înainte, cînd pericolul ar fi fost mai mic. Așezați pe trei rînduri, gata de luptă, corsarii erau înșirați pe platforma de la proră. În față erau arcașii iar în dosul lor stăteau spadasinii. La pupă, trei tunari stăteau lîngă cele două mici tunuri. Asad stătea lîngă ofițeri, dînd porunci, iar Sakr-el-Bahr, în spatele lui, se rezema de peretele cabinei, cu Rosamund lîngă el. Un cuvînt al lui Asad și vîslașii se aplecară să apuce vîslele, aducîndu-le în poziție de pornire. La al doilea cuvînt, se auzi șuieratul unui bici și toba începu să bată ritmul. Sclavii se întinseră și, cu un plescăit uriaș, marea galeră se urni din loc, îndreptîndu-se spre gura golfului. Pe locul de trecere alergau de

colo-colo supraveghetorii, îndemnînd cu biciurile pe sclavi la o mai mare ordine. Țărmul rămase în urmă. Gura golfului începu să se apropie. În spatele ei se oglindea apa liniștită a mării deschise. Rosamund abia putea respira de emoție. Își puse mîna pe brațul lui Sakr-el-Bahr.

— Le vom scăpa, după toate astea? șopti ea tremurînd.

— Mă rog să nu fie așa, răspunse el. Dar mă tem de asta. Privește! adăugă el iute și întinse degetul.

Aveau în față capul de pămînt, se vedea destul de bine. Ieșiseră din golf și deodată zăriră marele galion, cu toate lumînările aprinse, la o jumătate de milă de babordul lor.

— Mai repede! strigă Asad. Vîsliți pentru viețile voastre, porci necredincioși! Biciuiți-i! Încovoiați pe acești cîini pe vîsle și nu ne vor ajunge.

Biciurile șuierară dedesubtul lor, răspunzîndu-le gemetele sclavilor, care își sleiseră de acum puterile în această încordare. Toba bătea tot mai repede, și ca răspuns, scîrșniturile și plescăiturile lopeților se întețiră și ele, odată cu respirația iute a sclavilor.

— Mai iute! Mai iute! răcnea Asad neîndoplecat.

— Ne îndepărtăm! strigă Marzak, ușurîndu-se. Slavă lui Allah!

Și într-adevăr așa era. Lămpile galionului abia se mai zăreau. Cu fiecare metru de pînză întins, el totuși părea că stă pe loc, atît de slabă era briza. Și în acest timp, galera alerga cum nu alergase încă niciodată pînă acum, de cînd fusese sub comanda lui

Sakr-el-Bahr, căci acesta nu dădea niciodată bir cu fugiții. Deodată veni peste apă, dinspre golf, un strigăt puternic. Asad rîse și ridică pumnul în întuneric, blestemîndu-i, în numele lui Allah și al profetului. Și apoi, ca răspuns la aceste blesteme ale sale, bordul galionului scuipă foc. Tăcerea nopții fu sfîșiată de o bubuitură și ghiuleaua explodă în apa din spatele galerei musulmane, cu un plescăit mic. Rosamund se trase mai aproape de Sakr-el-Bahr, cu teamă. Dar Asad rîse din nou.

— Nu trebuie să ne temem de țintașii lor, strigă el. Nu ne pot vedea. Luminile lor îi împiedică. Înainte ! Înainte !

— Are dreptate, spuse Sakr-el-Bahr. Dar adevărul e că nu vor încerca să ne scufunde, pentru că știu că tu ești pe bord.

Ea privi din nou marea și luminile acelea prietenoase, care se depărtau tot mai mult.

— Ne îndepărtăm, gemu ea. Nu ne vor ajunge niciodată.

La fel se temea și Sakr-el-Bahr. Ba chiar mai mult. El știa, că, în afară de o minune din partea vîntului, se va întîmpla așa. Și apoi, din disperare, avu o inspirație, o inspirație disperată, adevărat copil al disperării de care era cuprins.

— Mai e un mijloc, îi spuse el. Dar aruncăm zarurile pe viață și pe moarte.

— Încearc-o atunci, ceru ea imediat, căci chiar dacă nu va reuși, nu vom avea ce pierde.

— Ești pregătită pentru orice ? o întrebă el.

— N-am spus că voi fi cu tine, în noaptea asta ? Nu pierde timpul cu vorbe !

— Fie așa, deci, răspunse el cu gravitate, pășind înainte, dar se opri. Vino mai bine cu mine, spuse el.

Ascultătoare, îl urmă și trecură pe locul de trecere, fără să fie luați în seamă de nimeni. El croi un drum pentru ea, printre supraveghetorii care biciuiau cu cruzime sclavii, aducîndu-o așa pe puntea mijlocie. Aici, apucă lanterna catargului care fusese camuflată, și lumina ei răzbătu deodată pe punte. Asad răcni să fie stinsă. Dar Sakr-el-Bahr nu luă în seamă comanda. El păși către catarg, unde erau butoiașele cu praf de pușcă. Unul din ele fusese desfăcut de către tunarii care se aprovizionaseră și fusese acoperit cu o mușama. Această mușama Sahr-el-Bahr o îndepărtă, apoi scoase un geam al laternei și o vîrî în butoi. Un strigăt de alarmă izbucni din pieptul celor care îl observaseră : Dar deasupra acestui strigăt, se ridică comanda lui aspră.

— Încetați vîslitul.

Toba încetă brusc, dar sclavii mai făcură o mișcare.

— Încetați vîslitul ! veni iar comanda. Asad ! chemă el. Cere-le să se oprească sau vă arunc pe toți în brațele lui Șeitan, și apropie și mai mult lanterna de praful de pușcă.

Deodată vîslitul încetă. Sclavi, corsari, ofițeri și însuși Asad stăteau înlemniți, privind toți acea figură fioroasă, luminată de lanternă, amenințîndu-i cu moartea. Prin mințile citorva trecu gîndul de a tăbărî pe el ; dar îi oprea gîndul că la cea mai mică mișcare, el ar da drumul lanternei în butoi, aducînd astfel explozia care i-ar fi trimis pe toți în lumea

cealaltă. În sfîrșit, Asad i se adresă cu glasul înecat de furie.

— Omorî-te-ar Allah ! Ai înnebunit ?

Marzak smulse un arc și-i potrivi o săgeată.

— Ce stați cu toții și vă chioriți ? strigă el. Doborîți-i, unul din voi ! și vorbind își ridică arcul.

Dar tatăl său îl opri, înțelegînd care ar fi rezultatul de neînlăturat.

— Dacă cineva face un pas împotriva mea, lanterna se duce direct în praf, spuse Sahr-el-Bahr aspru, și dacă mă lovești, precum vrei, Marzak sau oricare altul, rezultatul va fi același. Fiți băgători de seamă dacă nu vi-e dor de paradisul profetului.

— Sakr-el-Bahr, strigă Asad, cu o voce împăciuitoare acum, și întinse rugător mîinile către omul căruia îi jurase moartea. Sakr-el-Bahr, te rog pe pîinea și sarea pe care am mîncat-o împreună, revino-ți în fire, fiule.

— Sînt în toate simțurile, fu răspunsul, și fiind așa, mă gîndesc la soarta rezervată mie în Alger, în amintirea aceleiași pîine și sare. Nu mă gîndesc să mă întorc cu tine pentru a fi spînzurat sau pus din nou la vîslă.

— Și dacă îți jur că nimic din toate acestea nu ți se vor întîmpla ?

— Ai jura nedrept. Nu mă voi încredere în tine acum, Asad. Căci te-ai dovedit un prost și n-am găsit niciodată ceva bun într-un prost, nici nu m-am încrezut vreodată într-unul, afară de o singură dată și atunci m-a trădat. Ieri, te-am rugat, arătîndu-ți calea înțeleaptă și arătîndu-ți folosul. Cu un mic sacrificiu, m-ai fi avut al tău. Ți-am oferit viața mea și tu nu credeai că eu o știu, rîse el. Vezi acum

ce fel de prost ești ? Lăcomia ta ți-a adus pieirea. Mîinile tale au vrut să ia mai mult decît puteau cuprinde. Vezi acum. Vin colo, sub forma acelui galion.

Fiecare cuvînt căzu ca un ciocan pe creierul pașei. Își frîngea mîinile de furie și de disperare. Echipajul stătea înlemnit, neîndrăznind să facă vreo mișcare care să le grăbească sfîrșitul.

— Spune prețul tău, strigă pașa în sfîrșit. Și îți jur pe barba profetului că îți va fi plătit.

— L-am numit ieri, dar mi-a fost refuzat. Ți-am oferit libertatea și viața mea, în schimbul alteia.

Dacă ar fi privit în spatele lui, ar fi văzut tresărirea Rosamundei la vorbele acestea care îi întăreau presupunerile.

— Îți voi da bogății și onoruri, Sakr-el-Bahr, continuă Asad repede. Vei fi ca propriul meu fiu. Pașalîcul însuși va fi al tău după moartea mea și, între timp, toți te vor cinsti ca pe mine însumi.

— Nu pot fi cumpărat, o, puternice Asad. Erai hotărît asupra morții mele. O poți porunci acum, dar numai dacă vrei să împarți cupa cu mine. Ce e scris, e scris. Am scufundat destule vase în zilele noastre, Asad. Ne vom scufunda acum împreună, dacă asta e voința ta.

— Arde-te-ar focul Gheenei de trădător, îl blestemă Asad, mînia întrecîndu-i puterea de stăpînire.

Și apoi, după această înfrîngere a pașei, se ridicară strigăte din mijlocul echipajului. Vulturii lui Sakr-el-Bahr îl rugau, amintindu-i de credința și dragostea lor și întrebîndu-l dacă poate fi atît de nerecunoscător, aruncîndu-i pe toți în brațele morții.

— Aveți încredere în mine ! le răspunse el. Nu v-am dus niciodată decît la biruință. Fiți siguri că nu vă voi duce acum la înfrîngere, în acest ultim prilej, cît mai sîntem împreună.

— Dar galionul ne ajunge ! strigă Vigitello. Și era așa într-adevăr. Plutind încet în adierea brizei slabe, marele galion se îndrepta acum către ei, prora lui venind în linie dreaptă, spre prora galerei. Încă un moment și cele două vase fură alături. Cu un scîrțîit grozav și în strigătul de victorie al marinarilor englezi, galera fu abordată cu fiare, la proră, la mijloc și la pupă, de către galion. Abia se fixară vasele și o grămadă de oameni înarmați pînă în dinți, se revărsă pe prora galerei, și nici chiar teama de lanterna din apropierea butoiului cu praf, ce-i amenința, nu putu să-i oprească pe corsari de a primi pe atacanți, așa cum se primeau necredincioșii. Într-o clipă, prora galerei se prefăcu într-o masă de oameni care se luptau, răcnind luminați slab de lămpile de pe bordul „Eretelui de argint". În fruntea atacanților erau Lionel și sir John. Printre primii care îi întîmpinară, fuseră Jasper Leigh, care-și înfipse spada în trupul lui Lionel, înainte ca picioarele acestuia să ajungă pe punte și înainte ca bătălia să fi început măcar. Pînă ce glasul lui Sakr-el-Bahr să poată fi auzit și ascultat, lupta începuse.

— Opriți-vă, ceru el oamenilor săi, în limba franceză. Înapoi și lăsați totul pe mine. Vă voi scăpa de acești ciini.

Apoi în engleză, ceru concetățenilor săi același lucru.

— Sir John Killigrew ! strigă el puternic. Oprește-ți oamenii pînă ce mă vei asculta ! Cheamă oa-

menii înapoi și nu mai lăsa pe nimeni să debarce! Așteaptă, pînă vei asculta ce îți spun, și apoi fă ce vrei.

Sir John, văzîndu-l lîngă catarg, cu Rosamund lîngă el și socotind că înaintarea lor ar amenința viața ei, se puse înaintea oamenilor săi, oprindu-i. Astfel, tot atît de neașteptat cum se pornise, lupta încetă acum.

— Ce ai de spus, ciine renegat? întrebă sir John.

— Aceasta, sir John: că, dacă nu poruncești imediat oamenilor dumitale să se înpoieze pe vasul lor, zburăm în cer cu toții. Țin o lanternă lîngă praful de pușcă și, dacă nu te oprești, sîntem cu toții sortiți morții. Ascultă-mă și vei avea tot ceea ce ai venit să cauți pe bordul acestei galere. Mistress Rosamund îți va fi înmînată.

Sir John îl privi de sus, de la pupă, gîndindu-se. Apoi...

— Deși nu sînt pregătit să fac învoieli cu dumneata, spuse el, totuși voi primi condițiunile cerute, dacă îmi vei dovedi că voi avea ceea ce am venit să caut. La bordul acestei galere e un renegat infam, pe care am jurat pe cuvîntul meu de cavaler că-l voi prinde și spînzura. El de asemenea trebuie să-mi fie predat. Numele său era Oliver Tressilian.

— El de asemenea îți va fi predat, dacă îți dai cuvîntul dumitale de cavaler că te vei retrage după asta, fără să mai faci nimic.

Rosamund se înecă și prinse pe Sakr-el-Bahr de brațul care ținea lanterna.

— Ai grijă, mistress, spuse el scurt, altfel ne distrugi pe toți.

— Mai bine așa, îi răspunse ea.

Sir John își dădu cuvîntul cerut. Sakr-el-Bahr se întoarse către corsarii care așteptau să le rostească învoiala. El ceru lui Asad cuvîntul că aceste condiții vor fi respectate și că, de partea lui, nu va întreprinde de asemeni nimic, iar Asad îi răspunse...

— Deoarece vor ca să te spînzure, te pot avea, economisindu-ne nouă astfel timpul, căci aceasta ar fi meritat trădarea ta.

— Mă predau atunci, anunță el pe sir John și aruncă lanterna peste bord.

Un singur glas se ridică întru apărarea lui și acesta fu al Rosamundei. Dar și acest glas se stinse. Căci Rosamund, copleșită de ultimele întîmplări, se prăbuși pe jumătate leșinată, în brațele lui Sakr-el-Bahr, tocmai cînd sir John cu cîțiva oameni pășiră pe punte, spre a lua în primire pe cei doi. Corsarii stăteau privind în tăcere. Credința pentru marele lor căpitan care i-ar fi făcut să lupte pînă la ultima picătură de sînge era distrusă de trădarea sa, care adusese vasul englez asupra lor. Săbii se ridicară în aer și strigătele de amenințare izbucniră. Dacă îi trădase făcuse totuși și așa fel ca ei să nu sufere, din cauza acestei trădări. Și asta era vrednic de Sakr-el-Bahr pe care-l cunoșteau și-l iubeau ; atît de vrednic, încît dragostea și credința lor se ridicară să-l apere în această împrejurare. Dar vocea lui Asad le reaminti ceea ce făgăduise în numele lor și, dacă singură vocea lui Asad n-ar fi avut efect asupra acestei porniri, veni însuși vocea lui Sakr-el-Bahr, care le dădea cea din urmă comandă.

— Amintiți-vă și respectați învoiala ce am făcut-o pentru voi ! Mektub Allah să vă păzească !

O tînguire fu răspunsul, și cu această tînguire răspunzîndu-i în urechi și asigurîndu-l că nu plecase urît dintre oamenii săi, fu dus pe bordul celuilalt vas. Frînghiile ce uneau cele două vase fură desfăcute și încetișor galionul se îndepărtă în noapte, lăsînd galera să-și repare ceea ce sclavii stricaseră în luptă și să se întoarcă la Alger, lipsindu-se de expediția împotriva vasului spaniol.

Sub umbrarul de la pupă, Asad stătea ca un om care se trezise dintr-un vis urît. Își acoperi capul și plînse pentru acela care-i fusese ca un fiu și pe care, din nebunia sa, îl pierduse. Blestemă toate femeile și blestemă destinul ; dar cele mai amare blesteme erau pentru el însuși.

La lumina palidă a zorilor, ei aruncară morții peste bord și spălară puntea, fără a băga de seamă că lipsea un om și că deci căpitanul englez, sau oamenii săi, nu păstraseră strict regulile învoielii. Ei se reîntoarseră întristați la Alger — nu din cauza vasului spaniol părăsit — ci pentru că cel mai brav căpitan pe care îl avusese Islamul nu mai era printre ei. Povestea dispariției sale nu fu aflată niciodată de musulmanii din Alger, și oamenii care după o jumătate de secol veniră în Anglia, dintr-acolo, povesteau cum populația orașului nu-l uitase încă pe Sakr-el-Bahr, gloria Islamului, și că-l mai așteptau încă, nădăjduind totuși că va reveni într-o zi, printre ei.

CAPITOLUL XXII

CREDINȚA PĂGÎNĂ

Sir Oliver fu închis într-o gaură neagră de la prora „Eretelui de argint", pentru a aștepta zorile, făcîndu-și rugăciunea. De la prinderea sa nu schimbase nici o vorbă cu sir John. Cu mîinile legate la spate fu tîrît pe bordul vasului englez și în mijlocul lui stătu un moment față în față, cu o veche cunoștință, cronicarul nostru lordul Henry Goade. Îmi închipui înfățișarea rumenă a locotenentului reginei, nespus de serios, în timp ce ochii i se opriseră pe fața renegatului. Știu — din pana proprie a lordului — că nici o vorbă nu fusese schimbată între ei, în timpul acelor scurte clipe, înainte ca sir Oliver să fie luat de paznicii săi pentru a fi aruncat în acea închisoare întunecată. Mult timp el stătu acolo unde căzuse, crezîndu-se singur ; iar timpul și locul îl predispuneau, fără îndoială, la gînduri amare în privința soartei sale. Îmi place să mă gîndesc că a avut puține lucruri de regretat, după toate cele petrecute. Dacă făcuse rău, făcuse însă și mult bine. Cu greu se putea spune că își trădase tovarășii săi musulmani și, dacă ar fi fost așa, trebuie să adăugăm că el însuși plătise prețul acelei trădări. Rosamund era în siguranță. Lionel avea să-și primească pedeapsa și cît despre el însuși, fiind ca și mort, de acum, nu era vrednic să se gîndească. El trebuie să fi avut un sentiment de mulțumire, că își petrecuse viața cu folos. Într-adevăr, dacă n-ar fi pornit acea expediție de răzbunare, ar fi putut rămîne încă mult timp temutul corsar, ar fi fost poate ridicat la gradul de pașă al Algerului. Dar pentru cineva care se năs-

cuse un gentleman creștin, acesta ar fi fost un fel netrebnic de a-și sfîrși zilele. Prezentul era mai bun. Un zgomot ușor, în întunericul de nepătruns al celulei, îl smulse din gînduri. Un șobolan, gîndi el, și bătu cu picioarele în podea pentru a speria scîrbosul animal. În locul acestuia, însă, un glas se ridică din întuneric.

— Cine-i acolo ?

Un moment rămase mirat, deoarece fusese sigur că era numai el acolo.

— Cine-i acolo ? repetă glasul, adăugînd apoi, printre vaiete. Ce fel de iad negru este ăsta ? Unde sînt ?

Recunoscu vocea lui Jasper Leigh. Se întreba cum se făcea că acest ultim tovarăș al său, în rîndurile lui Mahomed, împărțea închisoarea cu el.

— Ești în prora „Eretelui de argint", răspunse el, deși cum ai ajuns aici, nu-ți pot răspunde.

— Cine ești ? întrebă vocea.

— Am fost cunoscut în Berberia ca Sakr-el-Bahr.

— Sir Oliver !

— Cred că așa mă vor numi acum. Se nimerește tocmai bine că voi muri pe mare. Altfel, acești gentlemani creștini n-ar ști ce nume să-mi pună pe piatra funerară. Dar tu, tu cum de-ai ajuns aici ? Înțelegerea mea cu sir John a fost ca nimeni să nu fie chinuit, și nu pot crede ca sir John să-și fi călcat cuvîntul.

— Cît despre asta nu știu nimic, cum nu știam nici unde eram, pînă ce nu m-ai lămurit. Am fost lăsat în nesimțire în timpul luptei, după ce-mi

trecusem spada prin trupul fratelui dumitale. Asta e tot ce știu.

Lui sir Oliver i se opri răsuflarea.

— Ce-ai spus ? L-ai omorît pe Lionel ?

— Așa cred, fu răspunsul rece. Am înfipt toată spada în el. Era în îmbulzeala luptei, cînd englezii săriseră pe galeră. Master Lionel era în frunte, în ultimul loc unde m-aș fi așteptat să-l văd.

Urmă o lungă tăcere, apoi sir Oliver vorbi încetișor.

— Fără îndoială că nu i-ai dat mai mult decît ceea ce căuta. Ai dreptate, master Leigh. Avangarda era ultimul loc unde trebuia să-l cauți, afară dacă nu a venit special să caute o spadă, pentru a scăpa de frînghie. Mai bine așa, fără îndoială. Mai bine așa ! Dumnezeu să-l odihnească în pace !

— Crezi în Dumnezeu ? întrebă păcătosul marinar, cu o umbră de teamă.

— Fără îndoială că nu i-ai dat mai mult decît continuă sir Oliver, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși. Fiind neștiutori poate de ticăloșia lui, crezîndu-l un sfînt și un martir, ei s-au hotărît să-l răzbune și cu acest gînd te-au rănit. El oftă. Ei, ei master Leigh, nu mă îndoiesc că, știindu-te singur un pungaș, toată viața te-ai așteptat la o frînghie ; deci acum nu vei fi luat pe neașteptate.

Marinarul se cutremură și gemu.

— Oh, Doamne ! Cum mă mai doare capul, se plînse el.

— Au ei un leac sigur pentru asta, îl liniști sir Oliver. Și te vei legăna într-o tovărășie mai bună decît meriți, căci și eu trebuie de asemenea să fiu spînzurat dimineață. Ai meritat-o tot atît,

ca și mine, master Leigh. Totuși îmi pare rău de tine, căci suferi, deși nu-ți dorcam asta.

Master Leigh înghiți în sec și rămase tăcut o clipă. Apoi repetă o întrebare.

— Crezi în Dumnezeu, sir Oliver ?

— Nu există decît un singur Dumnezeu și Mahomed e Profetul său, fu răspunsul și din tonul său, master Leigh nu era sigur că nu fusese luat în bătaie de joc.

— Aceasta e credință păgînă, spuse el cu teamă.

— Nu. E o credință pentru care oamenii trăiesc. Ei fac ceea ce predică, dar aceasta e mai mult decît poate fi spus despre orice creștin, pe care l-am cunoscut.

— Cum poți vorbi așa, în ajunul morții ? protestă Leigh.

— Credința, spuse sir Oliver, e socotită ca asigurarea adevărului deasupra tuturor.

— Atunci nu crezi în Dumnezeu ?

— Dincontră, cred.

— Dar nu în adevăratul Dumnezeu ? stărui căpitanul.

— Nu poate fi alt Dumnezeu, afară de adevăratul Dumnezeu. Puțin îmi pasă cum îl numesc oamenii.

— Atunci, dacă spui așa, nu ți-e teamă ?

— De ce ?

— De iad, blestem și focul veșnic, spuse căpitanul cu spaimă.

— N-am făcut decît să urmez destinul pe care El, în bunătatea Lui mi l-a hărăzit, răspunse sir Oliver. Viața mea a fost așa cum a rînduit-o El, deoarece nimic nu poate fi și nimic nu poate avea

loc, fără voința lui. Să mă tem deci de blestem, cînd n-am fost decît așa, cum El m-a făcut ?

— Aceasta e credința musulmană, protestă Leigh.

— E una întăritoare, spuse sir Oliver, și ar trebui să întărească și un păcătos ca tine.

Dar master Leigh refuza să fie întărit.

— Oh ! gemu el nenorocit. Aș fi vrut să nu cred în Dumnezeu !

— Necredința ta nu-l va putea îndepărta mai mult, decît acum, îi răspunse sir Oliver. Dar fiindcă ești așa cum ești, n-ar fi fost mai bine să te fi rugat ?

— Nu vrei să te rogi cu mine ? întrebă pungașul, în neașteptata sa teamă pentru ziua de apoi.

— Voi face mai bine, spuse sir Oliver. Mă voi ruga pentru tine lui Sir John Killigrew, ca viața să-ți fie cruțată.

— Nu te va asculta niciodată, spuse master Leigh.

— O va face totuși. Onoarea sa e în joc. Condițiile predării mele au fost ca nimeni de pe bordul galerei să nu sufere ceva.

— Dar l-am ucis pe master Lionel.

— E adevărat, dar asta a fost în lupta care a precedat învoiala. Sir John mi-a dat cuvîntul și se va ține de el, dacă îi voi arăta că onoarea îi cere aceasta.

O mare povară fu ridicată de pe sufletul căpitanului, acea umbră a fricii de moarte care-l stăpînise. Odată cu ea, dispăru și pocăința ce o simțise. Nu mai vorbi de blestem, nici nu se mai interesă de părerile și credințele lui sir Oliver pentru ziua de apoi. El, pe bună dreptate, bănuia că a-

ceastă credință a lui sir Oliver îl privea numai pe el și, dacă se întîmpla ca această credință să fie proastă, nu el era persoana îndreptățită să o îndrumeze. Cît despre el, pregătirea sufletului putea să-l aștepte pentru altă zi, cînd nevoia ei ar fi fost mai trebuincioasă. Cu aceasta, se întinse pe jos și încercă să doarmă, deși durerea sa de cap îl împiedica. Văzînd că nu poate dormi, el ar fi avut poftă de vorbă ; dar, acum, răsuflarea regulată a lui sir Oliver îi dovedi că acesta adormise, în timpul cît el tăcuse. Aceasta surprinse pe marinar. El nu putea înțelege cum cineva care a dus viața lui sir Oliver, de renegat și de păgîn, e în stare să doarmă liniștit, cînd știe că, în zori, va fi spînzurat. Zelul lui de creștinism, care-i venise peste noapte, îl împingea să-l trezească pe cel adormit, pentru a-i cere să petreacă puținul timp care i-a rămas, împăcîndu-se cu Dumnezeu. Mila omenească, pe de altă parte, îi spunea să-l lase în pacea acelei uitări. Ținînd seama de aceste întîmplări, fu adînc mișcat la gîndul că, într-o asemenea împrejurare, sir Oliver a putut găsi loc în mintea lui, pentru el și pentru soarta sa, căutînd să afle o posibilitate pentru scăparea lui de spînzurătoare. El fu și mai mișcat, cînd își reaminti faptul că el însuși era răspunzător de tot ceea ce i se întîmplase lui sir Oliver. Un început de curaj începu să se nască în el și se gîndi că la rîndul său putea, poate, să-l servească pe sir Oliver, printr-o mărturisire sinceră a tot ceea ce știa asupra faptelor care-l făcuseră să devină pe sir Oliver ceea ce era. Această hotărîre îl înălță și mai mult, cînd se gîndi că își va primejdui propriul său gît, prin mărturisirea ce se hotărîse să

o facă. Așa stătu toată noaptea aceea nesfîșită, îngrijindu-și durerea de cap și întărît de cea dintîi pornire pe care o avusese vreodată, de a servi o cauză bună și adevărată. Totuși, soarta se părea că îi va amăgi această intenție. Căci, în zori, cînd veniră să-l ia pe sir Oliver la moarte, și nu dădură nici o atenție lui Jasper Leigh, cu toate că el ceru să fie adus în fața lui sir John.

— Tu nu ești pomenit în ordinele noastre, spuse, scurt, un om.

— Poate că nu, răspunse master Leigh, pentru că sir John nu știe nimic de importanța celor ce am să-i spun. Duceți-mă înaintea lui, vă spun, ca să poată afla de la mine adevărul asupra unor anumite lucruri, pînă nu e prea tîrziu!

— Tăcere! îi ceru marinarul și-l lovi atît de puternic în față, încît Jasper căzu amuțit într-un colț. Îți vine și rîndul tău, repede. Acum, am treabă cu celălalt păgîn.

— Nimic din ceea ce ai putea spune, n-ar sluji, îl asigură sir Oliver încetișor. Dar îți mulțumesc pentru gînd, prietene. Mîinile îmi sînt legate, Jasper. Dacă nu ar fi fost, ți-aș fi strîns mîna. Rămîi cu bine!

Sir Oliver fu dus afară, în lumina puternică a soarelui, care aproape îl orbi după lunga ședere în întuneric. Ei trebuiau, se gîndea el, să-l ducă în cabină unde avea să se țină o scurtă judecată de formă. Dar, în mijlocul corăbiei, fură opriți de un ofițer, care le ceru să aștepte. Sir Oliver se așeză pe un ghem de frînghii, cu paznicii lîngă el, privit cu curiozitate de către marinari. Ei umpleau prora și locul dinmprejur, pentru a privi la acest grozav

corsar, care odinioară fusese gentleman din Cornwall și care ajunsese un renegat musulman și o groază a creștinătății. Pentru a spune adevărul era greu de găsit ceva în el din gentlemanul de odinioară, așa cum stătea acolo, purtînd caftanul argintiu, din mijlocul căruia ieșea casca de oțel cu vîrf ascuțit. Iar oamenii adunați în jurul lui fură uimiți de stoicismul cu care părea să facă față morții. El căuta din ochi pe Rosamund, sperînd să o mai vadă odată, înainte de a fi trimis în călătoria cea mare. Dar Rosamund nu putea fi văzută. În acel timp, ea era în cabină. Datorită ei, această întîrziere îi fu acordată.

CAPITOLUL XXIII

JUDECĂTORII

În lipsa unei femei, căreia să i-o poată încredința lordul Henry, sir John și master Tobias, medicul vasului o îngrijiră cum putură mai bine pe Rosamund, cînd fu adusă leșinată pe bordul „Eretelui de argint". Master Tobias îi dădu cîteva leacuri întăritoare, așezînd-o cît mai bine cu putință pe divanul spațioasei cabine de la pupă, poruncind să i se lase odihna trebuincioasă și de care părea că are atîta nevoie. El împinse afară pe comandor și pe locotenentul reginei și plecă la un caz mult mai grav, în care era nevoie de ajutorul său, acela al lui Lionel Tressilian, care fusese adus rănit și în nesimțire de pe bordul galerei, împreună cu alți

patru oameni răniți din echipajul vasului. În zori, sir John venise dedesubt să afle vești despre starea prietenului său rănit. El găsi pe doctor îngenunchiat peste Lionel. Cînd el intră, master Tobias tocmai se întorcea și își spăla mîinile într-un lighean de pe podea. Doctorul se ridică, ștergîndu-se cu un prosop.

— Nu pot face mai mult, sir John, murmură el cu voce deznădăjduită. E pierdut.

— Mort, vrei să spui? strigă sir John, înecîndu-se.

Doctorul puse la o parte prosopul și încetișor începu să-și lase jos mînecile sufletecate ale hainei sale.

— Aproape mort, răspunse el. E o minune că mai poate rezista un timp cu o asemenea gaură în el. Pulsul e în continuă slăbire. Va continua așa, pînă ce se va opri. Îl poți socoti mort de acum, sir John. El se opri. Un sfîrșit blînd, fără durere, adăugă cu, oftînd, cu fața gravă, căci asemenea scene erau obișnuite în viața sa. Din ceilalți patru, continuă el, Blair e mort; ceilalți trei se vor face bine.

Dar sir John nu se gîndea la aceștia. Durerea și supărarea ce-i produse spulberarea oricărei speranțe pentru prietenul său depășea orice alt gînd.

— Și nu-și va recăpăta măcar cunoștința? stărui el, deși știa prea bine că așa ceva cu greu va mai fi cu putință.

— După cum am mai spus, îl poți socoti mort de acum, sir John. Știința mea nu-i poate face nimic.

Capul lui sir John căzu îndurerat, pe piept.

— Nici dreptatea mea, adăuga el trist. Deşi îl va răzbuna nu-mi poate reda prietenul. El privi pe medic. Răzbunarea, sir, e cea mai rea din toate batjocurile vieţii.

— Fapta dumitale, sir John, răspunse doctorul, va fi una de dreptate, nu de răzbunare.

— Un pretext, adică. El păşi către Lionel şi privi în jos, la faţa palidă şi frumoasă a tînărului, pe care începuse să se ivească de acum umbra morţii. Dacă ar vorbi, în interesul dreptăţii ce trebuie să se facă ! Dacă am avea dovada propriilor sale cuvinte, altfel mi s-ar putea cere să justific spînzurarea lui Oliver Tressilian.

— Dar, desigur, sir, spuse doctorul, că nu se va ivi o asemenea cerere niciodată. Vorbele mistressei Rosamund vor putea înlocui pe ale lui, dacă va fi într-adevăr vreodată nevoie.

— Da ! jignirile aduse de el lui Dumnezeu şi oamenilor sînt mai tari decît oricare altă învinuire ce s-ar putea ivi vreodată.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră servitorul lui sir John, vestindu-l că mistress Rosamund doreşte să-i vorbească în grabă.

— E nerăbdătoare, se vede, să afle veşti despre el, socoti sir John şi gemu : Dumnezeule ! Cum s-o anunţ ? Să o zdrobesc în chiar momentul eliberării, cu o astfel de veste ? Întotdeauna, ironia soartei e atît de crudă ? El se întoarse şi păşi încet către uşă. Acolo se opri. Vei rămîne cu el, pînă la sfîrşit ? întrebă el pe medic.

Master Tobias se înclină.

— Desigur, sir John ! și adăugă, nu va dura mult.

Sir John aruncă din nou o privire îndurerată la Lionel.

— Dumnezeu să-l odihnească ! gemu el și ieși.

În mijlocul vasului se opri o clipă, se întoarse către un grup de marinari și le ceru să scoată pe renegatul Oliver Tressilian din celula lui. Apoi, cu pași înceți și greoi, se îndreptă spre frumoasa cabină de la pupă. Soarele, deabia ridicat, strălucea pe pînzele întinse ale vasului, umflate acum de vînt. Departe, pe stînga vasului, se zărea, ca o linie subțire, coasta Spaniei. Fața lui sir John era nespus de gravă cînd intră în cabina unde Rosamund îl aștepta. Se înclină cu o gravă curtoazie, scoțîndu-și pălăria și aruncînd-o pe un scaun. Ultimii cinci ani îi aduseseră cîteva fire albe în părul său negru și tîmplele încărunțite îl făcea să pară mai bătrîn decît era. El înaintă către dînsa și ea se sculă să-l întîmpine.

— Rosamund, draga mea ! spuse el cu blîndețe, luîndu-i mîinile. El privi cu ochii-i triști, fața ei slăbită. Ești destul de odihnită, copilă ?

— Odihnită ? repetă ea, cu o urmă de mirare.

— Sărman mieluțel ! murmură el ca o mamă, trăgînd-o mai aproape și mîngîind-o pe păr. Ne îndreptăm spre Anglia, cu toate pînzele întinse. Fii inimoasă, deci și...

Dar ea îl întrerupse pe dată, trăgîndu-se de lîngă el.

— Am auzit pe un marinar spunînd altuia că vrei să-l spînzuri pe Oliver Tressilian, fără judecată, în dimineața asta.

El o înțelese greșit.

— Fii liniștită, spuse dînsul. Dreptatea mea va fi grabnică, răzbunarea sigură. Prăjina catargului e împodobită de acum cu frînghia în care va atîrna.

Ei i se opri răsuflarea și-și puse o mînă pe inimă, ca pentru a-i simți bătăile.

— Și pe ce temei ? îl întrebă ea, provocatoare. Pe ce dovezi vrei să faci acest lucru ?

— Pe ce dovezi ? se miră el. O privit uimit de întrebarea și tonul ei. Pe ce dovezi ? repetă el prostește aproape, în uimirea sa. O privi apoi mai de-aproape, și sălbăticia ochilor ei îl făcu să întrezărească o explicație a cuvintelor ei, care la început păreau de neînțeles. Înțeleg, spuse el cu un glas plin de nemărginită milă, căci convingerea la care ajunsese era că sărmanele-i simțuri fuseseră zdruncinate de ororile prin care trecuse în ultima vreme. Trebuie să te odihnești, spuse el blînd și nu te mai gîndi la asta. Lasă totul pe seama mea și fii sigură că te voi răzbuna, așa cum trebuie.

— Sir John, mă înțelegi greșit, cred. Nu doresc să mă răzbuni. Te-am întrebat pe ce temei vrei să faci acest lucru și nu mi-ai răspuns încă.

Într-o nestăpînită uimire, el continuă să o privească. Fusese greșit atunci. Ea era sănătoasă și stăpînă pe simțurile ei atunci. Și în loc de a-l întreba de starea lui Lionel, după cum se așteptase, ca îi punea o asemenea întrebare.

— Trebuie să-ți arăt ție grozăviile pe care acest blestemat le-a făptuit ? întrebă el.

— Trebuie să-mi spus, răspunse ea, cu ce drept te socotești dumneata singur judecătorul și execu-

torul lui, cu ce drept îl trimiți la moarte, în felul acesta simplu fără judecată.

Purtarea ei era aspră, ca și cînd ar fi fost investită cu toată autoritatea unui judecător.

— Dar tu, continuă el, cu o uimire crescîndă, tu, Rosamund, pe care te-a jignit așa de grosolan, desigur că ar trebui să fii ultima care să-mi pui o asemenea întrebare! Intenția mea e să procedez cu el după legea mării, după cum se procedează așa cu toți oamenii de teapa lui Oliver Tressilian. Dacă vrei un fel mai blînd pentru el, — ceea ce, pe Dumnezeu, nu pot concepe — consideră-l pe acesta ca pe cel mai blînd pe care-l merită.

— Vorbești de milă și de răzbunare în același timp, sir John.

Ea se potoli, agitația i se liniștea și pe față îi apăruse o expresie hotărîtă.

El făcu un gest de nerăbdare.

— La ce-ar servi să-l ducem în Anglia? întrebă el. Acolo va sta în fața judecății și soarta tot îi e hotărîtă. Nu e nevoie să-l mai chinuim.

— Soarta poate să nu-i fie așa de hotărîtă, precum presupui dumneata, răspunse ea. Și acea judecată e dreptul său.

— Dacă va dori asta, nu-l voi dezamăgi, spuse el, încercînd s-o liniștească. Îl vom duce înapoi în Anglia, dacă o va cere, pentru a sta acolo în fața judecății. El se opri și întinse mîinile îmbietor. Hai, Rosamund, draga mea! Ești tulburată...

— Sînt într-adevăr tulburată, sir John, răspunse ea și luă mîinile întinse. Oh, ai milă! spuse ea, schimbîndu-și atitudinea pe neașteptate. Te rog să ai milă!

— Ce milă îți pot arăta copilă ? N-ai decît să poruncești și...

— Nu pentru mine milă, ci pentru acela pentru care te rog fierbinte.

— Pentru el ? strigă sir John întunecîndu-se. Pentru Oliver Tressilian ?

Mîinile lui se desprinseră și se îndepărtară de ea.

— Pe Dumnezeu ! jură el. Ceri milă, pentru Oliver Tressilian, pentru acel renegat, pentru acel diavol împielițat ? Oh, ești nebună ! izbucni el. Nebună !

— Și se ridică, frămîntîndu-și mîinile.

— Îl iubesc, spuse ea simplu.

Acest răspuns îl înlemni. La aceste vorbe bărbia îi căzu și rămase nemișcat, privind-o.

— Îl iubești ! spuse el cu greutate. Îl iubești ! Iubești pe un om care e un pirat, un renegat, răpitorul tău și al lui Lionel, omul care ți-a omorît fratele !

— N-a făcut-o el ! Ea era fioroasă, apărîndu-l. Am aflat adevărul asupra acestei chestiuni.

— De pe buzele lui, bănuiesc ? spuse sir John neputîndu-și opri batjocura. Și l-ai crezut ?

— Dacă nu l-aș fi crezut, nu m-aș fi căsătorit cu el.

— Căsătorit cu el ?

O scîrbă neașteptată veni acum să-i întunece uimirea. Aceste extraordinare lucruri care nu aveau să se mai sfîrșească ? Ajunseseră marginea sau vor mai veni și altele ? Te-ai măritat cu acest laș infam ? întrebă el.

— Da, în Alger, în noaptea cînd am plecat.

— Destul, răcni el, ridicînd pumnul spre tavan.

E destul, Dumnezeu mi-e martor. Dacă pînă acum nu ar fi fost vreun motiv să fie spînzurat, ăsta e destul. Ascultă-mă, într-o oră voi termina cu această căsătorie.

— Dar ascultă-mă întîi, se rugă ea.

— Să te ascult ? El se opri pe pragul uşii, spre care, în furia sa, păşise, ca să sfîrşească totul, chemîndu-l pe Oliver în faţa sa, anunţîndu-i soarta şi văzînd sentinţa executată. Să te ascult ? Am auzit de acum mai mult decît trebuia !

— Acest om a suferit, îi spuse ea, netulburată de rîsul batjocoritor cu care-i fu întîmpinată această afirmaţie. Dumnezeu singur ştie ce a suferit trupeşte şi sufleteşte pentru o vină care nu era a lui. Multe din ceea ce a suferit sînt din vina mea. Ştiu azi că nu el a ucis pe Peter. Ştiu că el e în stare să dovedească aceasta, fără ajutorul nimănui. Ştiu că a fost răpit, înainte de a putea înlătura învinuirea ce-l apăsa şi ca urmare nu i-a mai rămas decît viaţa de renegat, pe care a ales-o. Principala vină a fost a mea. Şi trebuie s-o repar. Păstrează-l pentru mine ! Dacă mă iubeşti...

Dar el ascultase destul. Faţa îi devenise purpurie.

— Nici un cuvînt mai mult, se răsti el. Doar pentru că te iubesc, nu te voi asculta. Se pare că nu trebuie să te scap numai de ticălos, ci şi de tine însăţi. Aş fi nedrept faţă de îndatoririle mele, faţă de tine, faţă de tatăl tău mort şi fratele tău ucis, dacă aş fi altfel. Îmi vei mulţumi după aceea, Rosamund.

Şi din nou se întoarse să plece.

— Să-ţi mulţumesc ? strigă ea ascuţit. Te voi blestema. Toată viaţa mea te voi urî, privindu-te

ca pe un ucigaș, dacă vei face acest lucru. Prostule! Nu poți vedea? Prostule!

El se opri. Era un om cu vază și trecere, iute, netemător, de un temperament răzbunător și de asemeni se părea că pînă acum nu fusese atît de compromițător și aspru judecat. Desigur că ea nu era prima care-l socotise prost, desigur însă era prima care i-o spunea în față. Și în timp ce cuvintele acestea ar fi dovedit sănătatea ei absolută, pentru el nu erau decît dovada cea din urmă a tulburării minții ei.

— Ah! exclamă el, între milă și minie. Ești nebună, cu totul nebună! Ți-e mintea tulburată și ai coșmaruri. Am devenit un ucigaș și un prost în ochii tăi. Pe Dumnezeu! Mă voi ruga să te însănătoșești.

El se întoarse tremurînd de indignare și fu aproape izbit de ușa care se deschisese. Lordul Henry Goade, îmbrăcat în negru — după cum el însuși ne spune — stătea în prag. Fața sa binevoitoare era fără îndoială gravă, pentru a fi deopotrivă cu costumul ce și-l pusese, dar aceasta i se lumină cînd privirea îi căzu pe Rosamund.

— Am fost bucuros, scrie el, s-o găsesc atît de repede restabilită și mi-am arătat mulțumirea.

— Ar fi mai bine să stea în pat, spuse sir John. E zdruncinată de tot.

— Sir John a greșit, Excelență, fu asigurarea ei calmă. Sînt foarte departe de a fi zdruncinată, precum crede el.

— Mă bucur atunci, spuse Excelența sa și îmi închipui ochii lui întrebători, plimbîndu-se de la unul

la celălalt, observînd neliniștea lui sir John și întrebîndu-se ce se întîmplase.

— Se poate întîmpla, adăugă el sobru, să avem nevoie de mărturia dumitale în afacerea asta. El se întoarse către sir John. Am cerut ca prizonierul să fie adus sus, pentru sentință. E o încercare prea grea pentru dumneata, Rosamund ?

— Nu excelență, răspunse ea iute. O aștept cu bucurie.

— Nu, nu, se amestecă sir John, protestînd furios. Nu o asculta, Henry, ea...

— Gîndindu-mă, întrerupse ea, că eu sînt aceea care trebuie să-i aduc cea mai grea învinuire, cred că prezența mea e trebuincioasă.

— Desigur, într-adevăr, fu de părere lordul Henry, puțin încurcat, mărturisește el. De altfel nu te va obosi prea mult și... poate nu ne putem lipsi chiar de mărturia dumitale.

— Aici, excelență, greșiți, răspunse ea. Nu vă puteți lipsi de ea.

— Fie și așa atunci, spuse sir John posomorît și se îndreptă către masă, pentru a-și ocupa locul acolo.

Lordul Henry se întoarse către ușă...

— Intrați domnilor, spuse el și porunciți să fie adus prizonierul.

Pași tropăiră afară pe punte și trei din ofițerii lui sir John își făcură apariția, pentru a completa curtea ce avea să judece pe corsarul renegat. O judecată a cărei sentință era hotărîtă dinainte.

CAPITOLUL XXIV

AVOCATA

În lungul masivei mese de stejar fură așezate scaune și ofițerii luară loc, cu fața la ușa deschisă și la soarele ce lumina pupa, iar cu spatele la cealaltă ușă și la ferestrele care se deschideau pe punte. Locul din mijloc fu ocupat de lordul Henry Goade, în calitate de locotenent al reginei. El era președintul acestei curți sumare. La dreapta sa stătea sir John Killigrew și lîngă acesta un ofițer, numit Youldon. Ceilalți doi, ale căror nume n-au supraviețuit, ocupau locurile din stînga lordului. Un scaun fusese așezat la capătul mesei, pentru Rosamund, deosebind-o astfel de banca judiciară. Ea stătea acum acolo, cu coatele pe lemnul lustruit, fața odihnindu-i-se în mîini și ochii privind la cei cinci gentlemani care alcătuiau curtea. Afară răsunară pași și o umbră se ivi în fața ușii deschise. Din mijlocul vasului se auziră murmure și rîsete. Sir Oliver apăru în prag, păzit de doi soldați, în armuri, cu săbiile scoase. El se opri o clipă în prag și ochii i se luminară, cînd văzură pe Rosamund. Apoi, îmbrîncit de paznicii săi, intră și stătu în fața mesei cu mîinile încătușate la spate, cu puțin înaintea celor doi soldați. El salută curtea cu fața luminată.

— Bună dimineața gentlemani ! spuse el.

Cei cinci îl priviră în tăcere, dar privirea lordului Henry, ațintită asupra corsarului, dovedea de la sine disprețul pe care ne spune el că îi umplea inima.

— Nu te îndoiești, desigur, sir, începu sir John, după o pauză lungă, de scopul pentru care ai fost adus aici.

— Da, carecum! răspunse prizonierul. Dar nu mă îndoiesc de fel de scopul pentru care voi fi luat de aici. Cu toate acestea, continuă el rece și cinic, pot ghici din atitudinile dumneavoastră de judecători, batjocura de prisos pe care o intenționați. Dacă va procura o distracție, credeți-mă că nu vă voi refuza-o. Voi observa numai că ați putea s-o scutiți pe mistress Rosamund de neplăcerile afacerii de față.

— Mistress Rosamund însăși a cerut să fie de față, spuse sir John.

— Poate, spuse sir Oliver, că nu-și da seama de...

— Am încercat destul s-o conving, îl întrerupse sir John posac.

Prizonierul o privi surprins. Apoi, cu o ridicătură din umeri, se întoarse iar către judecătorii săi.

— În cazul acesta, spuse el, nu mai e nimic de spus. Dar, înainte de a începe, mai am încă o chestiune asupra căreia vreau să mă înțeleg cu dumneavoastră. Condițiile predării mele au fost ca toți ceilalți să fie liberi. Îți vei reaminti, sir John, că mi-ai dat cuvîntul dumitale de cavaler, pentru asta. Totuși am găsit aici, pe bord, pe cineva care a fost cu mine pe galeră — un fost marinar englez, numit Jasper Leigh — pe care îl ținești prizonier.

— A ucis pe master Lionel Tressilian, spuse John rece.

— Poate că da, sir John. Dar fapta a fost comisă înainte de a face înțelegerea cu dumneata și nu poți trece peste această înțelegere fără a-ți păta onoarea.

— Dumneata vorbești de onoare, sir ? interveni lordul Henry.

— De onoarea lui sir John, excelență, spuse prizonierul cu o umbră de batjocură.

— Ești aici, sir, pentru a fi judecat, îi reaminti sir John.

— Așa am bănuit. E un privilegiu pentru care ai primit să plătești un anumit preț și acum se pare că vrei să plătești mai puțin. Așa se pare, spun. Căci nu pot crede decît că această capturare a fost făcută din greșală și că e deajuns să vă atrag atențiunea pentru ca master Leigh să fie eliberat.

Sir John privi masa. Prizonierul avea dreptate. Onorarea îi cerea să redea libertatea prizonierului, orice ar fi făcut acesta și într-adevăr capturarea lui fusese făcută fără știrea sa, neaflînd de ea decît după plecarea vasului.

— Ce să fac cu el ? spuse dînsul posomorît.

— Aceasta dumneata trebuie să o hotărăști, sir John. Dar îți pot spune ceea ce să nu faci cu el. Nu-l poți ține prizonier, nu-l poți duce în Anglia și nu-i poți face nici un rău. Deoarece capturarea lui a fost o greșală, după cum cred, trebuie să repari această greșală, cît poți mai bine. Sînt mulțumit că vei face așa și nu mai am nevoie să spun nimic. La dispoziția dumneavoastră domnilor ! adăugă el, pentru a le arăta că terminase cu cererile lui și rămase așteptînd.

Urmă o pauză scurtă și apoi lordul Henry, cu privirea dușmănoasă și rece, se adresă prizonierului.

— Te-am adus aici, pentru a-ți da prilejul de a te apăra, nespînzurîndu-te fără judecată, după cum aveam dreptul.

Sir Oliver îl privi amuzat.

— Crede-mă, spuse el, că nu am obiceiul să-mi pierd timpul.

— Bănuiesc că mă înțelegi greșit, sir, răspunse Excelența sa, cu o voce moale, cerută de rangul său judecătoresc.

— Dacă ceri o judecată formală, te vom transporta în Anglia spre a o avea. Dar, înainte de a te încrede în asta, interveni sir John, lasă-mă să te previn că faptele pentru care ești judecat au fost făcute în districtul lordului Henry Goade și deci judecata dumitale va avea loc în Cornwall, unde lordul Henry are onoarea să fie locotenentul Majestății Sale și deci șeful justiției.

— Majestatea sa e de felicitat, spuse sir Oliver ironic.

— Ai dreptul să alegi, sir, urmă sir John, dacă vrei să fii spînzurat pe mare sau pe uscat.

— Singura mea obiecție cu putință, ar fi să cer să fiu spînzurat în aer. Dar nu trebuie să vă temeți de așa ceva, fu răspunsul obraznic.

Lordul Henry se întinse peste masă.

— Lasă-mă să-ți cer, sir, ca în propriul dumitale interes, să fii serios, îl mustră el pe prizonier.

— Respîng cererea, Excelență. Căci, dacă e vorba să fiu judecat de sir John Killigrew, se pricepe la treaba asta pe mare... și pe uscat.

— Sînt bucuros, să te pot servi, răspunse sir John rece. Pirateria însă, adăugă el, e ultima din faptele ce ți se impută.

Sprîncenele lui sir Oliver se ridicară, privind la cercul de fețe solemne.

— Aveți perfectă dreptate, domnilor, spuse el, pirateria mea e inexistentă.

— Refuzi să recunoști pirateria ? întrebă lordul Henry.

— Nu ! Dar refuz să fiu judecat pentru ea înaintea vreunei curți engleze, deoarece n-am făcut-o în apele englezești.

Lordul Henry admise că acest răspuns l-a redus la tăcere, fiind cu totul neașteptat. Ceea ce spusese prizonierul era un adevăr incontestabil, ce nu putea fi pus în discuție. Lordul Henry, cu tot rangul lui judecătoresc, nu prea avea cunoștință de jurisprudență. Dar sir John, mai puțin isteț, sau poate mai scrupulos în materie, avea de acum răspunsul gata.

— N-ai venit la Arwenack și ai luat cu forța atunci...

— Nu, nu, îl întrerupse corsarul amuzat. Du-te înapoi la școală, sir John, și învață că răpirea nu e piraterie.

— Numește-o răpire, dacă vrei, admise sir John.

— Nu, dacă vreau, sir. Vom numi-o ceea ce e, dacă nu te superi.

— Dumneata îți bați joc de noi, sir. Dar voi termina aceasta, și sir John izbi cu pumnul în masă, cu fața roșie de mînie. Nu poți pretinde că nu știi de faptul că răpirea se pedepsește cu moartea după legile engleze. El se întoarse către ceilalți. Cu îngăduința dumneavoastră, domnilor, nu vom mai vorbi de piraterie.

— Da, spuse lordul Henry posomorît, oficial nu putem vorbi, și lăsă la o parte chestiunea. Prizonierul are dreptate în ceea ce cere. Nu-l putem judeca pentru piraterie, atît timp cît nu a atacat vreo corabie sub pavilion englez.

Rosamund nu mai putea de bucurie. Faptul că lordul Henry îngăduise aceasta slăbise simțitor în-

vinuirile aduse prizonierului. Sir Oliver o observă și văzu cu mirare bucuria ei. Degeaba încerca să ghicească care era starea ei sufletească, acum, cînd era din nou în siguranță, printre prieteni. Sir John, dorind ca judecata să continue, nu se opuse și reîncepu.

— Fie și așa, admise el nerăbdător. Îl vom judeca numai pentru vina de răpire și crimă. Ai ceva de spus?

— Nimic ce te-ar putea nemulțumi, răspunse sir Oliver. Și apoi pe neașteptate calmul său se prefăcu în nerăbdare. Să terminăm odată această comedie, strigă el. Spînzurați-mă și terminați, ori lăsați-mă liber. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu batjocoriți funcția reginei, făcînd pe judecătorii.

Sir John sări în picioare, cu fața aprinsă.

— Pe Dumnezeu, păcătos obraznic...

Dar lordul Henry îl opri, trăgîndu-l de mînecă și forțindu-l să se așeze din nou. El însuși se adresă acum prizonierului.

— Sir, vorbele dumitale sînt nevrednice de cineva — oricare ar fi crimele lui — care și-a cîștigat faima de a fi un luptător cinstit. Faptele dumitale sînt atît de vestite, încît hotărîrea unei curți engleze nu poate fi decît una, fără nici o îndoială. Cu toate acestea, ți se va îngădui, dacă o vei cere. Totuși, adăugă el cu o voce blîndă, dacă aș fi prietenul dumitale, te-aș sfătui să primești pe cea de aici, sir Oliver.

— Domnilor, răspunse sir Oliver. Nu vă reneg dreptul dumneavoastră de a mă spînzura. Nu mai am nimic de spus.

— Dar eu am!

Rosamund se ridicase în sfîrșit. Privirile tuturor se îndreptară asupra ei care stătea impunătoare la capătul mesei.

— Rosamund ! strigă sir John și se ridică la rîndul lui. Te rog...

Ea îi făcu un semn poruncitor să tacă.

— Deoarece în vina de răpire, de care sir Oliver e învinuit, spuse ea, eu sînt persoana care se spune că a fost răpită, ar fi poate mai bine, înainte de a merge mai departe, să ascultați ceea ce vói spune în fața unei curți engleze.

Sir John ridică din umeri și se așeză din nou. Își va face de cap, gîndea el, tot așa cum știa că această judecată e o pierdere de vreme. Lordul Henry se întoarse spre ea, cu bunăvoință.

— Deoarece prizonierul nu a negat vina, nu cred că ar fi de trebuință intervenția dumitale, mistress Rosamund. Și nici nu vei fi chemată în fața vreunei curți engleze.

— Aici greșești, Excelență, răspunse ea. Voi fi chemată, să spun ceva, dacă vă voi acuza pe toți de crimă pe mare, după cum vreau s-o fac, dacă stăruiți în pretențiile dumneavoastră.

— Rosamund, strigă sir Oliver uimit.

Fusese un strigăt de bucurie și surprindere. Ea îl privi și-i zîmbi încurajator, apoi se întoarse din nou către curte, asupra căreia cuvintele ei produseseră o adîncă uimire.

— Deoarece refuză să neg învinuirea, trebuie s-o neg eu pentru el, îi informă ea. Nu m-a răpit domnilor, după cum e învinuit. Iubesc pe Oliver Tressilian. Sînt majoră și stăpînă pe faptele mele. Am mers de bună voie cu el, la Alger, unde am devenit soția sa.

Dacă ar fi aruncat o bombă printre ei, nu ar fi stîrnit mai multă tulburare decît aceste cuvinte.

— Soția... soția lui ? bîlbîi lordul Henry. Ai devenit soția...

Sir John interveni furios :

— O minciună ! O minciună pentru a salva acest laș ticălos !

Rosamund se aplecă către el cu un zîmbet batjocoritor aproape.

— Simțurile dumitale n-au fost niciodată prea ascuțite, sir John, spuse ea. Altfel n-ar fi trebuit să-ți reamintesc că n-aș fi încercat să-l apăr, dacă mi-ar fi făcut într-adevăr răul de care e învinuit. Apoi ea privi la ceilalți. Cred, domnilor, că în această chestiune, cuvîntul meu va depăși pe cel al lui sir John sau al oricărui alt om, din vreo curte de justiție.

— Destul de adevărat, răspunse uimit lordul Henry. Un moment Killigrew, și din nou potoli pe năvalnicul sir John, apoi se întoarse spre sir Oliver, care era cel mai puțin tulburat din toată adunarea. Ce spui de asta, sir ? întrebă el.

— De asta ? repetă tăcutul corsar. Ce mai e de spus ? adăugă el.

— Totul e fals, strigă sir John iarăși. Am fost martorii întîmplării — tu și eu, Henry — și am văzut...

— Ai văzut, îl întrerupse Rosamund, dar n-ai știut cum să interpretezi.

Pentru un moment, toți tăcură. Erau ca niște oameni care stăteau pe ceva mișcător și care, de cîte ori credeau că au găsit un loc mai solid, alunecau mai rău încă. Sir John răspunse apoi :

— Fără îndoială că va fi pregătită să jure că logodnicul ei, master Lionel Tressillian, a însoțit-o de bună voie, în această călătorie de nuntă, cu altul.

— Nu, răspunse ea. Cît despre Lionel Tressilian a fost luat pentru a-și plăti vina, vina pe care a trecut-o asupra fratelui său mai mare, vină ce este obiectul celeilalte acuzații pe care i-o aduceți lui sir Oliver.

— Ce vrei să înțelegi prin asta ? întrebă Excelența sa.

— Că povestea cum că sir Oliver mi-a ucis fratele e o calomnie, că ucigașul era Lionel Tressilian care, pentru a nu fi trădat și spre a-și desăvîrși nelegiuirea, a pregătit răpirea lui sir Oliver și vînzarea lui ca sclav.

— Asta e prea de tot, răcni sir John. Își bate joc de noi, face din alb negru și din negru alb. A fost amețită de acel ticălos, de arta maură, că...

— Așteaptă ! spuse lordul Henry, ridicînd mîna. Stai nițel. El o privi cu seriozitate. Aceasta e o afirmație gravă, mistress. Ai vreo dovadă, ceva care crezi că ar fi o dovadă în sprijinul celor ce afirmi ?

Dar sir John nu se lăsa așa de ușor.

— Aceasta e doar o poveste mincinoasă, vă spun. E clar ca lumina zilei.

Sir Oliver rise vesel. Chipul i se luminase, înveselindu-se. Era chipul lui de odinioară.

— Zăpăcito ? Nu ai noroc la învinuiri. Întîi era pirateria apoi răpirea și acum crima.

— Oh, un moment, te rog ! strigă lordul Henry. Ne spui serios, mistress Rosamund, că Lionel Tressilian e acela care a ucis pe Peter Godolphin ?

— Serios ? ! Vă jur în văzul lui Dumnezeu. Lionel mi-a omorît fratele și Lionel a dat vina pe Oliver. Se spunea că sir Oliver fugise de teama urmă-

rilor care îl așteptau și spre rușinea mea, am crezut zvonurile. Dar, de cînd am descoperit adevărul...

— Adevărul, ai spus, mistress ? strigă nestăpînitul sir John.

Din nou Excelența sa fu silită să intervină.

— Ai răbdare, omule ! mustră el pe cavaler. Adevărul va triumfa la sfîrșit, nu te teme !

— În vremea aceasta pierdem vremea, mormăi sir John și tăcu.

— După cum am înțeles din cele ce ai spus, mistress, rezumă lordul Henry, dispariția lui sir Oliver de la Penarrow n-a fost o fugă, după cum se credea, ci o răpire din ordinul fratelui său ?

— Acesta e adevărul, jur în fața cerului, răspunse ea, cu o voce plină de sinceritate și care convinse aproape majoritatea celor cinci judecători. Prin această faptă ucigașul nu numai că își apăra siguranța, ci își mărea și veniturile, devenind moștenitorul lui sir Oliver. Acesta trebuia să fie vîndut maurilor din Berberia, ca sclav. Vasul care-l răpise fu prins de spanioli și el fu trimis la galere de către Inchiziție. Cînd galera a fost prinsă de corsarii musulmani, a ales singurul drum de scăpare ce i se oferea. A devenit corsar, iar apoi...

— De aici înainte știm, o întrerupse lordul Henry. Și te asigur că va cîntări greu în fața noastră, sau a oricărei alte curți, dacă ceea ce ai spus e adevărat.

— E adevărat. O jur, Excelență, repetă ea.

— Da, răspunse el, clătinînd din cap cu gravitate, dar o poți dovedi ?

— Ce dovadă mai bună vă pot oferi, decît că îl iubesc și că m-am căsătorit cu el ?

— Eh ! exclamă sir John.

— Aceasta, mistress, spuse lordul Henry, nespus

de blînd, e o dovadă că dumneata însăți crezi această poveste uimitoare. Dar asta nu dovedește că povestea e adevărată. O știi, bănuiesc, continuă el șoviitor de la Oliver Tressilian însuși ?

— Exact, dar în prezența lui Lionel, care a întărit-o el însuși, confirmîndu-i spusele.

— Îndrăznești să spui asta ? strigă sir John și o privi minios și neîncrezător. Dumnezeule ! Îndrăznești să spui asta ?

— O îndrăznesc și o spun, îi răspunse ea.

Lordul Henry se întinse gînditor în scaun. Era ceva, aici, ce nu înțelegea deloc.

— Mistress Rosamund, spuse el încetișor, îmi place să cred că îți dai seama de gravitatea vorbelor dumitale. Acuzi pe cineva, care nu e capabil să se apere ; dacă povestea dumitale e adevărată, infamia va apăsa veșnic pe memoria lui Lionel Tressilian. Te voi întreba din nou și te rog să-mi răspunzi cinstit. A admis Lionel Tressilian adevărul asupra acestui lucru, pe care spui că prizonierul l-a povestit ?

— Odată mai mult, jur solemn că ceea ce am spus e adevărat ; că Lionel Tressilian, în prezența mea, cînd a fost învinuit de sir Oliver de uciderea fratelui meu și de răpirea lui însuși, a recunoscut aceste învinuiri. Poate fi ceva mai limpede, domnilor ?

Lordul Henry întinse brațele.

— După aceasta, Killigrew, nu cred că am mai putea merge înainte, cu această chestiune. Sir Oliver trebuie să meargă cu noi în Anglia, spre a fi judecat acolo.

Dar unul dintre cei prezenți — ofițerul numit Youldon — era mai puțin încrezător.

— Cu îngăduirea dumneavoastră, Excelență, interveni el și se întoarse, pentru a întreba pe martoră. Cu ce ocazie a căpătat sir Oliver această mărturie din partea fratelui său ?

— La casa sa din Alger, în noaptea cînd...

Ea se opri deodată, înțelegînd cursa ce-i fusese întinsă. Și ceilalți o înțeleseseră de asemeni. Sir John interveni.

— Continuă, te rog, îi ceru el. În noaptea cînd...

— În noaptea cînd am sosit acolo, răspunse ea disperată.

— Și atunci de asemenea, spuse sir John, batjocoritor aproape, a fost primul prilej în care ai auzit explicația purtării lui sir Oliver ?

— Exact, spuse ea.

— Deci, stărui sir John, pînă în noaptea aceea ai continuat, firește, să crezi pe sir Oliver ucigașul fratelui dumitale ?

Ea stătea tăcută, dîndu-și seama că nu mai putea fi crezută dacă a fost prinsă cu o minciună.

— Răspunde-mi ! porunci sir John.

— Nu e nevoie să răspundă, spuse lordul Henry, încetișor, cu o voce dureroasă. Nu poate fi desigur decît un singur răspuns. Mistress Rosamund ne-a spus că n-a fost răpită cu forța, că a plecat de bună voie cu el, și a arătat aceste împrejurări ca o dovadă a convingerii ei de nevinovăția lui. Totuși, acum e limpede că, atunci cînd a părăsit Anglia cu el, îl credea încă ucigașul fratelui ei. Totuși ne cere s-o credem că n-a răpit-o.

— Să sfîrșim, pentru numele lui Dumnezeu ! spuse sir John, ridicîndu-se.

— Ah, așteaptă, strigă ea. Jur că tot ce v-am spus e adevărat, afară de chestiunea răpirii. Admit asta, dar i-am iertat-o, după ce am aflat adevărul.

— O admite, rînji sir John.

Dar ea continuă, fără să-l ia în seamă.

— Știind ceea ce a suferit din răutatea altora, l-am luat bucuroasă de bărbat, nădăjduind că astfel îl voi răsplăti pentru partea de rău ce i-am făcut-o. Trebuie să mă credeți, domnilor. Și, dacă nu, vă întreb oare fapta lui de ieri nu contează nimic ? Trebuie să vă reamintesc că, doar datorită lui, ați știut unde mă aflu ?

Ei o priviră surprinși.

— La ce te referi acum, mistress ? Despre ce faptă vorbești ?

— Aveți nevoie să întrebați ? Sau sînteți atît de hotărîți să-l spînzurați, încît faceți pe neștiutorii ? Desigur că știi că el a fost acela care a trimis pe Lionel, să vă spună unde mă aflu ?

Lordul Henry ne spune acum că izbise masa cu pumnul, cuprins de o mînie nestăpînită.

— Aceasta e prea mult, strigă el. Înainte te-am crezut sinceră, dar amăgită. Dar o minciună atît de mare, întrece orice margini. Ce ți-a venit, fetițo ? Lionel însuși ne-a spus împrejurările scăpării sale de pe galeră. El însuși ne-a spus cum acest laș l-a lovit și l-a aruncat peste bord.

— Ah ! spuse sir Oliver printre dinți. Aici îl recunosc pe Lionel. A fost mincinos pînă la sfîrșit, desigur. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta.

Rosamund se aplecă spre lordul Henry și ceilalți, izbucnind cu o furie neașteptată.

— A mințit, lașul ! Cîine mincinos ! strigă ea.

— Mistress, o mustră sir John, vorbești de cineva care e mort.

— Și mai mult decît blestemat, adăugă sir Oliver. Domnilor ! strigă el, nu dovediți altceva decît stupiditatea dumneavoastră cînd învinuiți pe această doamnă de înșelătorie.

— Am auzit destul, sir, îl întrerupse lordul Henry.

— Da, pe Dumneavoastră, răcni el mînios. Veți auzi totuși ceva mai mult. Adevărul va învinge — ai spus-o singur — și învingă adevărul, dacă această dulce doamnă o dorește. Nu știam domnilor, spuse el, că sir John a fost călăuzit de însăși mîna destinului, cînd noaptea trecută, violînd condițiile predării mele, a luat un prizonier de pe galeră. Acest om e, după cum am mai spus, un fost marinar englez, numit Jasper Leigh. A căzut în mîinile mele, cu luni în urmă, și a luat același drum de scăpare pe care l-am luat și eu odinioară. Am fost îngăduitor, dîndu-i voie să facă asta, căci el e acel căpitan angajat de Lionel să mă răpească și să mă vîndă ca sclav. Amîndoi am căzut în mîinile spaniolilor. Aduceți-l aici și întrebați-l.

Îl priviră toți în tăcere. Pe fața fiecăruia se vedea uimirea stîrnită de povestirea sa, pe care o socoteau ca o curată obraznicie. Lordul Henry vorbi, în sfîrșit.

— Desigur, sir, spuse el batjocoritor, că e o coincidență curioasă. Acest om să fie aici, pe bord, ca prizonier...

— Nu chiar din întîmplare, deși foarte aproape. Înțelegeți că avea o socoteală cu Lionel, căci din cauza acestuia ajunsese ce era. Noaptea trecută, cînd Lionel s-a repezit pe bordul galerei, Jasper Leigh a

avut putința de a aranja socoteala ce o avea cu el, și a făcut-o. Drept urmare a acestei fapte, a fost luat aici prizonier.

— Chiar așa, întîmplarea e miraculoasă.

— Miracolele, Excelență, trebuie să se întîmple uneori, dacă adevărul trebuie să învingă, răspunse sir Oliver. Aduceți-l aici și întrebați-l. Nu știe nimic din ceea ce s-a întîmplat aici. Ar fi o nebunie să-l credeți pregătit pentru o situație pe care nimeni n-ar fi putut-o prevedea. Aduceți-l aici.

Afară răsunară pași, dar trecură neobservați pentru moment.

— Cred că, spuse sir John, am ascultat destule minciuni.

Ușa fu trîntită și figura neagră a doctorului își făcu apariția în prag.

— Sir John ! chemă el degrabă, tulburînd fără ceremonie ședința și neatent la supărarea lordului Henry. Master Lionel Tressilian și-a recăpătat cunoștința. Întreabă de dumneata și de fratele său. Repede, domnilor ! Se stinge iute !

CAPITOLUL XXV

JUDECATA

Întreaga adunare se repezi în cabina de dedesubt, sir Oliver venind ultimul între paznici. Ei se așezară în jurul divanului pe care zăcea Lionel, cu respirația slabă și ochii sticloși. Sir John alergă către el, se lăsă pe un genunchi și ridică în mîini capul frumos al lui Lionel, sprijinindu-l de pieptul lui.

— Lionel ! strigă el și apoi, crezînd că va mulțumi pe muribund aflînd că e răzbunat, adăugă : Am prins un ticălos.

Foarte încet și cu un mare efort, Lionel întoarse capul spre dreapta și ochii săi tulburi priviră pe cei din spatele lui sir John.

— Oliver ? spuse el încetișor. Unde e Oliver ?

— Nu e nevoie să te plictisim... începu sir John, cînd Lionel îl întrerupse.

— Așteaptă ! ceru el cu o voce ceva mai tare. Oliver e sănătos ?

— Sînt aici, spuse vocea groasă a lui sir Oliver, și acei care stăteau între el și fratele său se dădură la o parte pentru a-i lăsa liberă trecerea.

Lionel îl privi în tăcere, încercînd să se ridice puțin. Apoi recăzu înapoi la pieptul lui sir John.

— Dumnezeu a fost milos cu mine, păcătosul, spuse el, deoarece el mi-a dat putința de a repara ceea ce am stricat, chiar dacă e cam tîrziu. Apoi se ridică iarăși, întinse brațele către sir Oliver și vocea îi deveni rugătoare, cînd strigă : Nell ! Fratele meu ! Iartă-mă !

Oliver înaintă, nereținîndu-l nimeni, cu mîinile încă legate la spate și stătu în fața fratelui său. Înfățișarea lui era aspră.

— Ce-mi ceri să-ți iert ? întrebă el.

Lionel se luptă să răspundă, dar recăzu în brațele lui sir John, cu respirația tăiată. Printre buze i se scurgea o șuviță subțire de sînge.

— Vorbește ! Oh, vorbește, pentru numele lui Dumnezeu, îl îndemnă Rosamund, din partea cealaltă a odăii.

El o privi și zîmbi slab.

— Nu te teme, suflă dînsul. Voi vorbi. Dumnezeu mi-a dat acest răgaz. Ia-ţi mîinile de pe mine, Killigrew. Eu sînt... cel mai ticălos dintre oameni. Eu... am ucis... pe Peter Godolphin !

— Sfinte Doamne ! gemu sir John, în timp ce lordul Henry suflă dezamăgit.

— Ah... dar nu aceasta e vina mea, continuă Lionel. Asta nu e o vină. Ne-am luptat, şi în legitimă apărare l-am străpuns... luptînd cavalereşte. Vina mea vine după aceea. Cînd bănuielile au căzut pe Oliver, le-am întărit şi eu. Oliver ştia că eu făptuisem aceasta şi a păstrat tăcerea, pentru a mă ascunde. M-am temut că adevărul ar putea fi aflat de toţi... şi... am fost gelos pe el... şi am pus să-l răpească...

Vocea lui tremurătoare amuţi. O tuse seacă îl scutură şi şuviţa de sînge de pe buze i se îngroşă.

— Spune-le, zise Rosamund, care în disperata ei luptă de a salva viaţa lui sir Oliver îşi păstra sîngele rece şi căuta să se afle totul, spune-le numele omului pe care l-ai angajat să-l răpească.

— Jasper Leight, căpitanul „Rîndunicii", horcăi el, în urma căreia ea fulgeră pe lordul Henry cu o privire de triumf.

Se întoarse din nou către muribund, nemiloasă în hotărîrea ei de a afla tot adevărul de la el, înainte de a amuţi pe veci.

— Spune-le, îi ceru ea, în ce împrejurări te-a trimis noaptea trecută, sir Oliver, la bordul „Eretelui de argint".

— Nu, nu e nevoie să-l chinuim, interveni lordul Henry. A spus destul de acum. Dumnezeu să ne ierte orbirea noastră Killigrew !

Sir John îşi plecă încet capul peste Lionel.

— Dumneata ești, sir John ? șopti muribundul. Ce ? Încă aici ? Ha ! Mă sting... murmură el și din nou vocea îi crescu, ascultînd de ultima scînteie a voinței. Noll ! Mă duc ! Am... am îndreptat... tot ce am putut. Dă-mi... dă-mi mîna ta !

Cu greutate întinse mîna dreaptă.

— Ți-aș fi dat-o înainte, dar mîinile îmi sînt legate! strigă sir Oliver, cu o căldură neașteptată.

Și apoi, încordîndu-și toată puterea sa de uriaș, rupse legăturile ce-l țineau ca pe niște sforicele. Apucă mîna întinsă a fratelui său și căzu în genunchi, lîngă el.

— Lionel... băiete ! strigă el.

Era ca și cum tot ce se întîmplase în acești ultimi cinci ani, fusese uitat. Toată ura ce-o avusese contra fratelui său dispăruse. Lionel în acel moment era iarăși fratele mai slab, pe care el îl crescuse, îl păzise și pentru care și-ar fi sacrificat totul ca să-l poată scăpa.

— Lionel, băiete ! Asta fu tot ce putu spune pentru moment. Apoi... Sărman băiat ! Sărman băiat ! adăugă el. Ispita a fost prea puternică pentru tine și apropiindu-se mai mult, luă și mîna cealaltă a muribundului, strîngînd-o cu putere.

Prin unul din geamuri pătrunse o rază de soare, căzînd pe fața lui Lionel. Acesta întorcea strinsoarea fratelui său, cu mîinile lipsite de putere.

— Oliver ! Oliver, șopti el. Nu e nimeni ca tine ! Te-am știut întotdeauna nobil, pe cît eu eram de nesincer. Am spus destul, ca să te pun în siguranță ? Spuneți că-i în siguranță acum, ceru el celorlalți, că nu...

— E în siguranță, spuse lordul Henry tare. Ai cuvîntul meu.

— Ei bine atunci. Trecutul a trecut. Viitorul e al tău, Oliver, Dumnezeu să te binecuvînteze ! Păru că se stinge, dar își reveni iarăși. Am înnotat mult noaptea trecută, mai mult ca niciodată. De la Penarrow la Trefusis Point e mult. Dar erai cu mine, Noll. Dacă n-aș mai fi putut... mă puteam baza pe tine. Mi-e încă frig, căci apa era rece... rece... oooh !

Se cutremură și rămase nemișcat.

Binișor, sir John îi lăsă capul pe pernă. În spatele lui, Rosamund căzu în genunchi și-și acoperi fața, în timp ce lingă sir John Oliver strîngea mîinile reci ale fratelui său. O tăcere adîncă se așternu. Apoi, cu un suspin, sir Oliver încrucișă mîinile fratelui său pe piept și se ridică încetișor. Ceilalți părură că iau acest gest ca un semn. Era ca și cum ar fi așteptat, mulți, ordinul lui sir Oliver. Lordul Henry păși încet către Rosamund și-i puse mîna pe umăr. Ea se ridică și ieși împreună cu lordul Henry și cu ceilalți afară, înăuntru nerămînînd decît medicul. Afară, în lumina soarelui, ei se opriră. Sir John stătea cu capul aplecat, privind podeaua albă. Sfios aproape, un lucru nevăzut pînă acum la el, privi la sir Oliver.

— Era prietenul meu, spuse el îndurerat, și apoi, ca pentru a se scuza, explică... și... și am fost orbit de dragostea ce i-o purtam.

— A fost fratele meu, răspunse sir Oliver solemn. Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Sir John, hotărît, se pregăti să primească cu demnitate o mustrare, dacă îi va fi făcută.

— În generozitatea dumitale mă poți ierta ? întrebă el cu un aer rugător aproape.

În tăcere, sir Oliver îi întinse mîna. Sir John i-o prinse cu ardoare.

— Vom fi vecini iarăși, spuse el, și îți dau cuvîntul că voi fi un vecin mai plăcut decît în trecut.

— Atunci, domnilor, spuse sir Oliver, privind de la sir John la lordul Henry, cred că nu mai sînt un prizonier ?

— Nu trebuie să șovăi de a te întoarce cu noi, în Anglia, sir Oliver, răspunse Excelența sa. Regina îți va asculta povestea și avem pe Jasper Leigh să o întărească, dacă va fi nevoie și eu voi fi de asemenea martor. Socotește-mă printre prietenii dumitale, sir Oliver, te rog. Și-i întinse și el mîna. Apoi, întorcîndu-se către ceilalți spuse : cred că ar fi mai bine să mergem la treburile noastre.

Toți se îndepărtară, lăsînd pe Oliver și pe Rosamund singuri. Cei doi priviră unul la altul. Erau atîtea de spus, atîtea de întrebat, atîtea de explicat, că nu știau cum să înceapă. Apoi Rosamund veni spre el, cu mîinile întinse.

— Oh, dragul meu, exclamă ea, exprimînd o mulțime de lucruri în aceste cuvinte.

Unul sau doi marinari mai curioși, care priviră într-acolo, fură dezgustați să vadă pe lady Godol phine în brațele unui uriaș urmaș al lui Mahomed.